The Jeshua Channelings

Christ consciousness
in a new era

Pamela Kribbe

Channeling cu Jeshua

Conştiinţa Cristică în noua eră

de Pamela Kribbe

„The Jeshua Channelings. Christ consciousness in a new era", 2008
by Pamela Kribbe

Traducere de Răzvan-Alexandru Petre

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2022

Colecţia CĂRŢILE LUI ISUS

Cuprins

Prefaţă

Această carte conţine o colecţie de mesaje inspirate sau „canalizări" pe care le-am primit de la învăţătorul meu spiritual Jeshua pe parcursul a patru ani. Canalizările din această carte au fost publicate anterior pe site-ul nostru www.jeshua.net şi sunt disponibile gratuit acolo. Cu toate acestea, am considerat că o carte ar putea satisface nevoia unui mod mai convenabil de a citi materialul. De asemenea, tot materialul din această carte a fost editat şi „actualizat" în 2007, ceea ce înseamnă că am rescris unele părţi pe care am simţit – în strânsă asociere cu Jeshua – că trebuiau să fie prezentate altfel.

Jeshua este prescurtarea de la „Jeshua ben Joseph" – numele aramaic al lui Isus. Prin alegerea numelui Jeshua pentru a se prezenta, Jeshua subliniază umanitatea sa şi rudenia cu noi. Scopul său este de a ajunge la noi ca un prieten, un frate mai mare poate, şi nu ca acel maestru divinizat care a devenit asociat cu numele de „Isus Cristos".

Cartea începe cu o canalizare introductivă din partea lui Jeshua despre cine este el şi care a fost misiunea lui pe Pământ acum 2000 de ani. Apoi, începem cu prima parte de canalizări, seria „Lucrătorul pentru Lumină", pe care eu şi soţul meu le-am primit de la Jeshua în anii de început, când încă nu aveam şi o audienţă live. Aceste mesaje descriu ce înseamnă să fii un lucrător pentru Lumină şi despre istoria şi destinaţia acestui grup de suflete. Ele conţin o descriere amănunţită a transformării de la conştiinţa bazată pe ego la conştiinţa bazată pe Inimă.

În a doua parte a acestei cărţi, prezentăm o serie de unsprezece mesaje de la Jeshua primite în prezenţa unui public. Temele abordate în această serie sunt destul de practice, referindu-se la aspecte cotidiene ale vieţii, cum ar fi relaţiile, emoţiile, munca şi sănătatea. Toate sunt traversate de ideea de autovindecare şi de pace interioară, ca tema comună a mesajelor.

În ultimul capitol al cărţii există mai multe informaţii despre trecutul meu ca channeler (medium) şi câteva observaţii despre fenomenul channeling-ului în general.

Sunt foarte recunoscătoare unui număr de persoane pentru ajutorul şi sprijinul acordat. În primul rând, soţului meu, Gerrit, fără de care această carte nu ar fi fost scrisă. Încă de la început, el m-a însoţit în călătoria mea de descoperire în domeniul channeling-ului. El a fost şi este întotdeauna alături de mine atunci când îl canalizez pe Jeshua, ajutându-mă să mă simt în

siguranţă şi concentrată. De asemenea, prin răbdarea şi încrederea sa, m-a ajutat să trec peste momentele de teamă, împotrivire şi îndoială, provocate şi ele de procesul de channeling. În final, Gerrit a contribuit foarte mult şi la partea tehnică a procesului de publicare.

Canalizările lui Jeshua au fost iniţial primite şi scrise în limba olandeză. Îi sunt recunoscătoare lui Hedwig de Beer pentru dactilografierea întregului material audio, precum şi lui Wendy Gillissen şi Tineke Levendig pentru că m-au ajutat să traduc părţi din material în limba engleză. Îi sunt foarte îndatorată lui Joe Meboe pentru asistenţa sa editorială meticuloasă, aducând întregul manuscris într-o formă adecvată în limba engleză. De asemenea, am fost foarte recunoscătoare prietenilor şi clienţilor care au participat cu regularitate la întâlnirile noastre de channeling şi care au contribuit la crearea unei atmosfere deschise şi pline de iubire în care să fie primite mesajele.

De-a lungul anilor, am întâlnit mulţi oameni la întâlniri, ateliere de lucru sau pe internet, care au fost profund mişcaţi de mesajele lui Jeshua. Acest lucru ne-a inspirat să continuăm această lucrare şi să ne eliberăm treptat de propriile îndoieli şi nesiguranţă. Simţim că, prin publicarea materialului lui Jeshua, ne-am reconectat din nou la familia noastră de suflete, suflete care se simt chemate de acelaşi dor profund de transformare spirituală, evoluţie şi vindecare. Suntem profund recunoscători pentru acest lucru.

Pamela Kribbe
septembrie 2007

Cine este Jeshua?

Eu sunt cel care a trăit printre voi şi pe care îl cunoaşteţi sub numele de Isus. Eu nu sunt acel Isus din tradiţia bisericii voastre sau Isus din scrierile voastre religioase. Eu sunt *Jeshua-ben-Joseph;* am fost un om în carne şi oase. Am atins conştiinţa Cristică înaintea voastră, dar am fost sprijinit în acest sens de puteri care vă depăşesc imaginaţia. Venirea mea a fost un eveniment cosmic – m-am pus la dispoziţie în acest scop.

Nu a fost uşor. Nu am reuşit în eforturile mele de a transmite oamenilor imensitatea iubirii lui Dumnezeu. Au existat multe neînţelegeri. Am venit prea devreme, dar cineva trebuia să vină. Venirea mea a fost ca şi cum ai arunca o piatră într-un bazin mare cu peşti. Toţi peştii fug, iar piatra se scufundă în adânc. Totuşi, rămân nişte valuri mult timp după aceea. S-ar putea spune că tipul de conştiinţă pe care am dorit să o transmit şi-a făcut treaba pe nevăzute după aceea. La suprafaţa bazinului au persistat unele irizaţii; interpretări bine intenţionate, dar greşite, s-au întâlnit şi luptat între ele în numele meu. Cei care au fost atinşi de energia mea, mişcaţi de impulsul energiei cristice, nu au putut să o integreze cu adevărat în propria lor realitate psihologică şi fizică.

A fost nevoie de mult timp până când conştiinţa cristică să poată pune cu adevărat piciorul pe Pământ. Dar acum a sosit momentul. Şi m-am întors şi iată că vorbesc prin mulţi, prin toţi şi tuturor celor care vor să mă audă şi care au reuşit să mă înţeleagă în liniştea inimii lor. Eu nu predic şi nu judec. Cea mai sinceră speranţă a mea este să vă pot vorbi despre prezenţa imensă şi infailibilă a Iubirii, accesibilă vouă oricând.

Fac parte dintr-o conştiinţă mult mai vastă, o entitate mai mare, dar eu, Jeshua, sunt partea încarnată a acelei entităţi (sau câmp de conştiinţă). Nu-mi place prea mult numele de Isus, pentru că a fost capturat într-o versiune distorsionată a ceea ce reprezint eu. Brandul „Isus" este deţinut de tradiţiile şi autorităţile bisericeşti. El a fost modelat pentru a se potrivi intereselor patriarhilor bisericii timp de secole, atât de mult încât imaginea predominantă a lui Isus este acum într-atât de departe de ceea ce reprezint eu, încât m-ar bucura cu adevărat să puteţi renunţa la ea şi să mă eliberaţi de această moştenire.

Eu sunt Jeshua, om din carne şi oase.

Sunt prietenul şi fratele vostru.

Cunosc bine fiinţa umană din toate punctele de vedere.

Vă sunt învăţător şi prieten.
Nu vă temeţi de mine. Îmbrăţişaţi-mă aşa cum aţi îmbrăţişa pe o rudă.
Noi suntem o familie.

Jeshua, Isus şi Cristos

Energia Cristică pe care am venit să v-o ofer provine dintr-o energie colectivă care a depăşit lumea dualităţii. Asta înseamnă că ea recunoaşte contrariile bine şi rău, lumină şi întuneric, a da şi a lua ca *aspecte ale uneia şi aceleiaşi energii.* A trăi în realitatea conştiinţei cristice înseamnă că *nu există nicio luptă împotriva a nimic.* Este o acceptare completă a realităţii. Această absenţă a luptei sau a împotrivirii este principala sa caracteristică. Deoarece Cristos (sau energia Cristică) recunoaşte variaţiile extreme ale tuturor gândurilor, emoţiilor şi acţiunilor ca fiind manifestarea unei singure energii divine, nu are cum exista nicio dualitate, nicio judecată bine/rău în modul în care „ea” (energia Cristică) percepe realitatea.

Să dăm un exemplu aici. Când Cristosul din tine priveşte un conflict armat între oameni, inima sa plânge pentru soarta celui învins, dar nu judecă. Simte durerea şi umilinţa cu fiecare lovitură şi inima îi este plină de compasiune, dar nu judecă. Îl priveşte pe agresor, pe cel cu arma, care are putere, care provoacă durere, şi îi simte ura şi amărăciunea din el, iar inima sa suferă, dar nu judecă. Inima lui Cristos îmbrăţişează întregul spectacol cu o compasiune profundă, dar fără să judece, pentru că recunoaşte că şi el a trecut prin toate aceste experienţe. El însuşi a interpretat toate aceste roluri, de infractor şi victimă, de stăpân şi sclav, şi a ajuns să înţeleagă că *nu este niciunul dintre ele, ci ceea ce stă la baza ambelor extreme.*

Energia Cristică a trecut prin toate energiile dualităţii. Ea s-a identificat ba cu întunericul, ba cu lumina, dar în permanenţă, ceva a rămas neschimbat. Şi când a înţeles această „unitate” care stă la baza tuturor experienţelor sale, conştiinţa sa a obţinut un nou tip de unificare: a fost „cristificată”. Această energie cristică a fost energia pe care am venit să v-o ofer.

Cine am fost eu este destul de greu de explicat. Voi încerca să o fac făcând distincţie între cele trei identităţi: Jeshua, Isus şi Cristos.

Eu, cel care vorbeşte acum, sunt *Jeshua.* Eu am fost fiinţa umană care a purtat energia Cristică în încarnarea mea pe Pământ. Această energie poate fi numită şi *Cristos.*

Isus – în terminologia mea – este numele omului dumnezeiesc care a fost rezultatul infuziei de energie Cristică în realitatea fizică şi psihologică a lui Jeshua.

Această energie *Cristică a* fost turnată în Jeshua din sferele de Lumină care – din punctul vostru de vedere – sunt situate în viitorul vostru. Isus a fost omul care a făcut miracole şi a profeţit. Isus a fost un emisar al sferelor de Lumină, întrupat în mine. De fapt, el era sinele meu viitor. Isus era, din perspectiva pământeanului Jeshua, sinele meu viitor, care devenise una cu energia Cristică. Pentru că Cristosul din el era clar prezent şi vizibil pentru mulţi oameni din jurul său, el le apărea ca fiind divin.

Eu, Jeshua, am fost un om în carne şi oase. Aspectul unic şi, într-o oarecare măsură, *artificial* al „constructului de Isus" a fost că eu am primit sinele Cristic din viitor. Nu am devenit Cristificat pe baza trecutului meu sau a experienţelor din trecutul meu. Nu am obţinut iluminarea în mod natural, ci printr-o intervenţie din exterior, ca să spunem aşa, printr-o infuzie de energie Cristică din viitor. Am fost de acord să joc acest rol înainte de a începe această viaţă. Am fost de acord să fiu „adumbrit" de prezenţa lui Isus ca un gest de slujire şi, de asemenea, datorită unei dorinţe profunde de a-mi cunoaşte potenţialul cel mai profund.

Isus, viitorul meu sine din sferele de lumină, devenise una cu energia Cristică. Cu toate acestea, el nu a reprezentat *întreaga* energie Cristică aici, pe Pământ, deoarece această energie înseamnă mai mult decât Isus. El este doar o parte sau o celulă a ei.

Cristos, sau energia Cristică (este mai degrabă un câmp energetic decât o entitate personală), este o energie colectivă care are multe aspecte sau „celule" care cooperează în aşa fel încât funcţionează ca un singur organism. Toate celulele îşi aduc o contribuţie unică la Întreg şi se percep pe ele însele ca indivizi, fiind în acelaşi timp şi părţi ale Întregului. Am putea numi aceste aspecte ale energiei Cristice *îngeri* sau *arhangheli.* Este semnul distinctiv al îngerilor faptul că au un simţ al individualităţii, dar şi un grad ridicat de *altruism,* ceea ce le permite să se simtă una cu energiile colective şi să se pună cu bucurie în slujba lor. Noţiunea de (arh)angeli este lămurită în ultimul capitol din seria *Lucrătorul pentru Lumină* („Sinele de lumină").

Misiunea lui Isus pe Pământ

Isus a fost o energie din viitor care a venit pe Pământ pentru a aduce omenirii iluminare şi cunoaştere. El a venit dintr-o altă lume sau chiar dimensiune şi a adus cu el energia elevată a acelei realităţi. Conştiinţa Sinelui Superior i-a rămas intactă în timp ce a fost întrupat pe Pământ. Datorită prezenţei sale în mine, Jeshua, am putut cu uşurinţă să realizez cât de flexibile sunt legile materiei şi să „fac miracole”.

Motivul pentru care personalitatea lui Isus/Jeshua a venit pe Pământ a fost acela de a deschide o uşă către o stare diferită de conştiinţă. Am vrut să vă exemplific posibilităţile care sunt disponibile pentru fiecare fiinţă umană.

În sferele de Lumină de unde a venit Isus, se simţea că Pământul se îndreaptă într-o direcţie care va sfârşi într-un mare întuneric şi la înstrăinare de sine a sufletelor participante la experimentul terestru. S-a decis că urma să se dea un impuls puternic pentru schimbare, care să le arate clar fiinţelor umane *alegerile pe care le aveau la dispoziţie*. Trimiţând personalitatea energetică a lui Isus, am dorit să le punem oamenilor în faţă o oglindă şi să le reamintim propria lor origine divină şi potenţialele latente pe care le purtau în ei: potenţialul de pace, libertate şi stăpânire asupra propriei persoane.

Fiecare om este stăpânul propriei sale realităţi. Vă creaţi în permanenţă propria realitate. Sunteţi capabili să renunţaţi la o realitate nenorocită sau nesatisfăcătoare şi să permiteţi Luminii să intre şi să vă transforme creaţia. Sunteţi propriul vostru stăpân, dar aveţi tendinţa de a vă ceda puterea unor autorităţi exterioare care pretind că ştiu adevărul şi că vor ce este mai bun pentru voi. Asta se întâmplă în politică, medicină, educaţie etc. De asemenea, „industria divertismentului” este plină de imagini false despre fericire, succes şi frumuseţe, care nu servesc nimănui, cu excepţia celor care le construiesc. V-aţi gândit vreodată câţi bani se cheltuiesc doar pentru a *crea imagini?* În mass-media, în ziare, în filme, la radio şi televiziune şi pe internet, tot timpul se răspândesc imagini. De unde provin aceste imagini? De ce apar ele acolo? Cine le creează?

Imaginile sunt un mijloc de exercitare a puterii asupra oamenilor. Imaginile îi pot face pe oameni să fie supuşi şi desprinşi de adevăratele lor nevoi, fără recurgerea la forţă fizică sau la violenţă. Imaginile îi pot face pe oameni să renunţe în mod voluntar la propria putere şi la propria valoare de sine. Ele vă amăgesc în aşa fel, încât nu mai este nevoie să fiţi forţaţi să faceţi ceva; ci veţi accepta valorile prezentate de imagine ca fiind ale voastre proprii

şi veţi acţiona în consecinţă. L-am numi *controlul invizibil al minţii* şi este răspândit în societăţile voastre occidentale „libere”.

Funcţia Luminii este, în primul rând, de a aduce claritate, conştientizare şi transparenţă structurilor invizibile mentale şi emoţionale care vă modelează viaţa. Lumina este opusul controlului minţii. Acolo unde pătrunde Lumina, ea risipeşte influenţele puterii şi autorităţii şi desfiinţează ierarhiile bazate pe acestea. Lumina demască abuzul de putere şi îi eliberează pe oameni de credinţe false şi iluzii care le răpesc puterea de autodeterminare.

Isus a fost o ameninţare la adresa ordinii sociale din vremea în care a trăit. Prin ceea ce le spunea oamenilor şi, pur şi simplu, prin ceea ce radia, el făcea ca structurile de putere să fie văzute aşa cum erau cu adevărat. Acest lucru a fost insuportabil şi inacceptabil pentru ierarhia de atunci.

Rolul de lucrător pentru Lumină, pe care Isus şi l-a asumat, a fost greu, mai ales pentru mine, Jeshua, fiinţa umană care a acceptat să poarte această energie intensă şi luminoasă. Eu, Jeshua, am fost adumbrit de forţa prezenţei lui Isus, prezenţa viitorului meu sine! Deşi m-a umplut cu mari intuiţii, iubire şi inspiraţie, a fost o adevărată provocare din punct de vedere fizic să port sau să „susţin” energia lui. Nu prea reuşeam să integrez energia lui în fiinţa mea fizică – celulele din trupul meu nu erau încă pregătite pentru asta – aşa că, la nivel fizic, corpul meu s-a epuizat din cauza acestor energii intense de Lumină.

În afară de aspectul fizic, manifestarea energiei Cristice îmi crea şi o povară psihologică. Suportam cu greu să văd cum natura energiei Cristice este frecvent neînţeleasă, chiar şi de cei mai apropiaţi prieteni sau „discipoli” ai mei. Ca om ce eram, uneori deveneam disperat şi mă îndoiam de valoarea aventurii pe care o întreprindeam. Simţeam că lumea nu era pregătită pentru energia Cristică. Simţeam că nu era recunoscută în esenţa ei. Isus a fost cu adevărat un pionier al vremii sale.

Rezultatele venirii lui Isus pe Pământ

Prin venirea lui Isus pe Pământ, a fost plantată o sământă. Era sământa energiei Cristice. Oamenii erau mişcaţi de ceea ce spuneam şi făcam şi, în mod inconştient, la nivelul sufletului, recunoşteau energia Cristică. În adâncul sufletelor, li se trezea o amintire. Ceva era atins şi pus în acţiune.

La suprafaţă, după cum se putea vedea şi simţi în lumea fizică, venirea mea a creat multă agitaţie. În virtutea legii dualităţii, puternica infuzie de

lumină creează o reacţie puternică din partea întunericului. Asta-i o simplă chestiune de logică. Lumina este provocatoare. Ea vrea să spargă structurile de putere şi să elibereze energiile întemniţate. Întunericul este energia care vrea să suprime şi să controleze. Aşadar, aceste două energii au interese opuse. Acolo unde una câştigă putere, cealaltă va riposta pentru a se apăra şi a-şi recăpăta echilibrul. Astfel, venirea mea pe Pământ a iniţiat, de asemenea, multe lupte şi violenţe, ca o contrareacţie la lumina pe care am venit să o răspândesc.

Persecuţia urmaşilor mei, primii creştini, este un exemplu al acestei reacţii violente. Dar nici creştinii înşişi, fondatorii Bisericii, nu s-au ferit de violenţă în dorinţa lor de a răspândi învăţăturile mele. Gândiţi-vă la cruciade şi la Inchiziţie. În numele lui Cristos au fost săvârşite cele mai barbare fapte întunecate, atât de către creştini, cât şi de către necreştini.

Maeştrii Luminii, care au decis să mă trimită ca emisar pe Pământ, erau conştienţi de faptul că energia intensă şi fără precedent a lui Isus ar putea să provoace reacţii puternice ale întunericului. Isus a pătruns în atmosfera Pământului ca o cometă. A fost un fel de măsură de urgenţă a sferelor de Lumină, acele energii profund preocupate de Pământ şi de locuitorii săi. A fost o ultimă încercare de a schimba direcţia spre care se îndrepta Pământul, o modalitate de a întrerupe ciclurile de ignoranţă şi distrugere care se tot repetau.

Rezultatele au fost ambigue. Pe de o parte, lumina lui Isus a provocat mult întuneric ca reacţie contrară. Pe de altă parte, sămânţa conştiinţei Cristice a fost plantată în inimile unui număr de oameni. Un motiv important al venirii mele a fost acela de a trezi sufletele *lucrătorilor pentru Lumină* de pe Pământ. (A se vedea prima parte a acestei cărţi pentru o explicaţie a noţiunii de lucrător pentru Lumină). Aceştia ar fi fost cei mai sensibili şi mai receptivi la energia mea, deşi mulţi se pierduseră şi ei în densitatea şi întunericul planului terestru. Lucrătorii pentru Lumină sunt, de fapt, emisari ai luminii cu aceeaşi misiune ca şi Isus. Diferenţa este că, în încarnarea lor într-un corp fizic, ei sunt mai puţin conectaţi la Sinele lor divin mai vast decât am fost eu. Ei sunt mai supuşi poverilor karmice şi iluziilor din planul terestru. Sunt mai legaţi de trecut. Odată cu încarnarea lui Isus, se întâmpla ceva special. Isus nu purta nicio povară karmică din trecut şi, prin urmare, putea să păstreze mai uşor legătura cu divinitatea sa. El venise aici într-un mod oarecum artificial, o prezenţă din viitor, fiind şi aici, şi acolo în acelaşi timp.

Conştiinţa fiinţelor de lumină care au decis împreună să introducă energia lui Isus în realitatea terestră în acel moment nu era perfectă şi atotştiutoare. Orice fiinţă conştientă se află într-un permanent proces de dezvoltare şi de înţelegere de sine. În rândul oamenilor, există o credinţă persistentă că totul este predestinat de un plan divin; în spatele acestei credinţe se află noţiunea unui Dumnezeu dominant şi omniscient. Această noţiune este falsă. Nu există nicio predestinare de către o forţă exterioară. Există doar probabilităţi, care sunt rezultatul unor alegeri interioare pe care le faceţi voi înşivă. Venirea mea pe Pământ s-a bazat pe o decizie luată de o energie colectivă de lumină, din care făcea parte şi Isus. A fost o decizie care a implicat riscuri şi un rezultat imprevizibil.

Energia colectivă de lumină despre care vorbesc este un tărâm angelic care este profund legat de umanitate şi de Pământ, deoarece a ajutat la *crearea* oamenilor şi a Pământului. De fapt, şi voi *faceţi parte dintre ei* şi nu sunteţi deloc separaţi de ei, dar noi vorbim acum la *modul multidimensional,* adică la un nivel de conştiinţă din afara cadrului vostru de timp linear. Într-o altă dimensiune sau cadru de timp, voi *sunteţi* chiar aceşti îngeri care alcătuiesc sferele de lumină, din care Isus a coborât pe Pământ. (Citiţi ultimul capitol din seria Lucrătorul pentru Lumină („Sinele de lumină”) pentru o explicaţie detaliată a multidimensionalităţii şi a naturii voastre angelice). Voi – lucrătorii pentru Lumină – sunteţi mult mai interconectaţi cu „evenimentul Isus” decât bănuiţi, această infuzie de energie Cristică pe pământ. A fost, într-o oarecare măsură, un efort colectiv la care aţi contribuit cu toţii şi al cărui reprezentant fizic vizibil am fost eu, Jeshua.

Mesajul meu a fost că energia Cristică este prezentă în toate fiinţele umane ca o sământă. Dacă mă priviţi ca pe un fel de autoritate, înseamnă că aţi înţeles greşit mesajul meu.

Am dorit şi încă doresc să *vă invit să credeţi în voi înşivă,* să găsiţi adevărul în inima voastră şi să nu credeţi în nicio autoritate din afara voastră.

În mod ironic, religia creştină oficială m-a plasat în afara realităţii voastre, ca o figură autoritativă căreia să vă închinaţi şi să vă supuneţi. Acest lucru este exact opusul a ceea ce am intenţionat. Am intenţionat să vă demonstrez că puteţi fi şi voi înşivă un Cristos viu.

Vă cer acum să îl recunoaşteţi pe Cristos din interiorul vostru şi să îmi redaţi caracterul uman. Eu sunt Jeshua, om din carne şi oase, şi un adevărat prieten şi frate pentru voi toţi.

Partea I - Seria Lucrătorul pentru Lumină

Noul Pământ I

În aceste zile şi în această epocă, pe Pământ are loc o tranziţie. Se naşte o nouă conştiinţă care va lua şi o formă materială mai devreme sau mai târziu. Cum anume se va produce această tranziţie, ce formă va lua, nu este stabilit. Viitorul este întotdeauna nedeterminat. Singurul lucru care este cu adevărat cert este acest moment: Acum. Din fântâna lui Acum izvorăsc nenumărate variante posibile, o reţea infinită de viitoruri posibile.

Pe baza trecutului, putem prezice că un anumit viitor este mai probabil decât altul, *dar alegerea vă aparţine întotdeauna*. Voi sunteţi cei care decideţi dacă lăsaţi trecutul să vă determine viitorul! Predicţiile se bazează întotdeauna pe probabilităţi. Probabilităţile sunt legate de trecut. Stă în puterea voastră, ca fiinţe umane, să rupeţi cu trecutul şi să stabiliţi un curs diferit. Sunteţi înzestraţi cu liberul arbitru. Aveţi puterea de a vă schimba, de a vă *recrea*. În această putere se manifestă divinitatea voastră. Este puterea de a *crea din nimic* (de a crea *ex nihilo)*. Această putere divină ţine de esenţa a ceea ce sunteţi.

Vorbind despre această epocă ca despre o tranziţie, nu uitaţi niciodată că voi sunteţi stăpânii propriei realităţi. Nu există un Plan predestinat sau o Putere Cosmică care să se opună alegerii sufletului vostru sau puterii voastre individuale de a vă crea propria realitate. Nu aşa funcţionează lucrurile. Fiecare suflet de pe Pământ va resimţi această tranziţie într-un mod potrivit cu tendinţele sale interioare. Există multe realităţi. Realitatea pe care o alegeţi va răspunde nevoilor şi dorinţelor voastre interioare.

Ceea ce face ca această perioadă (aproximativ 1950 – 2070) să fie specială este faptul că există două cicluri diferite de conştiinţă care se apropie de sfârşit:

un *ciclu personal* (sau un set de cicluri personale) şi un *ciclu planetar*. Finalizarea acestor cicluri coincide, astfel încât unul îl întăreşte pe celălalt.

Pentru o parte dintre oameni, se apropie încheierea ciclului lor personal de vieţi pământeşti. Cele mai multe dintre sufletele implicate în această finalizare sunt lucrători pentru Lumină. Vom vorbi mai în detaliu despre acest grup de suflete lucrători pentru Lumină. Deocamdată, am dori să explicăm natura acestui ciclu personal: ce înseamnă să treci prin el şi care este scopul tuturor acestor vieţi destul de complicate pe Pământ.

Ciclul karmic personal

Vieţile pământeşti pe care le trăiţi fac parte dintr-un ciclu mai mare al sufletului vostru. Acest ciclu a fost conceput pentru a vă permite să experimentaţi pe deplin dualitatea. În cadrul acestui ciclu, aţi experimentat ce înseamnă să fiţi bărbat şi femeie, să fiţi sănătoşi şi bolnavi, să fiţi bogaţi sau săraci, să fiţi „buni” sau „răi”. În unele vieţi aţi fost intens implicaţi în lumea materială, ca fermieri, muncitori sau meşteşugari. Au existat şi vieţi mai orientate spiritual, în care aţi avut o puternică conştientizare a originilor voastre spirituale. În acele vieţi aţi fost adesea atraşi de vocaţii religioase. De asemenea, au existat şi vieţi în care aţi explorat domeniul lumesc al puterii, al politicii etc. Este posibil să fi existat şi vieţi dedicate unei activităţi de exprimare artistică.

Adesea, sufletele au tendinţa de a se specializa oarecum pe parcursul tuturor acestor vieţi. Acest lucru poate fi recunoscut în mod clar la persoanele care posedă un dar natural într-un anumit domeniu. Se pare că au un potenţial, încă din copilărie, care trebuie doar să fie trezit la momentul potrivit şi care va fi apoi dezvoltat cu uşurinţă.

Sufletele Lucrătorilor pentru Lumină sunt adesea atrase de viaţa religioasă şi au trăit numeroase vieţi ca călugări, călugăriţe, preoţi, şamani, vrăjitoare, mediumi etc. Ei s-au simţit atraşi să fie intermediari între lumea materială, fizică şi tărâmurile spirituale. Şi astfel şi-au dezvoltat o anumită expertiză în acest domeniu. Atunci când simţiţi această chemare, acest îndemn puternic de a vă implica în spiritualitate, chiar dacă nu se potriveşte cu viaţa voastră zilnică normală, este foarte posibil să faceţi parte din această familie de lucrători pentru Lumină.

Viaţa pe Pământ vă oferă ocazia de a experimenta pe deplin *ce înseamnă să fii om*. Acum aţi putea întreba: ce este atât de special în a fi om? De ce aş vrea să experimentez asta?

Experienţa umană este una atât diversă, cât şi intensă. Atunci când trăieşti o viaţă omenească, eşti scufundat temporar într-un câmp copleşitor de senzaţii fizice, gânduri şi emoţii. Din cauza dualităţii inerente acestui câmp, experienţele voastre prezintă un mare contrast şi intensitate, mult mai mare decât atunci când trăiţi în planurile astrale, aşa cum le numiţi voi. (Acestea sunt planurile în care intraţi după ce muriţi şi în care rămâneţi între vieţi.) Poate că vă este greu să vă închipuiţi asta, dar multe entităţi de pe partea noastră ar dori să fie în locul vostru. Le-ar plăcea să fie oameni, să dobândească experienţă umană. Experienţa umană are un gen de *realism* de nepreţuit. Deşi ele pot crea nenumărate realităţi prin puterea imaginaţiei, acest lucru le oferă mai puţină satisfacţie decât crearea unei singure realităţi „realiste" pe Pământ.

Pe Pământ, procesul de creaţie este adesea o luptă. De obicei, întâmpinaţi multă rezistenţă în realizarea viselor voastre. Creaţia de tip mental din lumea astrală este mult mai uşoară. Nu există un decalaj de timp între momentul când mentalizezi ceva şi crearea efectivă a acelui lucru. Mai mult, poţi crea orice realitate doreşti sau la care te-ai putea gândi. Nu există limite. În momentul în care îţi imaginezi o grădină minunată, ea apare acolo ca să păşeşti în ea.

Să puneţi în aplicare o idee pe Pământ, să o transformaţi în realitate în lumea materială, necesită un mare efort. Solicită o intenţie puternică, perseverenţă, claritate a minţii şi o inimă încrezătoare. Pe Pământ, trebuie să vă confruntaţi cu lentoarea şi încăpăţânarea lumii materiale. Trebuie să vă confruntaţi cu impulsurile contradictorii din voi înşivă: cu îndoiala, disperarea, lipsa de cunoştinţe, pierderea credinţei etc. Procesul de creaţie poate fi obstrucţionat sau poate chiar eşua din cauza acestor elemente. Şi totuşi, aceste potenţiale probleme, chiar şi eşecurile, sunt tocmai motivele care fac ca experienţa vieţii pământeşti să fie atât de valoroasă. În acest proces, dificultăţile sunt cei mai mari învăţători ai voştri. Ele conferă experienţei pământeşti o profunzime mult mai mare decât procesul de creaţie fără efort din planurile astrale. Acea lipsă de efort generează lipsa de semnificaţie. Entităţile astrale care nu au trăit încă vieţi pe Pământ ştiu şi înţeleg asta foarte bine.

Deseori vă simţiţi descurajaţi şi chiar disperaţi din cauza naturii neobediente a realităţii voastre. Prea des, realitatea nu răspunde dorinţelor şi speranţelor voastre. Prea des, intenţiile voastre creatoare par că se sfârşesc în durere şi deziluzie. Cu toate acestea, veţi găsi la un moment dat acea cheie spre pace şi fericire. Veţi găsi, *cu certitudine*, acea cheie *în propria voastră Inimă*. Iar atunci, bucuria care vă va cuprinde nu va putea fi egalată de nimic creat în planurile astrale. Va fi momentul naşterii măiestriei voastre, a divinităţii voastre.

Extazul pe care îl veţi trăi atunci când se va trezi divinitatea din voi vă va da puterea de a vă vindeca şi echilibra. Această iubire divină vă va ajuta să vă refaceţi după traumele pe care le-aţi suferit de-a lungul vieţilor voastre pământeşti.

Iar după aceea, îi veţi putea ajuta să se vindece şi pe alţii care au trecut prin aceleaşi încercări şi necazuri. Le veţi recunoaşte durerea. O veţi vedea în ochii lor. Şi veţi putea să-i ghidaţi pe calea lor spre divinitate.

Scopul trecerii prin dualitate

Vă rog să nu subestimaţi importanţa vieţii voastre pe Pământ. Voi aparţineţi părţii celei mai creative, avansate şi curajoase a lui Dumnezeu (Tot-Ce-Există). Sunteţi exploratori ai necunoscutului şi creatori ai noului. Explorările voastre prin tărâmul dualităţii slujesc un scop care vă depăşeşte cu mult imaginaţia. Este greu să vă explicăm semnificaţia profundă a călătoriilor voastre, dar putem spune că voi aţi creat un nou tip de conştiinţă, care nu exista înainte.

Această conştiinţă a fost manifestată pentru prima dată de Cristos atunci când a trăit pe Pământ. Această conştiinţă, pe care eu o numesc conştiinţa Cristică, este rezultatul unei *alchimii spirituale*. Alchimia fizică este arta de a transforma plumbul în aur. Alchimia spirituală este arta de a transforma energia întunecată în „a treia energie", aurul spiritual prezent în energia Cristică.

Vă rugăm să observaţi că nu spunem că scopul ar fi de a transforma întunericul în lumină sau răul în bine. Întunericul şi lumina, răul şi binele sunt opuse în mod natural; ele există datorită celuilalt.

Adevărata alchimie spirituală introduce o „a treia energie", un tip de conştiinţă care îmbrăţişează ambele polarităţi prin intermediul energiilor

iubirii şi înţelegerii. Adevăratul scop al călătoriei voastre nu este ca Lumina să cucerească Întunericul, ci să depăşiţi polaritatea şi să creaţi un nou tip de conştiinţă care se poate păstra unificată fie în prezenţa luminii, fie a întunericului.

Vom explica acest aspect destul de dificil prin intermediul unei metafore. Imaginaţi-vă că sunteţi scafandri de mare adâncime în căutarea unei perle. Vă scufundaţi mereu în ocean pentru a găsi această perlă specială despre care toată lumea vorbeşte, dar pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Se zvoneşte că nici măcar Dumnezeu, scafandrul-şef, nu a atins vreodată perla.

Scufundările în ocean sunt pline de pericole, deoarece v-aţi putea rătăci sau v-aţi putea scufunda prea adânc ca să mai reveniţi la timp pentru a trage aer în piept. Cu toate acestea, persistaţi şi vă scufundaţi în acest ocean de nenumărate ori, pentru că sunteţi hotărâţi şi inspiraţi. Oare sunteţi nebuni?

Nu, voi sunteţi exploratori ai noului.

Secretul este că, tocmai prin procesul de căutare a perlei, o creezi. Perla este aurul spiritual al conştiinţei Cristice. Perla eşti chiar tu, transformat prin experienţa dualităţii.

Avem de-a face cu un adevărat paradox: prin faptul că exploraţi Noul, voi îl creaţi. *Voi deveniţi perla creaţiei lui Dumnezeu.*

Dumnezeu nu avea altă cale de a face acest lucru, pentru că ceea ce încercaţi să găsiţi nu exista încă; trebuia să fie creat de voi. De ce era Dumnezeu atât de interesat să creeze ceva nou? Să o spunem într-un mod cât se poate de simplu.

În primul rând, Dumnezeu era absolut BUN. Exista bunătate pretutindeni şi peste tot. De fapt, pentru că nu exista nimic altceva, lucrurile erau oarecum statice. Creaţiei Sale îi lipsea vivacitatea; îi lipsea posibilitatea de creştere şi expansiune. S-ar putea spune că era „blocată”.

Pentru a crea schimbarea, pentru a crea o oportunitate de mişcare şi expansiune, Dumnezeu a trebuit să introducă în creaţia sa un Element diferit de Bunătatea care pătrundea totul. I-a venit foarte greu lui Dumnezeu, căci cum poţi crea ceva care nu-eşti-tu?! Cum poate Bunătatea să creeze Răutatea? Nu poate. Aşadar, Dumnezeu a trebuit să născocească un truc, ca să spunem aşa. Acest truc se numeşte *ignoranţă*.

Ignoranţa este elementul care se opune Binelui. Ea creează iluzia de a fi în afara Binelui, de a fi separat de Dumnezeu. „Să nu ştii cine eşti” este stimulentul care stă la baza schimbării, evoluţiei şi expansiunii în universul vostru. Ignoranţa generează frică, frica generează nevoia de control, nevoia de

control generează lupta pentru putere şi iată că aveţi toate condiţiile pentru ca „Răul” să înflorească. Scena a fost pregătită pentru lupta dintre Bine şi Rău.

Dumnezeu a avut nevoie de dinamica contrariilor pentru a face ca creaţia sa să se „deblocheze”. S-ar putea să vă vină foarte greu să înţelegeţi, având în vedere toată suferinţa provocată de ignoranţă şi frică, dar Dumnezeu a pus mare preţ pe aceste energii, căci i-au oferit o cale de a trece dincolo de *El însuşi.*

Dumnezeu v-a cerut vouă, cei care aparţineţi celei mai creative, avansate şi curajoase părţi din El, să acceptaţi vălul Ignoranţei. Pentru a experimenta cât mai temeinic dinamica contrariilor, v-aţi cufundat temporar în uitarea adevăratei voastre naturi. Aţi consimţit să plonjaţi în ignoranţă, dar şi această decizie v-a fost acoperită de vălul uitării. Aşa că acum îl blestemaţi adesea pe Dumnezeu, din cauza situaţiei în care vă aflaţi: greutăţile, ignoranţa – iar noi vă înţelegem. În esenţă însă: *tu eşti Dumnezeu, Dumnezeu este tu.*

În ciuda tuturor necazurilor şi tristeţilor, în adâncul sufletului încă mai păstrezi un sentiment de uimire şi entuziasm de a trăi în dualitate, de a experimenta şi crea Noul. Acesta este entuziasmul originar al lui Dumnezeu, motivul pentru care Dumnezeu şi-a început călătoria prin intermediul Tău.

Când ai pornit în călătorie, ai înfruntat Răul (frica, ignoranţa), având în minte doar o vagă amintire a Binelui (Acasă). Ai început să lupţi cu frica şi ignoranţa, tânjind după Acasă. Însă nu te vei întoarce Acasă ca la o stare din trecut. Căci creaţia s-a schimbat deja, datorită călătoriei tale.

La finalul călătoriei, vei fi devenit mai mare decât binele şi răul, mai mare decât lumina şi întunericul. Vei fi creat o a treia energie, energia Cristică, care le cuprinde şi le transcende pe amândouă. Vei fi extins creaţia lui Dumnezeu. Vei fi însăşi Noua Creaţie a lui Dumnezeu. Dumnezeu se va fi depăşit pe Sine atunci când conştiinţa Cristică se va naşte pe deplin pe Pământ.

Conştiinţa Cristică nu exista înainte de „experienţa umană”. Conştiinţa Cristică aparţine celui care a trecut prin experienţa multistratificată a dualităţii, s-a împăcat cu ea şi a ieşit „pe partea cealaltă”. El va fi locuitorul Noului Pământ. El va fi renunţat la dualitate. Îşi va fi recunoscut şi îmbrăţişat propria divinitate. Va fi devenit una cu Sinele său divin. Dar Sinele său divin va fi diferit de cel de dinainte. Va fi mai profund şi mai bogat decât conştiinţa din care s-a născut. Sau s-ar putea spune: Dumnezeu se va fi îmbogăţit prin faptul că a trecut prin experienţa dualităţii.

Această poveste este simplificată şi distorsionată, la fel cum tot ceea ce spunem este distorsionat de iluziile timpului şi ale separării. Aceste iluzii au

slujit unui scop valoros. Dar a venit timpul să le depăşim. Vă rugăm să simţiţi energia din spatele cuvintelor, poveştilor şi metaforelor noastre. Această energie este, într-un fel, chiar a *voastră*. Este energia viitoarelor voastre eu-ri *Cristice*, care vorbeşte prin mine, Jeshua. Vă aşteptăm să ni vă alăturaţi.

Cum să depăşiţi dualitatea – finalizarea ciclului karmic

Ciclul vieţilor voastre pământeşti se termină atunci când jocul dualităţii nu vă mai atrage. În jocul dualităţii este obligatoriu să te identifici cu o anumită poziţie din terenul de joc al polarităţilor. Te crezi sărac sau bogat, faimos sau umil, bărbat sau femeie, erou sau ticălos. Chiar nu contează prea mult ce rol joci. Atâta timp cât te simţi una cu rolul de pe scenă, dualitatea are încă o priză fermă asupra ta.

Desigur, acest lucru nu este greşit. Într-un sens, aşa trebuia să fie. Aţi fost meniţi să uitaţi de adevăratul vostru Sine. Pentru a experimenta toate aspectele dualităţii, era necesar să vă restrângeţi conştiinţa la un anumit rol în spectacolul vieţii pământeşti.

Şi aţi jucat convingător. Aţi fost atât de captivaţi de rolurile voastre, încât aţi uitat complet de scopul iniţial al trecerii prin acest ciclu de vieţi. Aţi uitat atât de mult de voi înşivă, încât aţi luat jocurile şi dramele dualităţii drept singura realitate. În cele din urmă, asta v-a făcut să vă simţiţi foarte singuri şi plini de teamă, ceea ce nu este de mirare, deoarece însuşi jocul dualităţii, aşa cum am menţionat în secţiunea anterioară, se bazează pe ignoranţă şi frică.

Pentru a înţelege cum funcţionează dualitatea în viaţa de zi cu zi, am dori să menţionăm câteva caracteristici tipice ale jocului dualităţii.

Caracteristicile jocului dualităţii

1) Viaţa emoţională este, în esenţă, instabilă.

Nu există nicio ancoră emoţională, căci eşti întotdeauna ori „sus”, ori „jos” într-o anumită stare de spirit. Eşti furios sau iertător, îngust la minte sau generos, deprimat sau entuziast, fericit sau trist. Emoţiile tale fluctuează continuu între extreme. Se pare că nu ai decât un control limitat asupra acestor fluctuaţii.

2) Te implici intens în lumea exterioară.

Este foarte important pentru tine cum te judecă ceilalţi oameni. Stima ta de sine depinde de ceea ce lumea exterioară (societatea sau cei dragi) îţi arată că ai însemna în ochii lor. Încerci să trăieşti în conformitate cu standardele lor de bine şi de rău. Te străduieşti cât poţi de mult în acest sens.

3) Ai opinii ferme despre ce este bun şi ce este rău. Faptul de a judeca îţi dă un sentiment de siguranţă. Viaţa pare atât de bine organizată atunci când clasifici acţiunile, gândurile sau oamenii în buni şi răi.

Toate aceste caracteristici au în comun faptul că, în tot ceea ce faci sau simţi, *nu eşti cu adevărat prezent acolo*. Conştiinţa ta e prezentă în straturile exterioare ale fiinţei tale, unde este condusă de tipare de gândire şi comportament bazate pe frică.

Să dăm un exemplu. Dacă obişnuieşti să fii mereu drăguţ şi agreabil, afişezi un model de comportament care nu izvorăşte din fiinţa ta interioară. De fapt, chiar reprimi semnalele lăuntrice. Încerci să te ridici la nivelul aşteptărilor cuiva pentru a nu-i pierde dragostea, admiraţia sau grija. Reacţionezi din frică. Îţi pui limite la exprimarea de sine. Însă partea din tine care nu este lăsată să se exprime va duce o existenţă ascunsă, provocându-ţi nemulţumire şi oboseală. S-ar putea să păstrezi în tine o furie şi o iritare de care nu ştie nimeni, nici măcar tu!

Calea pentru a ieşi din această stare de auto-negare este de a intra în legătură cu părţile reprimate şi ascunse din tine.

A intra în legătură cu părţile reprimate şi ascunse din interiorul tău nu este dificil, adică nu ai nevoie de abilităţi sau cunoştinţe speciale. Nu face din „interiorizare” un proces dificil pe care ar trebui alţii să te înveţe sau să îl facă pentru tine. Poţi să-l faci singur şi vei găsi propriile modalităţi de a-l face. Motivaţia şi intenţia sunt mult mai importante decât abilităţile şi metodele. Dacă intenţionezi cu adevărat să te cunoşti pe tine însuţi, dacă eşti hotărât să pătrunzi adânc în interior şi să-ţi schimbi gândurile şi emoţiile de frică care te împiedică să ai o viaţă fericită şi împlinită, atunci *vei reuşi* prin orice metodă ar fi.

Acestea fiind spuse, am dori să vă oferim o meditaţie simplă, care vă poate ajuta să intraţi în legătură cu propriile emoţii.

Rezervă-ţi câteva clipe pentru a-ţi relaxa muşchii umerilor şi gâtului, stai pe scaun cu spatele drept şi pune-ţi picioarele pe podea. Respiră adânc.

Imaginează-ţi că mergi pe un drum de ţară sub un cer albastru deschis. Asculţi sunetele naturii şi simţi vântul cum îţi bate prin păr. Eşti liber şi

fericit. Mai departe pe drum, vezi deodată nişte copii care aleargă spre tine. Se tot apropie de tine. Cum îţi reacţionează inima la această privelişte?

Apoi, copiii au ajuns în faţa ta. Câţi sunt? Cum arată? Sunt băieţi, fete sau şi unii, şi alţii ?

Îi saluţi pe toţi. Spune-le cât de fericit eşti să îi vezi. Apoi iei legătura cu un anumit copil, care te priveşte în ochi. El sau ea are un mesaj pentru tine. Acesta este scris în ochii copilului. Îl poţi citi? Ce vrea să-ţi spună? Îţi aduce o energie de care ai nevoie acum. Numeşte energia pe care acest copil interior a venit să ţi-o aducă şi nu o judeca. Pur şi simplu, mulţumeşte-i şi apoi fă imaginea să dispară.

Simte din nou pământul ferm sub picioare şi respiră adânc pentru o vreme. Tocmai ai luat legătura cu o parte ascunsă din tine.

Te poţi întoarce la această scenă oricând doreşti şi chiar să vorbeşti şi cu ceilalţi copii de acolo.

Intrând înlăuntru şi luând contact cu părţile ascunse, reprimate din tine, devii *mai prezent*. Conştiinţa ta se ridică deasupra tiparelor de gândire şi comportament motivate de frică, pe care le-ai considerat normale pentru atât de mult timp. Ea îşi asumă responsabilitatea pentru ea însăşi. Are grijă de tristeţea, furia şi durerea din interior, aşa cum un părinte are grijă de copiii săi. Vom descrie acest proces mult mai detaliat în altă parte. (Vezi Lucrătorul pentru Lumină III).

Caracteristicile eliberării de dualitate

1) Asculţi limbajul sufletului, care îţi vorbeşte prin intermediul simţămintelor.

2) Acţionezi inspirat de acest limbaj şi faci schimbările pe care sufletul doreşte să le faci.

3) Te bucuri să stai singur în linişte, pentru că doar în linişte poţi auzi şoaptele sufletului.

4) Pui la îndoială autoritatea tiparelor de gândire sau a regulilor de comportament care îţi blochează exprimarea liberă a adevăratelor tale inspiraţii şi aspiraţii.

Punctul de cotitură în renunţarea la dualitate

Ciclul vieţilor voastre pământeşti se încheie atunci când conştiinţa voastră este capabilă să trăiască toate experienţele dualităţii, în acelaşi timp rămânând centrată şi pe deplin prezentă. Atâta timp cât vă identificaţi cu un anumit aspect al dualităţii în dauna altuia (cu lumina în dauna întunericului, cu bogatul în dauna săracului etc.), conştiinţa voastră oscilează. Karma nu este altceva decât armonizatorul natural pentru oscilaţiile conştiinţei. Vă eliberaţi de lanţurile ciclului karmic atunci când conştiinţa voastră se ancorează ferm în centrul nemişcat al balansoarului.

Acest centru este punctul de ieşire din ciclul karmic. În acest centru predomină sentimentele de linişte, compasiune şi bucuria liniştită. Filozofii greci au avut intuiţia acestei stări, numind-o *ataraxia:* imperturbabilitate.

Judecata şi frica sunt energiile care vă descentrează cel mai mult. Pe măsură ce vă eliberaţi din ce în ce mai mult de aceste energii, deveniţi mai tăcuţi şi mai deschişi în interior. Intraţi cu adevărat într-o altă lume, într-un alt plan al conştiinţei.

Acest lucru se va manifesta în lumea exterioară. Adeseori, va urma o perioadă de schimbare şi de a spune „adio" unor aspecte din viaţa voastră care nu vă mai reprezintă. Pot apărea mari răsturnări de situaţie în domeniul relaţiilor şi al muncii. De cele mai multe ori, întregul vostru stil de viaţă se va întoarce cu susul în jos. Acest lucru este firesc, din punctul nostru de vedere, deoarece întotdeauna schimbările interioare premerg schimbărilor din lumea exterioară. Conştiinţa voastră creează realitatea materială în care trăiţi. Aşa se întâmplă întotdeauna.

Eliberarea din strânsoarea dualităţii necesită timp. Destrămarea tuturor straturilor de întuneric (inconştienţă) este un proces treptat. Cu toate acestea, odată ce aţi pornit pe acest drum, drumul către Sinele interior, vă îndepărtaţi uşurel de jocul dualităţii. Iar când gustaţi cu adevărat *ataraxia,* aţi depăşit punctul de cotitură. Când simţiţi bucuria tăcută, dar atotcuprinzătoare, de *doar a fi cu voi înşivă,* veţi şti că asta aţi căutat mereu. Vă veţi scufunda în interior de nenumărate ori pentru a simţi această pace lăuntrică.

Nu vă veţi feri de plăcerile lumeşti. Dar veţi fi găsit ancora divinităţii interioare şi veţi simţi lumea şi toată frumuseţea ei din acea stare de fericire. Fericirea nu a provenit niciodată din lucrurile materiale. Ea provine din felul în care le trăiţi. Când în inima voastră există pace şi bucurie, atunci lucrurile şi oamenii ce vă ies în faţă vă vor oferi pace şi bucurie.

În această perioadă şi epocă, un anumit grup de suflete se pregăteşte să iasă din ciclul karmic. Vom vorbi în detaliu despre acest grup în capitolele următoare. Însă nu este vorba doar de un grup de suflete umane care ajunge acum la sfârşitul unui ciclu de transformări personale. Însuşi Pământul pe care trăiţi trece printr-o transformare profundă şi completă. Un ciclu planetar se apropie şi el de sfârşit. Această epocă este foarte specială fiindcă finalurile celor două cicluri coincid. Vom vorbi acum despre ciclul planetar.

Noul Pământ II

Ciclul planetar

Tot ceea ce există evoluează în cicluri, atât planetele, cât şi oamenii. Nu este ieşit din comun ca un individ sau grupuri de suflete individuale să iasă din ciclul karmic la un moment dat. Însă ceea ce face ca această epocă să fie specială este faptul că Pământul însuşi îşi încheie un ciclu karmic major. Pământul este angrenat într-o transformare interioară care va avea ca rezultat un nou tip de conştiinţă în fiinţa sa de planetă. În orice punct din propriul ciclu s-ar afla sufletele individuale, procesul de transformare al Pământului le va afecta.

Pământul este casa voastră. Comparaţi-l cu casa în care locuiţi. Imaginaţi-vă că este în curs de reconstrucţie. Asta vă va afecta foarte mult viaţa de zi cu zi. În funcţie de starea voastră de spirit, o veţi trăi ca pe o schimbare binevenită sau ca pe un eveniment perturbator şi neplăcut. Dacă oricum plănuiaţi şi aşteptaţi cu nerăbdare să vă reconstruiţi casa, atunci sunteţi sincronizaţi cu schimbările şi puteţi să vă lăsaţi duşi de val. Procesul de transformare al Pământului vă va sprijini şi vă va îmbunătăţi procesul de transformare personală.

Dacă însă nu v-aţi dorit deloc să vi se reconstruiască casa, vă veţi simţi frustraţi de haosul din jur. Schimbările interioare ale Pământului vă vor dezechilibra.

Pentru cei care întâmpinaţi cu bucurie schimbările interioare ale planetei voastre Pământ, urmează vremuri care vă vor împuternici. Veţi fi elevaţi de valul de Lumină care inundă în prezent universul vostru.

În prezent, Pământul aproape că cedează sub povara karmică a umanităţii. Negativitatea şi violenţa care ţâşnesc din această povară karmică formează un fel de deşeu energetic pe care Pământul cu greu îl poate procesa, neutraliza sau integra.

Concentraţi-vă conştiinţa pentru o clipă pe inima Pământului. Relaxaţi-vă şi concentraţi-vă... puteţi simţi ceva acolo? Puteţi simţi cum este sfâşiat Pământul, câtă violenţă rabdă?

Pământul resimte neputinţă şi împotrivire în acelaşi timp. Este pe punctul de a-şi crea o nouă fundaţie. Pământul va elimina energiile specifice luptei, competiţiei şi dramei, la nivel interior şi exterior. Noua fundaţie care se iveşte

în interiorul planetei este energia inimii, energia echilibrului şi a comuniunii: energia Cristică cea vie.

Pământul, la fel ca şi omenirea, trece printr-un proces de învăţare. La fel ca şi omenirea, conştiinţa sa evoluează şi se transformă. Ca şi în cazul omenirii, călătoria sa a pornit de la o anumită ignoranţă sau inconştienţă cu privire la propria sa fiinţă.

Pământul a fost cândva o „planetă întunecată” care a absorbit sau înghiţit energiile din jurul ei. Ea a preluat toate energiile sau fiinţele pe care le-a întâlnit şi le-a asimilat complet; le-a răpit unicitatea şi, într-un fel, le-a ucis. Acest lucru a izvorât dintr-o dorinţă de expansiune. Pământul a simţit cumva o lipsă sau o insuficienţă în interiorul său, pe care a interpretat-o ca pe o nevoie de a cuceri şi asimila alte energii. Deoarece Pământul nu a oferit nimic înapoi acestor energii, nu a fost o adevărată interacţiune între ele. A fost un proces mortal şi asemănător cu moartea.

La un moment dat, Pământul a devenit conştient că acest proces nu îl satisfăcea. A simţit că îi lipseşte ceva în acest mod de a se hrăni. Sentimentul său de insuficienţă nu se uşurase. Nevoia sa de expansiune nu fusese satisfăcută prin anihilarea acelor energii.

În acel moment, în conştiinţa Pământului s-a născut dorinţa de însufleţire, de Viaţă. Nu că Pământul ar fi fost pe deplin conştient de acest lucru. Ştia doar că îşi dorea altceva, ceva nou, un gen de interacţiune cu alte energii care să nu se încheie prin reducerea acelor energii la energia Pământului. În conştiinţa planetei s-a creat disponibilitatea pentru a *experimenta ceva diferit de ea însăşi.*

Din punct de vedere energetic, acest lucru a însemnat începutul vieţii pe Pământ.

O lege cosmică spune că toate dorinţele profunde vor crea în cele din urmă mijloacele pentru realizarea lor. Dorinţele, care sunt în esenţă un amestec de gânduri şi emoţii, sunt energii *creatoare.* Acest lucru este valabil atât pentru planete, cât şi pentru oameni. În interiorul planetei Pământ a apărut o dorinţă, dorinţa de a experimenta viaţa, dorinţa de a păstra şi preţui viaţa, în loc să o distrugă.

Şi asta s-a întâmplat.

Când a apărut viaţa, planeta însăşi a început să înflorească. A intrat într-o nouă experienţă care a umplut-o cu un sentiment de surpriză şi satisfacţie. A fost surprinsă că o dorinţă atât de simplă, o nevoie atât de vagă, a putut să aducă evoluţii atât de măreţe şi inedite.

Pe Pământ, s-a desfăşurat un mare experiment al formelor de viaţă. Multe forme de viaţă au fost atrase să se manifeste pe Pământ şi să experimenteze energiile de aici. Pământul a devenit un loc de manifestare a noutăţilor. Exista libertatea de a explora noi căi, noi posibilităţi. Exista şi încă mai există liberul arbitru pentru toate creaturile.

Odată cu crearea vieţii, Pământul şi toate fiinţele vii de pe el au început să urmeze o anumită linie de dezvoltare interioară. Această cale a avut ca temă centrală *echilibrul dintre a da şi a lua*.

La nivelul interior al conştiinţei, Pământul se străduieşte de eoni să găsească echilibrul corect între a da şi a primi. Ca planetă, Pământul dăruieşte şi ia viaţă. În „perioada întunecată" a Pământului, etapa în care a absorbit şi dizolvat energiile, accentul a fost pus puternic pe „a lua".

În prezent, a ajuns la cealaltă extremă: dăruieşte până la limita a tot ce poate oferi.

Pământul a tolerat mult timp violenţa şi exploatarea sa de către omenire, pentru că, într-un fel, i se potrivea din punct de vedere karmic. Pământul trebuia să exploreze cealaltă faţetă a puterii şi opresiunii. Acţiunile ei agresive i-au întors experienţa opusă de victimă, ca un bumerang. Aşa funcţionează karma; nu este o chestiune de pedeapsă. Pentru a înţelege cu adevărat chestiunea puterii, trebuie să experimentezi ambele părţi ale ei. Orice lucru cu care vă luptaţi sau asupra căruia vreţi să vă afirmaţi puterea, îl veţi întâlni din nou ca victimă sau agresor, până când veţi recunoaşte că amândoi sunteţi UNA, amândoi parte din unica energie divină.

Exploatarea nemiloasă a Pământului în vremurile actuale este, într-o anumită măsură, adecvată din punct de vedere karmic, deoarece a oferit Pământului ocazia de a înţelege pe deplin echilibrul dintre a da şi a lua.

Cu toate acestea, limitele până la care se poate merge cu lipsa de respect şi exploatarea din punct de vedere karmic sunt evidente. Pământul a ajuns la înţelegerea echilibrului şi îşi încheie ciclul karmic al conştientizării. A atins un nivel de iubire şi conştiinţă care nu va mai tolera mult timp abuzurile oamenilor. Acest nivel de conştiinţă va atrage energii cu o vibraţie similară, care apreciază armonia şi respectul, şi va respinge energiile cu intenţii distructive.

A venit timpul pentru un nou echilibru între a da şi a lua. Pe Noul Pământ, va exista pace şi armonie între planeta Pământ şi tot ceea ce trăieşte pe ea: oameni, plante şi animale. Armonia şi comuniunea sinceră dintre toate fiinţele va fi o sursă de mare bucurie şi creativitate.

Tranziţia de la vechiul Pământ la Noul Pământul este un proces care nu este fixat în timp şi ca structură. Depinde în mare măsură de alegerile făcute de omenire, de alegerile individuale pe care le faceţi voi toţi.

S-au făcut şi se fac multe predicţii despre această perioadă de tranziţie. Astfel de predicţii sunt întotdeauna nesigure. Ideea este următoarea: realitatea materială vizibilă este o manifestare a stărilor interioare, colective de conştiinţă. Conştiinţa este, aşa cum am spus la început, *liberă şi creatoare*. În orice moment, puteţi decide să vă schimbaţi viitorul, gândind şi simţind diferit. Aveţi putere asupra gândurilor şi emoţiilor voastre. În orice moment, puteţi spune „nu” gândurilor sau emoţiilor limitative, distructive. Acest lucru contează pentru voi ca indivizi, dar este valabil şi pentru grupuri mai mari de oameni.

Atunci când un grup considerabil de indivizi alege libertatea şi iubirea în locul urii de sine şi al distrugerii, atunci acest lucru se va manifesta şi în realitatea materială. Pământul va avea o reacţie. Este sensibil la ceea ce se întâmplă în interiorul oamenilor. Reacţionează la schimbările voastre interioare.

Prin aceasta vrem să subliniem că nimeni, nici măcar dintre noi, nu poate face predicţii exacte cu privire la modul în care se va naşte Noul Pământ. Este clar însă că grupul de suflete care îşi încheie acum ciclul karmic este strâns legat energetic de Noul Pământ. Aceşti oameni, care adesea se simt profund legaţi de idealurile întruchipate de Noul Pământ, vor avea ocazii frumoase de a se dezvolta şi de a se elibera, datorită coincidenţei ciclului planetar cu cel personal.

În capitolele următoare, voi vorbi în special despre acest grup de suflete. Ei sunt adesea numiţi lucrători pentru Lumină şi voi folosi şi eu acest nume. Motivul pentru care s-au încarnat în această epocă de tranziţie nu este întâmplător. Ei sunt profund legaţi de istoria Pământului. Voi descrie trăsăturile psihologice pe care le posedă cei mai mulţi lucrători pentru Lumină. Voi vorbi despre istoria lor, despre rădăcinile lor galactice şi despre misiunea lor pe Pământ. Voi discuta în detaliu despre etapele de evoluţie interioară pe care le presupune eliberarea din ciclul karmic.

Lucrătorul pentru Lumină I

Identitatea Lucrătorului pentru Lumină

Lucrătorii pentru Lumină sunt suflete care poartă în ele o puternică dorinţă de a răspândi pe Pământ Lumina – cunoaştere, libertate şi iubire de sine. Ei simt că aceasta este misiunea lor. Sunt adesea atraşi de spiritualitate şi de o muncă vindecătoare de un fel sau altul.

Din cauza misiunii lor profund resimţite, lucrătorii pentru Lumină se simt adesea diferiţi de ceilalţi oameni. Punându-le tot felul de obstacole în cale, viaţa îi provoacă să îşi găsească propria cale. Lucrătorii pentru Lumină sunt aproape întotdeauna indivizi solitari, care nu se încadrează în structuri sociale fixe.

Observaţie despre noţiunea de „lucrător pentru Lumină”

Cuvântul „lucrător pentru lumină” poate provoca neînţelegeri, deoarece separă un anumit grup de suflete de restul. Poate fi interpretat ca o sugestie că acest grup particular ar fi cumva superior celorlalţi, adică celor care „nu lucrează pentru lumină”. Această abordare este în contradicţie cu însăşi natura şi intenţia lucrării pentru Lumină. Haide să precizăm pe scurt unde este greşeala.

În primul rând, pretenţia de superioritate este, în general, dovada ignoranţei. Ea vă blochează evoluţia către o conştiinţă liberă şi iubitoare. În al doilea rând, lucrătorii pentru Lumină nu sunt „mai buni” sau „superiori” altcuiva. Pur şi simplu, au o istorie diferită faţă de cei care nu aparţin acestui grup. Din cauza acestei istorii proprii, pe care o vom discuta mai jos, ei au anumite caracteristici psihologice care îi disting ca grup. În al treilea rând, orice suflet devine un lucrător pentru Lumină într-o anumită etapă a evoluţiei sale, aşa că eticheta de „lucrător pentru Lumină” nu este rezervată unui număr limitat de suflete.

Motivul pentru care folosim expresia de „lucrător pentru umină”, în ciuda posibilelor neînţelegeri, este că trezeşte în voi asociaţii şi amintiri care *vă ajută să vă amintiţi*. De asemenea mai există şi o raţiune practică, fiindcă este un termen frecvent folosit în literatura spirituală actuală.

Rădăcinile istorice ale lucrătorilor pentru Lumină

Lucrătorii pentru Lumină au capacitatea de a atinge trezirea spirituală mai repede decât alţi oameni. Ei poartă seminţele interioare pentru o trezire spirituală rapidă. În această privinţă, ei par a fi mai rapizi decât majoritatea oamenilor, dacă au acestă intenţie. Repet, asta nu se datorează faptului că lucrătorii pentru Lumină ar fi în vreun fel suflete „mai bune” sau „mai înalte”. Totuşi, sunt ceva *mai bătrâne* decât majoritatea sufletelor încarnate în prezent pe Pământ. Această vârstă mai mare ar trebui înţeleasă în termeni de experienţă mai degrabă decât de timp.

Lucrătorii pentru Lumină au atins un anumit stadiu de iluminare înainte de a se încarna pe Pământ şi a-şi începe misiunea. Ei aleg în mod conştient să intre în „roata karmică a vieţii” şi să-i experimenteze toate formele de confuzie şi iluzie care o însoţesc.

Fac aceasta pentru a înţelege pe deplin „experienţa Pământului”. Asta le va permite să îşi îndeplinească misiunea. Numai trecând ei înşişi prin toate etapele ignoranţei şi ale iluziei vor căpăta, în cele din urmă, instrumentele necesare pentru a-i ajuta şi pe alţii să atingă o stare de fericire şi iluminare adevărată.

De ce îşi asumă lucrătorii pentru Lumină această misiune sinceră de a ajuta umanitatea, riscând astfel să se piardă pentru veacuri întregi în densitatea şi confuzia vieţii pământeşti? Aceasta este o chestiune pe care o vom aborda pe larg mai jos. Deocamdată, vom spune că are de-a face cu o *karmă de tip galactic*. Lucrătorii pentru Lumină existau pe Pământ în ajunul naşterii omenirii. Ei au luat parte la crearea omului. Sunt nişte co-creatori ai umanităţii. În procesul de creaţie, ei au luat decizii şi au acţionat în moduri pe care au ajuns să le regrete profund ulterior. Ei sunt pregătiţi acum a se revanşa pentru deciziile lor de atunci.

Înainte de a intra în această istorie, vom numi câteva caracteristici ale sufletelor lucrătorilor pentru Lumină, care în general îi deosebesc de ceilalţi oameni. Aceste trăsături psihologice nu aparţin doar lucrătorilor pentru Lumină şi nu toţi lucrătorii pentru Lumină le vor recunoaşte în ei pe toate.

Prin întocmirea acestei liste, dorim doar să oferim o schiţă a identităţii psihologice a lucrătorului pentru Lumină. În privinţa acestor caracteristici, comportamentul exterior are mai puţină importanţă decât motivaţia interioară sau intenţia. Ceea ce simţiţi în interior este mai important decât ceea ce arătaţi la exterior.

Caracteristicile psihologice ale lucrătorilor de lumină:

- Încă de la începutul vieţii, se simt a fi diferiţi. De cele mai multe ori, se simt izolaţi de ceilalţi, singuri şi neînţeleşi. Vor deveni adesea *individualişti* şi vor trebui să îşi găsească propria cale în viaţă.
- Au dificultăţi în a se adapta la locurile de muncă tradiţionale şi/sau din structurile organizaţionale. Lucrătorii pentru Lumină sunt în mod firesc anti-autoritari, ceea ce înseamnă că se opun în mod natural deciziilor sau valorilor bazate exclusiv pe putere sau ierarhie. Această trăsătură anti-autoritară este prezentă, chiar dacă par timizi. Ea este legată de însăşi esenţa misiunii lor aici, pe Pământ.
- Lucrătorii pentru Lumină se simt *chemaţi să ajute oamenii* în calitate de terapeuţi sau de învăţători. Ei ar putea fi psihologi, vindecători, profesori, asistente medicale etc. Chiar şi când profesia lor nu are ca obiect ajutorarea oamenilor în mod direct, intenţia lor de a contribui la binele superior al umanităţii este vădită.
- Viziunea lor asupra vieţii este nuanţată de *percepţia spirituală* că toate lucrurile sunt interconectate. În mod conştient sau subconştient, poartă în ei amintiri din sferele de lumină nepământeşti. Din când în când, le poate fi dor de aceste sfere şi se pot simţi ca nişte străini pe Pământ.
- Aceştia *onorează şi respectă profund viaţa*, arătând adesea afecţiune pentru animale şi o preocupare pentru mediul înconjurător. Distrugerea unor părţi din regnul animal şi vegetal de pe Pământ prin acţiunea omului le trezeşte sentimente adânci de durere şi jale.
- Sunt *buni la suflet, sensibili şi empatici*. Pot avea probleme în faţa unui comportament agresiv şi, în general, au dificultăţi în a se apăra singuri. Pot fi visători, naivi sau extrem de idealişti, precum şi nu prea cu picioarele pe pământ. Din cauză că preiau cu uşurinţă emoţiile şi stările de spirit negative ale oamenilor din jur, este important pentru ei să rămână singuri în mod regulat. Acest lucru le permite să facă distincţie dintre sentimente

proprii şi ale celorlalţi. Au nevoie de timp petrecut în singurătate pentru a intra în legătură cu propria fiinţă şi cu Mama Pământ.

- Ei au trăit pe Pământ multe vieţi în care au fost profund implicaţi în *spiritualitate şi/sau religie*. Au fost prezenţi în număr covârşitor în vechile ordine religioase din trecut ca şi călugări, călugăriţe, pustnici, clarvăzători, vrăjitoare, şamani, preoţi, preotese etc. Ei erau cei care făceau legătura dintre vizibil şi invizibil, dintre cotidianul vieţii pământeşti şi tărâmurile misterioase ale vieţii de după moarte, domeniile lui Dumnezeu şi ale spiritelor bune şi rele. Pentru că îndeplineau acest rol, erau adesea respinşi şi persecutaţi. Mulţi dintre voi aţi fost arşi pe rug pentru darurile voastre spirituale. Traumele persecuţiei au lăsat urme adânci în memoria sufletului. Acest lucru se poate manifesta în prezent ca o teamă de a veni complet cu picioarele pe pământ, adică o teamă de a fi cu adevărat prezenţi, deoarece vă amintiţi că aţi fost agresaţi brutal pentru ceea ce eraţi.

Rătăcirea: capcana lucrătorului pentru Lumină

Lucrătorii pentru Lumină pot fi prinşi în aceleaşi stări de ignoranţă şi iluzie ca oricine altcineva. Deşi au un alt punct de plecare, capacitatea lor de a depăşi frica şi iluzia pentru a atinge iluminarea poate fi blocată de mulţi factori. (Prin iluminare, înţelegem starea în care vă daţi seama că sunteţi, în esenţă, din Lumină, capabili să alegeţi Lumina în orice moment).

Unul din factorii care blochează calea spre iluminare este faptul că lucrătorii pentru Lumină poartă o povară karmică grea, care îi poate rătăci pentru o perioadă destul de lungă de timp. Aşa cum am afirmat mai devreme, această povară karmică este legată de deciziile pe care le-au luat cândva în ceea ce priveşte omenirea incipientă. Aceste decizii au fost, în esenţă, lipsite de respect faţă de viaţă (vom vorbi despre acest lucru mai târziu în acest capitol). Toţi lucrătorii pentru Lumină care trăiesc acum doresc să-şi îndrepte unele dintre greşelile trecutului şi să repare şi să preţuiască ceea ce s-a distrus din cauza acelor greşeli.

Atunci când lucrătorii pentru Lumină se vor debarasa de povara lor karmică, ceea ce înseamnă să-şi *elimine orice poftă de putere,* ei vor realiza că sunt, în esenţă, fiinţe de lumină. Aceasta le va permite să îi ajute şi pe alţii să-şi regăsească adevăratul sine. Dar mai întâi, trebuie să treacă ei înşişi prin acest proces. Iar asta necesită, în general, o mare hotărâre şi perseverenţă. Pentru că societatea îi saturează cu valori şi judecăţi care de multe ori sunt contrare

propriilor impulsuri naturale, mulţi lucrători pentru Luminii s-au rătăcit, ajungând să se îndoiască de ei înşişi, să-şi nege fiinţa şi chiar în stări de depresie şi disperare. Iar cauza este că nu se pot adapta la ordinea prestabilită şi ajung la concluzia că trebuie să fie ceva teribil de greşit cu ei înşişi.

Ceea ce trebuie să facă lucrătorii pentru Lumină este să nu mai caute să fie validaţi din exterior – de părinţi, prieteni sau societate. La un moment dat, voi, cei care citiţi aceste rânduri, va trebui să faceţi saltul crucial către adevărata împuternicire, ceea ce înseamnă să credeţi în voi înşivă şi să vă respectaţi cu adevărat şi să acţionaţi în funcţie de înclinaţiile voastre naturale şi de intuiţia voastră.

Vă invităm să faceţi asta şi vă asigurăm că vom fi alături de voi la fiecare pas – aşa cum şi voi veţi fi alături de alţii pe calea lor într-un viitor nu prea îndepărtat.

Lucrătorul pentru Lumină II

Istoria galactică a lucrătorilor pentru Lumină

Naşterea sufletului

Sufletele lucrătorilor pentru Lumină s-au născut cu mult înainte ca Pământul şi omenirea să fi luat naştere.

Sufletele se nasc în valuri. Într-un sens, sufletele sunt eterne, fără început şi fără sfârşit. Dar, într-un alt sens, ele se nasc la un moment dat. În acest moment, conştiinţa lor ajunge la o *senzaţie de sine individual*. Înainte de acest punct, ele există ca o *posibilitate*. Dar încă nu există conştiinţa de eu şi de celălalt.

Conştiinţa de „eu” apare atunci când se trasează cumva o linie de demarcaţie între tipurile de energii. Trebuie să revenim la metafore pentru a explica acest lucru.

Gândiţi-vă pentru o clipă la ocean şi imaginaţi-vă că este un câmp imens de energii care curg, de fluxuri care se amestecă şi se despart în mod constant. Imaginaţi-vă că o conştiinţă difuză străbate întregul ocean. Numiţi-o spiritul oceanului, dacă doriţi. După un timp, concentraţii de conştiinţă apar în anumite locuri din ocean. Conştiinţa de aici este mai concentrată, mai puţin difuză decât în împrejurimi. Peste tot în ocean, se petrece o diferenţiere continuă care duce la dezvoltarea unor forme transparente în interiorul oceanului. Aceste forme, care sunt puncte concentrate de conştiinţă, se mişcă independent de mediul lor. Ele se simt pe ele însele ca fiind diferite de ocean (spirit). Aşa se naşte un simţ rudimentar al sinelui sau conştiinţa de sine.

De ce au apărut puncte focalizate de conştiinţă în unele părţi ale oceanului şi nu în altele? Acest lucru este foarte greu de explicat. Puteţi intui, totuşi, că este ceva foarte natural?! Atunci când arunci seminţe pe un pat de pământ, observi că micile plante care răsar vor creşte fiecare în propriul lor timp şi ritm. Unele nu vor creşte la fel de mari sau la fel de repede ca celelalte. Unele nu vor creşte deloc. Există diferenţe pe întinsul câmpul. De ce? Energia oceanului (spiritul oceanului) caută intuitiv cea mai bună expresie posibilă pentru toate fluxurile sau straturile sale multiple de conştiinţă.

În timpul formării punctelor individuale de conştiinţă din ocean, o putere acţionează asupra oceanului din exterior, sau cel puţin aşa se pare. Aceasta este puterea inspiraţiei divine, care poate fi concepută ca fiind aspectul

masculin al Celui care v-a creat. În timp ce oceanul reprezintă latura feminină, receptivă, aspectul masculin poate fi imaginat sub forma unor raze de lumină care intră în ocean şi intensifică procesul de diferenţiere şi de separare în porţiuni individuale de conştiinţă. Ele sunt ca razele soarelui care încălzesc patul germinativ.

Oceanul şi razele de lumină formează împreună o entitate sau o fiinţă care poate fi numită arhanghel. Este o energie *arhetipală* cu un aspect masculin şi unul feminin şi este o energie *angelică* care se manifestă sau se exprimă către voi. Vom reveni la noţiunea de arhanghel mai detaliat în ultimul capitol din partea I, intitulat „Sinele de Lumină”.

După ce sufletul se naşte ca unitate individuală de conştiinţă, el părăseşte încet starea oceanică de unitate care i-a fost casă pentru o lungă perioadă de timp. Sufletul devine din ce în ce mai conştient de faptul că este separat şi pe cont propriu.

Odată cu această conştientizare, în suflet apare pentru prima dată un sentiment de pierdere sau de lipsă. Atunci când sufletul porneşte pe drumul său exploratoriu ca entitate individuală, va purta cu el un dor de întregire, o dorinţă de a aparţine la ceva mai mare decât el însuşi. În adâncul său, sufletul va păstra amintirea unei stări de conştiinţă în care totul este unul, în care nu există „eu” şi „celălalt”. Asta ar fi „acasă”: o stare de unitate extatică, un loc de totală siguranţă şi fluiditate.

Cu această amintire ascunsă în cotloanele minţii, sufletul îşi începe călătoriile prin realitate, prin nenumărate câmpuri de experienţă şi de explorare interioară. Sufletul nou-născut este condus de curiozitate şi are o mare nevoie de *experienţe*. Acesta era elementul care lipsea în starea oceanică de unitate. Sufletul este acum capabil să exploreze liber tot ceea ce doreşte. Este liber să caute plenitudinea în tot felul de moduri.

În univers există nenumărate planuri ale realităţii care pot fi explorate. Pământul este doar unul dintre ele şi care a apărut relativ târziu, la scară cosmică. Planurile sau dimensiunile realităţii îşi au întotdeauna originea în nevoile sau dorinţele interioare. Ca toate creaţiile, ele sunt manifestarea unor viziuni şi reflecţii interioare. Pământul a fost creat din dorinţa interioară de a reuni elemente din realităţi diferite care se deosebeau radical. Pământul a fost gândit să fie un creuzet pentru o mare varietate de influenţe. Vom explica acest lucru mai jos. Deocamdată, este suficient să spunem că Pământul a apărut relativ târziu pe scena cosmică şi că multe suflete au trăit multe vieţi de

explorare şi dezvoltare pe alte planuri ale realităţii (planete, dimensiuni, sisteme stelare etc.), cu mult înainte ca Pământul să se fi născut.

Lucrătorii pentru Lumină sunt suflete care au trăit multe, multe vieţi pe aceste alte planuri înainte de a se încarna pe Pământ. Asta îi deosebeşte de „sufletele pământene”, aşa cum vom conveni să le numim. Sufletele pământene sunt cele care s-au întrupat în corpuri fizice pe Pământ relativ devreme în dezvoltarea lor ca unităţi individualizate de conştiinţă. S-ar putea spune că şi-au început ciclul de vieţi pământeşti atunci când sufletele lor erau în stadiul de „copil”. În acel moment, sufletele lucrătorilor pentru Lumină erau deja „adulte”. Trecuseră deja prin multe experienţe, iar relaţia pe care o aveau cu sufletele pământeşti poate fi comparată cu cea dintre părinte şi copil.

Dezvoltarea vieţii şi a conştiinţei pe Pământ

Pe Pământ, evoluţia formelor de viaţă a fost strâns legată de dezvoltarea interioară a sufletelor pământene. Deşi niciun suflet nu este legat de o anumită planetă, s-ar putea spune că sufletele pământene sunt nativii planetei voastre. Aceasta, deoarece creşterea şi expansiunea lor coincide aproximativ cu proliferarea formelor de viaţă pe Pământ.

Atunci când se nasc unităţile individuale de conştiinţă, acestea sunt oarecum asemănătoare cu celulele fizice în ceea ce priveşte structura şi posibilităţile. La fel cum celulele au o structură relativ simplă, mişcările interioare ale unei conştiinţe nou-născute sunt transparente. Nu s-a stabilit încă prea multă diferenţiere. Le aşteaptă o întreagă lume de posibilităţi, atât fizice, cât şi spirituale. Evoluţia de la o unitate de conştiinţă nou-născută la conştiinţa autoreflexivă şi aptă să observe şi să reacţioneze la mediul înconjurător poate fi comparată, în linii mari, cu evoluţia de la un organism unicelular la un organism complex care interacţionează cu mediul înconjurător în multiple moduri.

Comparăm aici dezvoltarea conştiinţei sufleteşti cu dezvoltarea biologică a vieţii şi nu o facem doar ca o metaforă. De fapt, dezvoltarea biologică a vieţii, aşa cum a avut loc pe Pământ, ar trebui privită pe fundalul nevoii sufletelor pământene de explorare şi experimentare. Această nevoie spirituală sau dorinţă de explorare a dat naştere bogatei varietăţi de forme de viaţă de pe Pământ. Aşa cum am spus, creaţia este întotdeauna rezultatul unei mişcări interioare a conştiinţei. Deşi teoria evoluţionistă, aşa cum este îmbrăţişată în prezent de ştiinţa voastră, descrie corect, într-o oarecare măsură, dezvoltarea

formelor de viaţă de pe planeta voastră, ea scapă complet din vedere impulsul interior, motivul „ascuns” din spatele acestui proces profund creator. Proliferarea formelor de viaţă pe Pământ s-a datorat unor mişcări interioare la nivel sufletesc. Ca întotdeauna, spiritul precede şi creează materia.

La început, sufletele pământene s-au întrupat în formele fizice care se potriveau cel mai bine cu simţul lor de sine încă rudimentar: în organisme unicelulare. După o perioadă în care au dobândit experienţă şi au integrat-o în conştiinţa lor, a apărut nevoia unor mijloace mai complexe de exprimare fizică. Aşa au fost proiectate în existenţă forme de viaţă mai complexe. Conştiinţa a creat forme fizice pentru a răspunde nevoilor şi dorinţelor interioare ale sufletelor pământene a căror conştiinţă colectivă popula Pământul de la început.

Formarea de noi specii şi încarnarea sufletelor pământene în membrii acestor specii reprezintă un mare experiment al vieţii şi al conştiinţei. Deşi evoluţia este condusă de conştiinţă, şi nu de accidente sau incidente, totuşi nu urmează o linie de dezvoltare predeterminată. Acest lucru se datorează faptului că însăşi conştiinţa este liberă şi imprevizibilă.

Sufletele pământene au experimentat cu tot felul de forme de viaţă animală. Au locuit în mai multe tipuri de corpuri fizice din regnul animal, dar nu toate au cunoscut aceeaşi linie de dezvoltare. Calea de dezvoltare a sufletului este mult mai fantezistă şi mai aventuroasă decât vă închipuiţi. Nu există legi deasupra sau în afara voasră. Voi vă faceţi legea pentru voi. Aşa că, de exemplu, dacă doriţi să experimentaţi viaţa din punctul de vedere al unei maimuţe, s-ar putea ca la un moment dat să vă treziţi trăind în corpul unei maimuţe, fie de la naşterea până la moartea ei, fie ca vizitator temporar. Sufletul, în special sufletul tânăr, tânjeşte după experienţe şi exprimare. Această dorinţă de a explora explică diversitatea formelor de viaţă care au înflorit pe Pământ.

În cadrul acestui mare experiment al vieţii, apariţia formei de viaţă umană a marcat începutul unei etape importante în dezvoltarea conştiinţei sufletului pe Pământ. Înainte de a explica acest lucru mai în detaliu, vom discuta mai întâi despre etapele de dezvoltare interioară a sufletului, în general.

Evoluţia Conştiinţei: copilăria, maturitatea, bătrâneţea

Dacă analizăm dezvoltarea conştiinţei sufletului după ce se naşte ca unitate individuală, aceasta trece, în linii mari, prin trei etape interioare. Aceste etape există indiferent de planul specific al realităţii (planetă, dimensiune, sistem stelar) în care conştiinţa alege să locuiască sau pe care să îl experimenteze.

1) Stadiul inocenţei („paradisul”)
2) Stadiul ego-ului („păcatul”)
3) Stadiul „celei de-a doua inocenţe” (iluminarea)

Aceste etape pot fi comparate metaforic cu copilăria, maturitatea şi bătrâneţea.

După ce sufletele se nasc ca unităţi individuale de conştiinţă, ele părăsesc starea oceanică de unitate, pe care şi-o amintesc ca fiind fericită şi perfect sigură. Ele continuă apoi să exploreze realitatea într-un mod cu totul nou. Încet-încet, devin mai conştiente de ele însele şi de unicitatea lor în comparaţie cu companionii lor de călătorie. În această etapă sunt foarte receptive şi sensibile, ca un copil mic care priveşte lumea cu ochii larg deschişi, manifestând curiozitate şi inocenţă.

Acest stadiu poate fi numit paradisiac, deoarece senzaţia de unitate şi siguranţă este încă proaspătă în memoria sufletelor nou-născute. Ele sunt încă aproape de casă; încă nu-şi pun la îndoială dreptul de a fi ceea ce sunt.

Pe măsură ce călătoria lor continuă, amintirea lui acasă dispare şi ele se cufundă în diferite genuri de experienţe. În stadiul de copil, totul este nou la început şi totul este preluat necritic. O nouă etapă se instalează atunci când sufletul tânăr *începe să se perceapă ca fiind centrul lumii sale*. Atunci începe să realizeze că există o diferenţă între „eu” şi „celălalt”. Începe să experimenteze cum poate influenţa mediul înconjurător din perspectiva noii conştientizări. Însăşi noţiunea de a acţiona pe baza propriei dorinţe este ceva nou. Înainte exista o receptare, mai mult sau mai puţin pasivă, a ceea ce apărea din fluxul vieţii. Acum apare în suflet un sentiment tot mai intens al puterii sale de a influenţa ceea ce trăieşte.

Acesta este începutul etapei ego-ului.

Iniţial, ego-ul reprezintă abilitatea de a-ţi folosi voinţa pentru a influenţa lumea exterioară. Reţineţi că funcţia originală a ego-ului este *de a permite sufletului să se simtă pe deplin ca o entitate separată*. Aceasta este o dezvoltare naturală şi pozitivă în cadrul evoluţiei sufletului. Ego-ul nu este

„rău” în sine. Totuşi, are tendinţa de a fi expansiv sau agresiv. Atunci când sufletul nou-născut îşi descoperă capacitatea de a influenţa mediul înconjurător, se îndrăgosteşte de ego. Totuşi, în adâncul sufletului matur persistă încă o amintire dureroasă; acesta îşi aminteşte de acasă, îşi aminteşte de paradisul pierdut. Ego-ul pare să aibă un răspuns la această durere, la acest dor de acasă. Pare că-i dă posibilitatea sufletului să controleze realitatea. Îl intoxică pe sufletul încă tânăr cu iluzia puterii.

Dacă a existat vreodată o cădere din graţie sau o izgonire din paradis, atunci aceasta a fost: când conştiinţa sufletului tânăr a devenit vrăjită de posibilităţile ego-ului, de promisiunea puterii. Cu toate acestea, însuşi scopul naşterii conştiinţei ca suflete individuale este acela de a explora, de *a experimenta tot ceea ce există:* paradisul, dar şi iadul, inocenţa, dar şi „păcatul”. Aşadar, căderea din paradis nu a fost o „greşeală”. Nu există nicio vină în această privinţă, decât dacă voi credeţi că este. Nimeni nu vă învinovăţeşte de nimic, în afară de voi înşivă.

Atunci când sufletul tânăr devine matur, se produce o trecere la un mod de a observa şi de a trăi „centrat pe eu”. Iluzia puterii sporeşte separarea dintre suflete în loc să le unească. Din această cauză, în suflet se instalează singurătatea şi un sentiment de înstrăinare. Deşi nu este cu adevărat conştient de acest lucru, sufletul devine un războinic, un luptător pentru putere. Puterea pare a fi singurul lucru care îi linişteşte mintea – doar pentru o vreme.

Am distins mai sus şi un al treilea stadiu în dezvoltarea conştiinţei sufletului: stadiul de iluminare, „a doua inocenţă” sau bătrâneţea. Vom spune multe despre acest stadiu şi, în special, despre tranziţia de la al doilea la al treilea stadiu, ceva mai târziu în această serie. Acum ne vom întoarce la povestea noastră despre sufletele pământene şi vom clarifica modul în care ivirea stadiului de ego se corelează cu apariţia fiinţelor umane pe Pământ.

Sufletele pământene intră în stadiul de ego; apariţia fiinţelor umane pe Pământ

Perioada în care sufletele pământene au explorat viaţa vegetală şi animală a coincis la nivel interior cu stadiul inocenţei sau al paradisului. Viaţa a înflorit pe pământ sub îndrumarea şi protecţia fiinţelor spirituale din tărâmurile angelice şi devaice. (Devaşii lucrează la nivelul eteric, adică mai aproape de lumea fizică decât îngerii). Corpurile eterice ale plantelor şi animalelor au fost receptive şi necritice faţă de energiile maternale grijulii şi hrănitoare

provenind din tărâmul angelic şi devic. Ele nu aveau nicio înclinaţie de a se „elibera” sau de a se îndepărta şi a-şi găsi propriul mod de a acţiona. Exista încă un intens sentiment de unitate şi armonie între toate fiinţele vii.

Însă apariţia omului-maimuţă a marcat un punct de transformare în dezvoltarea conştiinţei. În esenţă, prin mersul în poziţie verticală şi prin dezvoltarea creierului, conştiinţa care locuia în omul-maimuţă stăpânea mai bine mediul înconjurător. Conştiinţa întruchipată în antropoide a început să simtă cum este să aibă mai mult control asupra mediului. A început să-şi descopere propria putere, propria capacitate de a influenţa mediul înconjurător. A început să exploreze *liberul arbitru.*

Această evoluţie nu a fost întâmplătoare. A fost un răspuns la o nevoie interioară a sufletelor pământene, cea de a explora individualitatea la niveluri şi mai profunde. Conştiinţa de sine în plină dezvoltare a sufletelor pământene a pregătit terenul pentru apariţia omului biologic, a fiinţei umane pe care o cunoaştem astăzi.

Când sufletele pământene au fost pregătite să intre în stadiul ego-ului, crearea omului le-a permis să experimenteze o formă de viaţă cu *liber arbitru.* De asemenea, a înzestrat conştiinţa încarnată cu o mai mare conştientizare a lui „eu” în opoziţie cu „celălalt”. Odată cu aceasta, a fost pregătit terenul pentru posibile conflicte între „interesul meu” şi „interesul tău”, între „dorinţa mea” şi „dorinţa ta”. Individul se desprindea de unitatea evidentă, de ordinea naturală a lui „a da şi a lua”, pentru a afla ce alte căi mai erau disponibile. Asta a marcat „sfârşitul paradisului” pe Pământ, dar vă rugăm să nu priviţi acest lucru ca pe un eveniment tragic, ci ca pe un proces natural, aşa cum sunt anotimpurile. A fost o evoluţie naturală a lucrurilor, care vă permite astăzi să echilibraţi divinitatea şi individualitatea în cadrul fiinţei voastre.

Când conştiinţa sufletului pământean a intrat în stadiul de ego şi a început să exploreze „condiţia de om”, influenţele devaice şi angelice s-au retras încet pe fundal. Este în natura acestor forţe să respecte liberul arbitru al tuturor energiilor cu care se întâlnesc. Ele nu îşi vor exercita niciodată influenţa dacă nu sunt invitate. Astfel, conştiinţei ego-ului i s-a dat frâu liber, iar sufletele pământene au cunoscut toate privilegiile şi dezavantajele puterii. Acest lucru a afectat şi regnul vegetal şi animal. S-ar putea spune că energia războinică a fost parţial absorbită de aceste tărâmuri non-umane, ceea ce le-a creat o stare de tulburare. Acest lucru este prezent şi astăzi.

Atunci când sufletele pământene tânjeau după noi locuri de experienţe, au devenit mai receptive şi la alte influenţe exterioare. Aici dorim să atragem

atenţia în special asupra tipurilor de influenţe galactice extraterestre care au afectat în mare măsură sufletele pământene în curs de maturizare, dar încă tinere. Tot în acest moment al istoriei au intrat în scenă şi sufletele pe care le-am numit ale lucrătorilor pentru Lumină.

Influenţe galactice asupra omului şi a Pământului

Prin influenţe galactice sau extraterestre înţelegem influenţele exercitate de energiile colective specifice anumitor sisteme stelare, stele sau planete. În univers, există multe niveluri sau dimensiuni de existenţă. O planetă sau o stea poate exista în mai multe dimensiuni, de la cea materială la dimensiuni mai eterice. În general, comunităţile galactice care au influenţat sufletele pământene existau într-o realitate mai puţin „densă" sau materială decât cea în care trăiţi voi pe Pământ.

Tărâmurile galactice erau locuite de suflete mature, născute cu mult timp înaintea sufletelor pământene şi aflate în floarea vârstei ego-ului lor. Când Pământul a ajuns să fie locuit de tot felul de forme de viaţă şi, în cele din urmă, de fiinţe umane, tărâmurile extraterestre au urmărit această evoluţie cu mare interes. Diversitatea şi abundenţa formelor de viaţă le-a atras atenţia. Au simţit că aici se întâmpla ceva special.

Între diferitele comunităţi galactice se duceau de mult timp multe lupte şi bătălii. Într-un fel, era un fenomen natural, deoarece conştiinţa sufletelor implicate *avea nevoie de luptă* pentru a afla toate consecinţele centrării pe eu şi ale puterii. Explorau mecanismele ego-ului şi, pe măsură ce „progresau", deveneau foarte pricepuţi în manipularea conştiinţei. Au devenit experţi în a subordona alte suflete sau comunităţi de suflete propriei lor voinţe, prin intermediul unor instrumente psihice subtile şi mai puţin subtile.

Interesul pe care comunităţile galactice l-au manifestat faţă de Pământ a fost, în principal, egocentric. Simţeau aici oportunitatea de a-şi exercita influenţa în moduri noi şi intense. S-ar putea spune că, în acel moment, luptele intergalactice ajunseseră într-un punct mort. Atunci când vă luptaţi unul împotriva celuilalt la nesfârşit, după un timp, ajungeţi la un fel de echilibru, o împărţire a zonelor de putere, ca să spunem aşa. Vă cunoaşteţi atât de bine, încât ştiţi unde este loc de acţiune şi unde nu. Situaţia ajunsese într-un impas de acest gen, iar duşmanii galactici sperau la noi deschideri pe Pământ. Au crezut că Pământul ar putea deveni scena pentru reînceperea bătăliei şi depăşirea impasului.

Comunităţile galactice au încercat să-şi exercite influenţa asupra Pământului prin manipularea conştiinţei sufletelor pământene. Sufletele pământene care intrau în stadiul de ego erau deosebit de receptive la influenţa lor. Înainte de acest stadiu, erau imune la orice forţă exterioară motivată de putere, deoarece ele însele nu aveau nicio înclinaţie de a exercita puterea. Eşti imun la agresiune şi putere atunci când nu există nimic în interiorul tău de care aceste energii să se poată ataşa. Aşadar, energiile galactice nu au putut accesa conştiinţa sufletului pământean înainte ca el să decidă să exploreze energia puterii.

Trecerea la stadiul de ego le-a făcut pe sufletele pământene să fie vulnerabile, deoarece, deşi aveau intenţia de a explora conştiinţa ego-ului, erau încă în mare parte inocente şi naive. Aşadar, nu a fost dificil pentru puterile galactice să-şi impună energiile asupra sufletelor pământene. Modul în care au operat a fost prin manipularea conştiinţei sau controlul minţii. Tehnologiile lor erau foarte sofisticate. Aveau în principal instrumente psihice, cam ca spălarea creierului prin sugestii hipnotice subconştiente. Ei operau la nivel psihic şi astral, dar influenţau fiinţele umane chiar şi la nivelul corpului fizic. Ei au influenţat dezvoltarea creierului uman, restrângând gama de experienţe disponibile pentru fiinţele umane. În esenţă, ele au stimulat tiparele de gândire şi emoţie legate de frică. Frica era deja prezentă în conştiinţa sufletului pământean, ca urmare a durerii şi a dorului de acasă pe care orice suflet tânăr le poartă în el. Puterile galactice au folosit această frică preexistentă ca punct de plecare pentru a amplifica foarte mult energiile de frică şi supunere în minţile sufletelor pământene. Acest lucru le-a permis să controleze conştiinţa umană.

Ulterior, războinicii galactici au încercat să lupte cu inamicii lor galactici anteriori prin intermediul fiinţei umane. Lupta pentru putere din interiorul omenirii a fost o luptă între vechii inamici galactici, care au folosit fiinţele umane ca oameni de paie.

Frageda senzaţie de individualitate şi autonomie a sufletului pământean a fost lovită în plin de această intervenţie violentă, de acest război pentru inima umanităţii. Cu toate acestea, intervenienţii galactici nu au putut să-i fure cu adevărat libertatea. Oricât de masivă ar fi fost influenţa extraterestră, esenţa divină din interiorul fiecărei conştiinţe sufleteşti individuale a rămas indestructibilă. Sufletul nu poate fi distrus, deşi natura sa liberă şi divină poate fi voalată pentru o lungă perioadă de timp. Puterea nu este, de fapt, reală. Puterea îşi atinge scopul numai prin iluzia fricii şi ignoranţei. Ea poate doar să

ascundă şi să voaleze lucrurile; dar nu poate crea sau distruge cu adevărat nimic.

Mai mult, acest atac asupra sufletelor pământene nu a adus doar întuneric pe Pământ. El avea să iniţieze, în mod neintenţionat, o schimbare profundă în conştiinţa războinicilor galactici, o cotitură spre următoarea etapă a conştiinţei: iluminarea sau „a doua inocenţă”.

Rădăcinile galactice ale sufletelor lucrătorilor pentru Lumină

Cum se leagă noţiunea de suflete lucrătoare pentru Lumină de această istorie? Înainte de a veni pe Pământ pentru a se încarna în corpuri umane, sufletele lucrătorilor pentru Lumină au locuit mult timp în diferite sisteme stelare. În ceea ce priveşte dezvoltarea în trei etape a conştiinţei, ele şi-au petrecut o mare parte din maturitate acolo. În acea etapă au explorat conştiinţa egotică şi toate problemele legate de putere. A fost perioada în care au explorat întunericul şi în care au abuzat foarte mult de puterea lor.

În acel stadiu galactic, lucrătorii pentru Lumină au fost co-creatori ai fiinţei umane, pe măsură ce aceasta se dezvolta. La fel ca şi alte forţe galactice, ei au avut intenţia de a folosi omul ca pe o marionetă pentru a câştiga dominaţia în alte părţi ale universului. Este greu de explicat tehnicile pe care puterile galactice le foloseau în luptele lor, deoarece nu se potrivesc cu nimic din lumea voastră, cel puţin nu cele pe care le-au perfecţionat. În esenţă, tehnologia războiului galactic se baza pe o ştiinţă nematerialistă a energiei. Ei cunoşteau puterea psihicului şi ştiau că conştiinţa creează realitatea fizică. Metafizica lor era mai apropiată de adevăr decât viziunile materialiste ale oamenilor voştri de ştiinţă. Deoarece ştiinţa voastră oficială concepe conştiinţa ca fiind un rezultat al proceselor materiale şi nu invers, ea nu poate înţelege puterile creatoare şi cauzale ale minţii.

În epoca Cro-Magnon, sufletele lucrătorilor pentru Lumină au împiedicat dezvoltarea naturală a omului la nivel genetic. Vă puteţi imagina acest amestec ca pe un proces de manipulare de sus în jos; ei au imprimat creierului/conştiinţei umane anumite forme de gândire care au afectat nivelul fizic, celular al organismului. Efectul acestor amprentări mentale a fost că în creierul uman a fost instalat un element robotic, mecanic, care a eliminat o parte din forţa naturală şi conştiinţa de sine a fiinţei umane. A fost un implant artificial care l-a făcut pe om mai potrivit ca instrument pentru obiectivele strategice ale extratereştrilor.

Amestecându-se în acest fel în dezvoltarea vieţii pe Pământ, sufletele lucrătorilor pentru Lumină au încălcat cursul natural al lucrurilor. Nu au respectat puritatea sufletelor pământene care animau specia umană în plină evoluţie. Într-un fel, le-au furat liberul-arbitru recent dobândit.

Într-un sens, nimeni nu poate fura liberul arbitru al vreunui suflet, contrar a ceea ce afirmam la sfârşitul paragrafului de mai sus. Cu toate acestea, în termeni practici, din cauza superiorităţii extraterestre la toate nivelurile, sufletele pământene şi-au pierdut într-o mare măsură auto-determinarea. Lucrătorii pentru Lumină priveau fiinţele umane ca pe nişte instrumente, ca pe nişte *lucruri*, care îi ajutau să îşi atingă scopul. În acel stadiu, ei nu erau pregătiţi să respecte viaţa ca o valoare în sine. Nu recunoşteau în „celălalt” (duşmanii sau sclavii lor) un suflet viu ca şi ei.

Desigur că nu are niciun sens să-i judecăm, deoarece totul face parte dintr-o mare şi profund proces de dezvoltare a conştiinţei. La nivelul cel mai înalt, nu există vinovăţie, ci doar liberă alegere. Nu există victime şi nici agresori; de fapt, nu există decât experienţe.

Voi, sufletele lucrătorilor pentru Lumină, care aţi folosit cândva aceste mijloace necurate de opresiune, v-aţi judecat după aceea foarte aspru pentru faptele voastre. Chiar şi acum purtaţi lăuntric un profund sentiment de vinovăţie, pe care îl conştientizaţi parţial ca fiind acel sentiment că *nu aţi fi suficient de buni* în ceea ce faceţi. Acest sentiment provine dintr-o neînţelegere.

Este important să înţelegeţi că „lucrător pentru Lumină” nu reprezintă un statut fix. Este ceva ce *devii* atunci când treci prin experienţe: experimentând *lumina şi întunericul. Fiind* lumina şi întunericul. Dacă ar fi să vă numim, v-am numi suflete Cristice în loc de lucrători pentru Lumină.

Aţi constatat vreodată că o greşeală pe care aţi făcut-o a schimbat până la urmă lucrurile într-un sens pozitiv şi neaşteptat? Ceva asemănător s-a întâmplat ca urmare a intervenţiei galacticilor asupra Pământului şi omenirii. În procesul de amprentare a sufletelor pământene cu energiile lor, forţele galactice au creat, de fapt, un mare creuzet de influenţe pe Pământ. S-ar putea spune că au fost implantate în rasa umană elementele antagonice corespunzătoare diferitelor suflete galactice, forţând astfel fiinţa umană să găsească o modalitate de a le uni sau de a le aduce la o coexistenţă paşnică. Deşi intervenţia a complicat grav călătoria sufletelor pământene, în cele din urmă a creat o şansă pentru progres, o cale de ieşire din impasul în care ajunseseră conflictele galactice.

Nu uitaţi că toate lucrurile sunt legate între ele. La un anumit nivel, sufletele pământene şi cele galactice au fost şi sunt conduse de o unică voinţă. Acesta este nivelul angelic. În miezul său profund, fiecare suflet este un înger. (Vezi capitolul *„Timpul, multidimensionalitatea şi Sinele de Lumină”*). La nivelul angelic, atât războinicii galactici, cât şi sufletele pământene au consimţit să ia parte la drama cosmică schiţată mai sus.

Amestecul galacticilor nu numai că a „ajutat” Pământul să devină creuzetul care trebuia să fie, dar a marcat şi începutul unui nou tip de conştiinţă al războinicilor galactici. Într-un mod neaşteptat, a marcat pentru ei sfârşitul stadiului egotic, sfârşitul maturităţii şi începutul a ceva nou.

Sfârşitul etapei egotice a lucrătorilor pentru Lumină

Războaiele intergalactice ajunseseră în impas înainte ca Pământul să intre în joc. Când bătălia a fost reluată pe Pământ, ea a fost, de fapt, *transpusă pe Pământ*. Odată cu această transpunere, ceva a început să se schimbe în conştiinţa galactică. Vremea războaielor galactice se încheiase.

Cu toate că au rămas implicate în mod activ cu omenirea şi cu Pământul, sufletele galactice s-au retras treptat în rolul de observator. În acest rol, au început să devină conştiente de un fel de *oboseală* în fiinţa lor. Simţeau un gol lăuntric. Deşi luptele şi bătăliile au continuat, nu le mai fascinau la fel de mult ca odinioară. Au început să îşi pună întrebări filozofice precum: care este sensul vieţii mele; de ce mă lupt tot timpul; oare puterea mă face cu adevărat fericit? Punându-şi aceste întrebări, moleşeala lor războinică a crescut.

Războinicii galactici ajungeau treptat la sfârşitul stadiului egotic. Fără să-şi dea seama, ei au transferat energia ego-ului şi a luptei pentru putere pe Pământ, un loc deschis energetic la această energie. Sufletele umane abia începeau în acel moment să exploreze stadiul de conştiinţă egotic.

În conştiinţa războinicilor galactici, s-a creat un anumit spaţiu: un spaţiu pentru îndoială, un spaţiu pentru reflecţie. Ei au intrat într-o fază de transformare, pe care o vom descrie distingând următoarele etape:

1) Să nu mai fii satisfăcut de ceea ce-ţi oferă conştiinţa bazată pe ego şi să tânjeşti după „altceva”: *începutul sfârşitului*.

2) Să conştientizezi legătura ta cu conştiinţa bazată pe ego, recunoscând şi eliberând emoţiile şi gândurile care o însoţesc: *mijlocul sfârşitului*.

3) Să laşi să se stingă vechile energii interioare bazate pe ego, să părăseşti coconul, să devii noul tău sine: *sfârşitul sfârşitului*.

4) Trezirea în tine a unei conştiinţe bazate pe Inimă, motivată de iubire şi libertate; ajutarea celorlalţi să realizeze tranziţia.

Aceşti patru paşi marchează tranziţia de la conştiinţa bazată pe ego la cea bazată pe Inimă. Vă rugăm să nu uitaţi că atât Pământul, cât şi omenirea şi tărâmurile galactice trec prin această fază, doar că nu simultan.

Planeta Pământ face acum pasul 3. Mulţi dintre voi, lucrători pentru Lumină, parcurgeţi de asemenea pasul 3, în ton cu procesul interior al Pământului. Unii dintre voi încă vă chinuiţi la pasul 2, iar alţii aţi ajuns la pasul 4, gustând din deliciile bucuriei şi inspiraţiei provenite din Inimă.

Totuşi, o mare parte a umanităţii nu doreşte deloc să se elibereze de conştiinţa egotică. Ei nu au intrat încă în etapa 1 a fazei de tranziţie. Asta nu înseamnă că ar trebui să-i judecaţi, să îi criticaţi sau să vă întristaţi din această cauză. Încercaţi să priviţi chestiunea ca pe un proces natural, cum ar fi creşterea unei plante.

Nu judecaţi o floare pentru că este un boboc în loc să fie în plină floare. Încercaţi să priviţi în această lumină. A emite judecăţi morale despre efectele distructive ale conştiinţei egotice în lume arată o lipsă de înţelegere a dinamicii spirituale. În plus, vă slăbeşte propria forţă, deoarece furia şi frustrarea pe care le simţiţi uneori urmărind ştirile sau citind ziarele nu pot fi transformate în ceva constructiv. Doar vă epuizează şi vă coboară nivelul de vibraţie. Încercaţi să vedeţi lucrurile de la distanţă, cu o atitudine de încredere în viaţă. Încercaţi să simţiţi intuitiv curentele subiacente din conştiinţa colectivă, lucruri despre care nu prea aveţi unde citi sau auzi în mass-media.

Nu are sens să încercaţi să schimbaţi sufletele care sunt încă prinse în realitatea conştiinţei bazate pe ego. Ele nu doresc „ajutorul” vostru, deoarece nu sunt încă deschise la energiile bazate pe Inimă, pe care voi – lucrătorii pentru Lumină – doriţi să le împărtăşiţi. Chiar dacă vouă vi se pare că au nevoie de ajutor, atâta timp cât nu-l doresc, înseamnă că nu au nevoie de el. Atât este de simplu.

Lucrătorilor pentru Lumină le place foarte mult să dăruiască şi să ajute, dar adesea nu prea au discernământ în acest sens. Asta îi conduce la o risipă de energie şi chiar la îndoială de sine şi dezamăgiri. Vă rugăm să vă folosiţi discernământul, deoarece dorinţa de a ajuta poate deveni o capcană tragică pentru lucrătorii pentru Lumină, care îi împiedică să finalizeze pasul 3 al tranziţiei. (Noţiunea de „ajutor” este discutată în capitolul „Capcane pe calea de a deveni un vindecător”, din partea a II-a).

Vom încheia acum descrierea lucrătorilor pentru Lumină aflaţi la sfârşitul stadiului egotic. Aşa cum am spus, în acel moment, voi, ca şi alte imperii galactice, aţi intervenit asupra omenirii atunci când a luat formă fiinţa umană modernă. Când aţi început să jucaţi din ce în ce mai mult rolul de observator, aţi obosit să mai luptaţi.

Puterea pe care aţi urmărit-o atât de mult timp a dus la un tip de dominaţie care a anihilat calităţile unice şi individuale ale celor pe care i-aţi dominat. Astfel, nimic nou nu mai putea intra în realitatea voastră. Aţi ucis tot ceea ce era „diferit". Acest mod de a proceda a făcut ca, după un timp, realitatea voastră să devină statică şi previzibilă. Când aţi devenit conştienţi de deşertăciunea luptei pentru putere, conştiinţa voastră s-a deschis către noi posibilităţi. A apărut un dor de „altceva".

Aţi finalizat pasul 1 al tranziţiei către o conştiinţă bazată pe Inimă. Energiile ego-ului, care se desfăşuraseră liber timp de eoni, s-au liniştit şi au lăsat loc şi pentru „altceva". În inimile voastre s-a trezit o nouă energie, ca o floare fragedă. O voce subtilă şi tăcută a început să vă vorbească despre „Acasă", un loc pe care îl cunoşteaţi cândva, dar căruia îi pierduserăţi urma de-a lungul drumului. Aţi simţit un dor de Acasă.

La fel ca sufletele pământene, trăiseţi demult starea oceanică de unitate din care se naşte orice suflet. Aţi evoluat treptat din acest ocean sub forma unor unităţi individuale de conştiinţă. Ca aceste „sufleţele", aveaţi o mare poftă de explorare, purtând în acelaşi timp amintirea dureroasă a unui paradis pe care trebuiseţi să-l părăsiţi.

Odată ce aţi intrat mai târziu în stadiul de conştiinţă egotică, această durere persista încă în interiorul vostru. În esenţă, aţi încercat să umpleţi acest loc gol din inima voastră prin putere. Aţi căutat să vă împliniţi jucând jocul luptei şi al cuceririi.

Puterea este energia care se opune cel mai mult unităţii. Prin exercitarea puterii, te izolezi de „celălalt". Luptând pentru putere, te îndepărtezi şi mai mult de Acasă: de conştiinţa unităţii. Faptul că puterea te îndepărtează de Acasă în loc să te apropie de ea ţi-a fost ascuns multă vreme, deoarece puterea este puternic împletită cu *iluzia*. Puterea îşi poate ascunde cu uşurinţă adevărata faţă de un suflet naiv şi neexperimentat. Puterea creează iluzia abundenţei, a împlinirii, a recunoaşterii şi chiar a iubirii. Stadiul ego-ului este o explorare fără restricţii a domeniului puterii: a câştiga, a pierde, a lupta, a domina, a manipula, a fi agresor şi a fi victimă.

În această etapă, sufletul se simte sfâşiat pe dinăuntru. Stadiul egotic implică un atac asupra integrităţii sufletului. Prin integritate înţelegem unitatea şi imacularea naturală a sufletului. Odată cu apariţia conştiinţei bazate pe ego, sufletul intră într-o stare de schizofrenie. Îşi pierde inocenţa. Pe de o parte, sufletul luptă şi cucereşte; pe de altă parte, îşi dă seama că-i greşit să rănească sau să distrugă alte fiinţe vii. Nu este greşit neapărat în raport cu o lege sau un judecător obiectiv. Ci sufletul îşi dă seama în mod subconştient că face ceva care se opune naturii sale divine. Este în natura esenţei sale divine *să creeze şi să dea viaţă.* Când sufletul acţionează din dorinţa de putere personală, atunci apare un sentiment de *vinovăţie* în adâncul său. Din nou spun, nu un verdict extern îl declară vinovat. Sufletul însuşi îşi dă seama că îşi pierde inocenţa şi puritatea. În timp ce sufletul urmăreşte puterea asupra exteriorului, un sentiment crescând de *nevrednicie* îl macină pe interior.

Stadiul conştiinţei bazate pe ego este o etapă naturală în călătoria sufletului. Ea urmăreşte explorarea completă a unui anumit aspect al fiinţei sufletului şi anume voinţa. Voinţa ta constituie puntea de legătură între lumea interioară şi cea exterioară. Voinţa este acea parte din tine care focalizează energia sufletului tău asupra lumii materiale. Voinţa poate fi inspirată de dorinţa de putere sau de dorinţa de unitate. Asta depinde de starea conştiinţei tale. Atunci când un suflet ajunge la sfârşitul stadiului ego-ului, voinţa devine din ce în ce mai mult o extensie a Inimii. Ego-ul sau voinţa personală nu este distrusă, dar ea curge în armonie cu înţelepciunea şi inspiraţia Inimii. În acest punct, ego-ul acceptă cu bucurie Inima ca ghid spiritual. Integritatea naturală a sufletului este restaurată.

Când voi, sufletele lucrătorilor pentru Lumină, aţi ajuns în etapa 2 a tranziţiei de la conştiinţa bazată pe ego la cea bazată pe Inimă, aţi simţit dorinţa sinceră de a îndrepta ceea ce aţi greşit pe Pământ. Aţi realizat că aţi maltratat fiinţele umane de pe Pământ şi că aţi împiedicat libera exprimare şi dezvoltare a sufletelor pământene. Aţi realizat că aţi violat viaţa însăşi, încercând să o manipulaţi şi să o controlaţi în funcţie de nevoile voastre. Şi atunci aţi dorit să eliberaţi fiinţele umane de lanţurile fricii şi ale limitărilor care au adus mult întuneric în vieţile lor şi aţi simţit că puteţi face cel mai mult în această privinţă întrupându-vă voi înşivă în corpuri umane. *Aşa că v-aţi întrupat în corpuri umane, a căror alcătuire genetică a fost parţial creată de voi înşivă, pentru a vă transforma creaţiile din interior.* Sufletele care au venit pe Pământ cu această misiune au dorit să aducă Lumina în propriile lor creaţii manipulate.

De aceea, ei sunt numiţi lucrători pentru Lumină. Aţi luat decizia de a face acest lucru – şi astfel, lăsându-vă prinşi într-o serie întreagă de vieţi pământeşti – dintr-un simţ nou al responsabilităţii şi, de asemenea, din dorinţa sinceră de a lua asupra voastră această povară karmică, pentru a putea să vă desprindeţi complet de trecut.

Lucrătorul pentru Lumină III

Lucrătorii pentru Lumină se încarnează pe Pământ

Când v-aţi încarnat pe Pământ, tocmai începuserăţi tranziţia de la o conştiinţă bazată pe ego la una bazată pe Inimă. Am schiţat cele patru etape ale acestei tranziţii. Primul pas l-aţi făcut atunci când aţi devenit conştienţi de dorinţa voastră de „altceva", ceva diferit de lupta pentru putere care vă satura vieţile înainte.

Această luptă v-a dat un scop şi un sens pentru o perioadă substanţială de timp. Fascinaţia pentru putere v-a determinat să folosiţi fiinţa umană ca pe o marionetă în luptele voastre galactice. Toate imperiile galactice au trecut prin asta. Dar când energiile beligerante au fost transpuse pe Pământ, cu omul ca terenul lor de joacă, aţi devenit mai mult nişte observatori şi v-aţi retras din luptele directe. Urmăreaţi ceea ce se întâmpla pe Pământ. Aţi văzut cum fiinţa umană ajunge la o stare pe care voi o atinseserăţi cu mult timp înainte. Deveniserăţi războinici sofisticaţi, cu metode rafinate de manipulare psihică şi de război. Omul urma să devină la fel, având implanturile voastre genetice.

Aceste implanturi genetice i-au provocat o dezvoltare *mentală* de nivel înalt. Funcţiile instinctului natural şi ale emoţiilor i-au fost suprimate, mai mult sau mai puţin, în favoarea funcţiei de gândire şi raţionament.

Am menţionat că influenţele galactice au provocat un nivel ridicat de frică în omul aflat în curs de dezvoltare. De fapt, acest element de frică era strâns legat de accentul exagerat pus pe gândire. Într-o stare de echilibru interior, frica este depăşită sau evaluată limpede de abilităţile naturale *intuitive* şi de capacitatea de a *simţi* ce este corect sau adecvat să faci. Însă când primează facultatea gândirii, frica tinde să fie amplificată, deoarece procesul logic mecanic al gândirii nu permite intuiţiei sau simţirii să se amestece. Atunci când facultatea gândirii este alimentată de emoţia fricii, ea tinde să se dezlănţuie haotic şi să producă idei delirante, de a controla totul şi pe toţi. Regimurile dictatoriale sunt un exemplu al dezlănţuirii haotice a acestei facultăţi mentale.

Reacţia corectă în faţa fricii este să nu *gândeşti mult*. *Gândeşte mai puţin* şi ai încredere în curgerea naturală a vieţii. Revino în starea de graţie, care este dreptul tău din naştere. Nu te mai agăţa, ci *eliberează* strânsoarea.

Când stadiul de dominaţie egotică a luat sfârşit în sufletele lucrătorilor pentru Lumină, s-au deschis către un nou mod de a fi. V-aţi îndreptat intuitiv către energia Inimii. Aţi căutat, de fapt, un tip de creativitate care să fie mai mult decât un simplu joc de-a puterea. Aţi simţit că lupta pentru putere era distructivă şi nu putea crea nimic nou, deoarece ucidea şi înghiţea tot ceea ce era „diferit”.

Încercând să controlaţi şi să dominaţi viaţa, fie în interior sau în exterior, încercaţi să faceţi realitatea statică şi previzibilă. În fond, puterea este incredibil de plictisitoare.

Când aţi devenit conştienţi de acest lucru, v-aţi dat seama că adevărata voastră dorinţă nu era de a avea putere, ci de a fi cu adevărat creativi. A fi realmente creativ înseamnă a fi în contact cu propria divinitate.

Deoarece sunteţi fiinţe divine, ori că faceţi, ori că nu faceţi ceva, voi creaţi întotdeauna un fel de realitate. Creativitatea este însăşi natura voastră. În faza ego-ului, aţi explorat posibilitatea de a vă *nega* adevărata natură. Într-adevăr, este şi acesta un act creator la un anumit nivel, deşi cam sucit. Totuşi, a fi cu adevărat creator înseamnă a crea în armonie cu viaţa, nu cu moartea.

Când aţi priceput acest lucru, vi s-a trezit amintirea lui „Acasă”. Amintirea vagă a unei stări de unitate pură şi fericită v-a revenit în conştiinţă şi aţi înţeles că aceasta era, cumva, cheia fericirii. Dar vă simţeaţi neajutoraţi şi neştiutori, neavând nicio idee cum să o atingeţi. Ştiaţi că ego-ul nu are răspunsul, dar încă nu intraserăţi cu adevărat în sfera conştiinţei bazate pe inimă.

În acelaşi timp, creştea în voi un sentiment tot mai puternic de remuşcare şi vinovăţie pentru ce le făcuserăţi fiinţelor umane de pe Pământ.

În special pe Pământ, conştiinţa a avut ocazii minunate de a se exprima liber în multe feluri diferite. Pământul a fost sortit să fie un unificator al diferitelor energii, un creuzet în care energii diferite şi chiar opuse să găsească căi de a coexista în armonie. Terenul de joacă energetic al Pământului a fost creat pentru a găzdui multe energii eterogene.

Diferenţa dintre a trăi pe Pământ şi a trăi în alte locuri din univers, fie la nivel fizic, fie la nivel astral, constă în enorma varietate de energii prezente pe Pământ. Mai mult, această varietate nu se prezintă doar ca o vastă gamă de forme de viaţă sau de specii. Ea este, de fapt, prezentă şi în cadrul unei singure fiinţe, fiinţa umană. Fiinţa umană poate găzdui un spectru de energii într-o gamă mai largă decât orice altă fiinţă. Aveţi în voi energia criminalului şi a sfântului, energia copilului, a adultului şi a bătrânului, energia bărbatului şi a femeii, energia activului şi a pasivului, energia raţionalului şi a emoţionalului,

energia apei, a aerului, a focului şi a pământului, etc. Acest lucru poate părea banal sau pur şi simplu firesc pentru voi, ca fiinţe umane, dar pentru orice altă fiinţă din univers este o adevărată performanţă. Este o adevărată realizare *să fii om,* chiar fără să fi făcut nimic special.

Dar cea mai deosebită calitate a fiinţei umane este capacitatea de a *îmbina energii* care păreau incompatibile înainte. Omul a fost conceput nu doar pentru a conţine toate aceste energii diferite, ci şi pentru a fi un mediator, un conciliator între ele.

Motivul pentru care Spiritul sau Dumnezeu sau Tot-ce-există a inventat conceptul de fiinţă umană este că universul ajunsese într-o situaţie de stagnare. Conştiinţa, pe măsură ce explora viaţa în afara Unităţii, avea tendinţa de a încerca diferite forme de viaţă, în diferite planuri şi în diferite locuri din univers. După ce experimenta tot ceea ce era posibil într-o anumită formă de viaţă, sufletul o părăsea – în sensul că nu se mai întrupa în ea – şi trecea la alte forme de viaţă care răspundeau nevoilor sale specifice. *Nu era nevoie să transforme energia pe când trăia într-o anumită formă de viaţă.* Când doreai o schimbare, intrai în alt corp. Acest lucru nu se întâmpla pentru că sufletele ar fi fost leneşe sau superficiale. Majoritatea corpurilor, variind în densitate de la cele fizice la cele astrale, ofereau game limitate de experienţă şi, prin urmare, oportunităţi limitate de a evolua sau de a se transforma cât timp se aflau în acel corp. Corpul nu putea să conţină atât de multe energii diferite.

De exemplu, dacă trăiaţi pe o planetă de apă, unde vă încarnaţi ca fiinţă de apă, acest lucru vă permitea să experimentaţi natura apei în tot felul de moduri. „Senzaţia" de a fi lichid, de a nu fi fix, de a curge, de a te mişca, este minunată, într-adevăr. Dar atunci când aţi dorit experienţa de a fi fix şi nemişcat, a trebuit să părăsiţi acel corp şi să trăiţi în interiorul unui munte pentru o vreme. De asemenea, atunci când trăiaţi ca fiinţe galactice în căutarea puterii, nu prea aţi putut să vă schimbaţi conştiinţa în acele corpuri.

Consecinţa acestei game limitate sau specializate de experienţe într-un singur corp a fost că lumea formelor de viaţă s-a blocat. Nu mai putea să evolueze sau să se extindă şi s-a blocat într-un fel de stagnare.

Puterea unică a fiinţei umane este aceea de a deţine o gamă largă de energii şi de a le aduce într-o stare de echilibru creativ, nu static. De fapt, această putere este echivalentă cu abilitatea de a transforma întunericul în lumină, adică este puterea alchimiei spirituale. Ceea ce aduce energiile anterior opuse într-o stare de armonie dinamică este *energia Cristică,* energia care păstrează unitatea în faţa dualităţii. Este aceeaşi energie care transformă

întunericul, acceptându-l şi permiţând astfel ca frica să se transforme în bucurie. Energia Cristică este „a treia energie” care uneşte prin acceptare. Forţa sa alchimică rezidă în calitatea sa de a fi atotcuprinzătoare, atotîngăduitoare şi neînfricată.

Voi, fiinţele umane, sunteţi *singurele* fiinţe care au această capacitate de alchimie spirituală. Nici plantele, nici animalele, nici îngerii, nici „stăpânii întunericului” nu au această putere.

Toate celelalte suflete pot experimenta cum este să fie luminoase, cum este să fie întunecate, cum este să fie toate tipurile diferite de fiinţe din univers, dar nu pot experimenta cum este să transforme întunericul în lumină, rămânând în forma de viaţă actuală. Nici nu-şi pot imagina cum este să te schimbi la nivel interior într-atât, încât să-ţi creezi o altă realitate fizică şi spirituală pe măsură ce avansezi.

Sufletele care sunt încarnate în alte forme de viaţă decât cea umană îşi „creează propria realitate” şi au liberul arbitru, dar au mai puţine posibilităţi de a traversa stări de conştiinţă foarte diferite şi chiar opuse în timp ce rămân în acelaşi corp, în aceeaşi formă (umană). Voi, ca oameni, sunteţi constructori de punţi sau alchimişti spirituali, iar acest lucru face ca Pământul şi fiinţa umană să fie unice.

Ne întoarcem acum la povestea noastră despre sufletele lucrătorilor pentru Lumină care se simţeau neliniştite şi regretau intervenţia lor asupra fiinţei umane. Şi-au dat seama că pe Pământ se pregătea un joc cu totul nou, un joc plin de promisiuni, pe care ele făcuseră tot posibilul să-l înăbuşe. Sufereau din această cauză. Şi-au dat oarecum seama, de asemenea, că, prin actele lor de egoism, îşi împiedicaseră propria călătorie spirituală spre lumină şi adevărata bucurie.

De asemenea, când v-aţi trezit din somnul ego-ului, aţi văzut că Pământul era un loc atât de frumos, o planetă verde, plină de viaţă. Asta a stârnit amintiri profunde în voi. Aţi fost prezenţi chiar la începutul vieţii pe Pământ. Pe atunci, planeta încă nu-şi pierduse inocenţa. În acele vremuri îndepărtate, înainte de căderea voastră în conştiinţa războinică, făceaţi parte din paradisul de pe Pământ, ca fiinţele angelice care hrăneau şi se îngrijeau de viaţă. Aţi fost îngeri în Grădina Edenului. Chiar dacă mai târziu v-aţi arătat partea întunecată în calitate de războinici galactici, de asemenea, în vremurile străvechi vă manifestaserăţi şi un aspect luminos şi pur, când aţi pregătit planeta pentru venirea sufletelor pământene. Aţi contribuit la înflorirea planetei verzi şi, la un

anumit nivel, ştiaţi asta când aţi ieşit din stadiul de conştiinţă de „războinici". Ştiaţi şi că aţi distrus ceea ce hrăniserăţi şi ajutaserăţi să apară.

Când aţi înţeles potenţialul şi frumuseţea Pământului, aţi simţit nevoia de a coborî şi a repara ceea ce fusese deteriorat. V-aţi întrupat în corpuri umane cu intenţia de a aduce Lumină şi de a crea valori bazate pe Inimă într-un mediu dominat de valori egotice. Dorim să detaliem puţin motivul de a aduce Lumină, deoarece există aici ceva care vă provoacă frecvent confuzii şi neînţelegeri.

Când voi, lucrătorii pentru Lumină, v-aţi încarnat pe Pământ, aţi început, de fapt, procesul de transformare interioară pentru a tranziţiona de la conştiinţa bazată pe ego la cea bazată pe Inimă. Urma să vă eliberaţi complet de conştiinţa bazată pe ego, iar viaţa pe Pământ vă oferea ocazia de a elimina ce mai rămăsese în voi din energia egotică. Energiile de care doreaţi să vă curăţaţi urma să le găsiţi în chiar fiinţa pe care o manipulaserăţi şi în care urma să locuiţi: în fiinţa umană, în voi.

Motivul cel mai profund pentru care aţi venit pe Pământ a fost acela de a vă împăca cu propriul întuneric interior şi aţi fost de acord să vă confruntaţi cu acest întuneric, ca fiinţe umane. Deşi deseori credeţi că vă aflaţi aici pentru a-i ajuta pe alţii sau pentru a ajuta Mama Pământ, *motivul fundamental pentru care vă aflaţi aici este să vă vindecaţi pe voi înşivă*. Aceasta este adevărata voastră lucrare pentru Lumină. Orice altceva este secundar.

La nivelul cel mai profund, sufletele voastre au dorit să îşi asume responsabilitatea pentru întunericul pe care l-au răspândit mai demult. Totuşi, asumarea responsabilităţii pentru partea voastră întunecată este, în principiu, o aventură *solitară*. Ea nu implică alte persoane pe care trebuie să le ajutaţi sau să le vindecaţi. Vă implică doar pe voi. Îi veţi ajuta *şi* pe alţii în acest proces, dar acesta este un efect colateral. Este important să pricepeţi ordinea importanţei lucrurilor, deoarece aveţi tendinţa de a exagera cu ajutorul dat altora. Acest entuziasm de a-i ajuta pe ceilalţi devine adesea o capcană, deoarece energia voastră se amestecă cu a celeilalte persoane şi, de cele mai multe ori, vă simţiţi apoi vlăguiţi şi dezamăgiţi. Vă rugăm să reţineţi: a *oferi mai mult decât a primi nu este un fapt nobil sau mărinimos, ci este, pur şi simplu, o greşeală*. Greşeala constă în faptul că tu crezi că ai fi oarecum responsabil pentru situaţia sau starea altcuiva. Acest lucru nu este adevărat. Fiecare este responsabil pentru propria fericire sau nenorocire. Iar asta-i o mare binecuvântare, deoarece oferă fiecăruia puterea de a crea şi, prin urmare, de a-şi schimba realitatea.

Nu sunteţi aici pentru a-i „repara” pe ceilalţi oameni sau pe Mama Pământ. Sunteţi aici pentru a vindeca rănile adânci din propria voastră fiinţă. Vă rugăm să vă ocupaţi de această sarcină şi atunci toate celelalte se vor aranja fără niciun efort al vostru.

Când aţi venit pe Pământ şi v-aţi încarnat în corpuri umane, eraţi înclinaţi să *luptaţi împotriva* energiilor pe care doreaţi să le învingeţi. În acel stadiu, eraţi într-o situaţie paradoxală. Pe de o parte, ştiaţi că vă doreaţi „altceva” decât puterea şi vă dispreţuiaţi pentru ceea ce greşiserăţi înainte. Dar nu eraţi desprinşi de ceea ce uraţi în voi înşivă. Nu eraţi încă liberi de dominaţia ego-ului. Când aţi venit pe Pământ, aveaţi tendinţa de a vă supăra din cauza întunericului, de a vă înfuria din cauza lui, iar reacţia voastră a fost să *luptaţi împotriva lui*. Paradoxul este că voiaţi să vă luptaţi cu energiile egotice prin luptă, adică folosind chiar energia de care doreaţi să scăpaţi.

Încă nu eraţi conştienţi ce înseamnă cu adevărat o conştiinţă bazată pe Inimă. Atunci când priviţi din Inimă, nu există nicio luptă între Bine şi Rău. Realitatea Inimii le transcende pe amândouă. Inima nu se opune întunericului. Conştiinţa Inimii acceptă totul, Tot-ce-există. Este un tip de conştiinţă care exclude ideea că lupta ar putea rezolva ceva.

Cu toate că tânjeaţi după un mod paşnic, fără conflicte, de a face faţă realităţii, nu aveaţi experienţă în a trăi conform acestui ideal. Eraţi într-o zonă intermediară, o zonă de no man's land, înainte să intraţi într-un nou domeniu al conştiinţei.

Aşa că aţi început să faceţi tot felul de „greşeli”, în sensul că tot reveneaţi la felul de a fi la care voiaţi să renunţaţi. Eraţi nerăbdători să schimbaţi sau să convertiţi pe oricine sau orice grup care afişa un comportament egotic sau care îmbrăţişa valori bazate pe ego. Aceştia însă reacţionau agresiv, de multe ori nici măcar nu înţelegeau ce încercaţi să le transmiteţi. Lucrătorii pentru Lumină au fost persecutaţi timp de secole ca fiind vrăjitoare, păgâni sau agitatori politici. Ei păreau să fie conduşi de idealuri pentru care lumea nu era pregătită. Păreau diferiţi şi nu se potriveau în context. De obicei, se confruntau cu multă rezistenţă din partea celorlalţi.

Ceea ce s-a întâmplat este că aţi trecut în rolul de victimă după ce aţi jucat rolul de agresor pentru o perioadă destul de îndelungată în tărâmurile galactice. „Mânia voastră spirituală” a produs reacţii violente din partea mediului social şi aţi devenit victime, cunoscând umilinţa, durerea profundă şi slăbiciunea. Trauma de a fi respinşi şi/sau alungaţi în mod repetat în mai multe vieţi a lăsat cicatrici în sufletul vostru. Aţi ajuns să vă simţiţi lipsiţi de

putere şi nedoriţi. În această viaţă, mulţi vă simţiţi obosiţi şi vă este dor de o lume mai iubitoare şi mai plină de sens.

Este foarte important să vă daţi seama că rolul de victimă este doar atât: un rol pe care îl jucaţi. Este o posibilă interpretare a faptelor, dar este una îngustă şi distorsionată. Nu sunteţi nici victimă, nici agresor. Sunteţi conştiinţa care a creat roluri pe care să le jucaţi pentru o perioadă de timp.

Nu sunteţi cu adevărat victima unei lumi cu o mentalitate egoistă şi materialistă.

De fapt, confruntările pe care le-aţi avut cu energii agresive, necooperante în multe dintre vieţile voastre, pur şi simplu, v-au reflectat în oglindă *legătura voastră cu conştiinţa egotică,* dependenţa voastră faţă de ea. Dacă vreţi să obţineţi rezultate prin luptă, veţi primi înapoi energia luptei. Aceasta este/era propria voastră energie care se întoarce la voi! Şi acesta este *singurul* sens al karmei.

Tendinţa de a lupta împotriva „răului" se bazează pe credinţa că răul este în afara ta şi că trebuie alungat din realitate. Invitaţia spirituală adresată vouă, lucrătorilor pentru Lumină, pe parcursul tuturor încarnărilor voastre, a fost întotdeauna aceea de a vă recunoaşte şi de a vă accepta latura întunecată şi de a-i înţelege rolul şi scopul.

Cea mai profundă invitaţie este *să vă iertaţi pe voi înşivă şi să vă regăsiţi inocenţa*. Sunteţi nevinovaţi şi aţi fost întotdeauna aşa. Puteţi înţelege cu adevărat acest lucru? Dacă da, nu veţi mai dori să schimbaţi lumea sau să luptaţi împotriva nedreptăţii. Veţi dori să vă jucaţi, să vă distraţi şi să vă bucuraţi de fiecare moment al vieţii voastre şi *doar să fiţi cine sunteţi şi să împărtăşiţi asta cu ceilalţi*.

Atunci când voi, lucrătorii pentru Lumină, veţi renunţa la ideea că trebuie să luptaţi pentru ceva sau pentru cineva, nu veţi mai fi combătuţi de „lumea exterioară", de societate sau de alţi oameni, în general, pentru că sunteţi diferiţi. Nu veţi dori să schimbaţi nimic şi, prin urmare, nu veţi întâmpina rezistenţă. Veţi şti că sunteţi oricând bineveniţi, că aduceţi o contribuţie valoroasă la această realitate şi că sunteţi apreciaţi de ceilalţi.

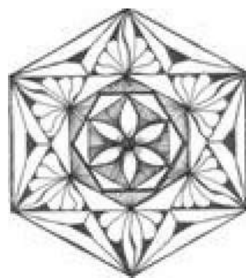
Când vă veţi elibera complet de conştiinţa egotică, veţi şti că sunteţi scutiţi de persecuţii sau ameninţări exterioare. Veţi fi depăşit rolurile de victimă şi agresor; călătoria voastră îşi va fi încheiat ciclul. Vă veţi fi eliberat de poverile karmice şi veţi fi total liberi să creaţi tot ceea ce vă doriţi.

Sunteţi pe punctul de a da naştere unei noi conştiinţe. Este conştiinţa care a renunţat complet la nevoia de a controla sau de a poseda ceva. Este eliberată de frică. Este conştiinţa Cristică.

Când eu, Jeshua, am trăit pe Pământ, am vrut să vă spun că spiritualitatea nu înseamnă un război între lumină şi întuneric. Este vorba despre găsirea unui nivel de conştientizare care depăşeşte binele şi răul, o stare din care poţi înţelege şi accepta toate lucrurile. „Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntru". Tot ceea ce aveţi nevoie se află în interior. Capeţi pacea, bucuria şi liniştea atunci când realizezi cu adevărat cine eşti: o fiinţă divină în formă fizică.

Abia atunci când realizezi că eşti aici pentru a *te* transforma şi a *te* vindeca, lucrurile încep să se schimbe cu adevărat pentru tine şi, ca efect colateral, şi pentru ceilalţi oameni din jurul tău. Lumea este ceea ce este şi cel mai nobil lucru pe care îl poţi face pentru ea este, pur şi simplu, să o iubeşti aşa cum este. Iubeşte şi observă frumuseţea oricărei fiinţe care se mişcă prin acest plan al realităţii.

Mulţi dintre voi vă simţiţi mişcaţi de energia mea, de energia lui Jeshua sau Isus. Acest lucru se datorează faptului că eu sunt ruda voastră. Eu am fost doar un lucrător pentru Lumină neîmpovărat de legături karmice, un lucrător pentru Lumină cu o înaltă înţelegere de sine. Sunteţi atinşi de energia mea, pentru că ştiţi că aceasta este energia spre care vă îndreptaţi. Energia Cristică este energia sinelui vostru viitor.

De la ego la Inimă I

Patru etape în transformarea conştiinţei

În capitolele anterioare, am descris contextul istoric al călătoriei lucrătorului pentru Lumină de la conştiinţa bazată pe ego la cea bazată pe Inimă. Această parte va fi dedicată în întregime caracteristicilor psihologice ale acestei transformări. Am împărţit acest proces în patru etape sau stadii, pe care le rezumăm din nou, pentru mai multă claritate:

1) Când nu mai eşti satisfăcut de ceea ce-ţi oferă conştiinţa bazată pe ego şi să tânjeşti după „altceva”: *începutul sfârşitului*.

2) Când conştientizezi legăturile tale cu conştiinţa bazată pe ego, recunoşti şi te îndepărtezi de emoţiile şi gândurile care o însoţesc: *mijlocul sfârşitului*.

3) Când laşi să se stingă vechile energii bazate pe ego din interiorul tău, arunci coconul şi devii noul tău sine: *sfârşitul sfârşitului*.

4) Trezirea în tine a unei conştiinţe bazate pe Inimă, motivată de iubire şi libertate; ajutarea şi a celorlalţi care fac tranziţia.

Stadiul unu: ego-ul nu te mai satisface

Tranziţia de la conştiinţa bazată pe ego la conştiinţa bazată pe Inimă începe cu sentimentul unui *vid interior*. Lucrurile care obişnuiau să-ţi atragă întreaga atenţie sau situaţiile în care erai complet prins, acum te lasă nesatisfăcut sau indiferent. Cumva, lucrurile par să-şi fi pierdut semnificaţia şi scopul obişnuit.

Înainte de apariţia acestui vid interior, conştiinţa este stăpânită de frică şi de nevoia, care rezultă din ea, de a te reafirma mereu. Cauţi continuu validarea din exterior, deoarece nu eşti dispus să înfrunţi teama subconştientă de respingere şi de singurătate. Această teamă profundă şi nevoia de validare

exterioară pot fi ţinute ascunse mult timp ca fiind adevăratul motiv pentru multe dintre acţiunile tale. Întreaga ta viaţă este construită pe baza lor, fără ca să fii conştient de acest lucru. Poate că eşti vag conştient de o anumită nelinişte sau tensiune interioară. Dar adesea trebuie să intervină un eveniment major, cum ar fi ruperea unei relaţii sentimentale, decesul unei persoane dragi sau pierderea unui loc de muncă, care să te invite să cercetezi ce-i cu această tensiune sau nelinişte.

Atunci când ego-ul este centrul fiinţei tale, conştiinţa şi viaţa ta emoţională se află într-o stare de *crispare*. Te strângi de frică şi în această poziţie eşti într-o permanentă defensivă. În stadiul de ego, simţi mereu o *lipsă,* o nevoie de *mai mult*. Motivaţia gândurilor, emoţiilor şi faptelor tale este o gaură neagră, un gol care nu poate fi niciodată umplut complet. Este o gaură a fricii, un loc întunecat, din cauză că refuzi să priveşti într-acolo. În acel întuneric, există un gol de care eşti vag conştient, dar nu vrei să-l cercetezi.

În acest stadiu, relaţia ta cu Dumnezeu sau cu Tot-ce-există este marcată de sentimente de separare. În adâncul sufletului tău te simţi singur şi abandonat. Te simţi ca şi cum ai fi un fragment desprins, lipsit de sens şi de scop. Şi fiindcă îţi ascunzi teama de acest aspect, îl simţi doar indirect, ca o umbră.

Oamenii sunt îngroziţi să se confrunte cu vidul interior cu deplină luciditate. Sunt îngroziţi să se întâlnească cu umbra interioară faţă în faţă şi să o cerceteze. Totuşi, chiar dacă nu o înfruntaţi, ea este acolo şi va trebui să dezvoltaţi „strategii de adaptare" pentru a vă face viaţa suportabilă. Strategia ego-ului este întotdeauna să abordeze problema pe ocolite, în loc să o abordeze direct. Ego-ul caută să rezolve problema întorcându-ţi conştiinţa spre exterior. Încearcă să amelioreze suferinţa interioară *hrănindu-te cu energii exterioare*. Energiile pe care le apreciază în mod deosebit sunt recunoaşterea socială, admiraţia, puterea, atenţia celorlalţi etc. În acest fel, ego-ul pare să răspundă la aspiraţia profundă a sufletului de unitate, siguranţă şi iubire.

Această aspiraţie este în întregime valabilă şi autentică. Este Dumnezeu care te cheamă. Este propria ta natură care te cheamă. Tu eşti Dumnezeu! Dumnezeu este energia unităţii, a siguranţei şi a iubirii. Toată lumea tânjeşte după iubirea necondiţionată şi îmbrăţişarea Energiei pe care o numiţi Dumnezeu. În esenţă, acest dor este dorinţa de a fi total conştient şi, prin urmare, de a fi una cu propriul Sine divin. Propria ta divinitate te introduce către iubirea necondiţionată. O poţi găsi doar trecând prin frica şi întunericul care o înconjoară, iar acest lucru îl faci *întorcându-te spre interior,* în loc să te

orientezi spre exterior. O faci folosindu-ţi conştiinţa ca pe o lumină care alungă umbrele. Conştiinţa *este* lumină. Prin urmare, nu are nevoie să lupte cu întunericul; simpla ei prezenţă îl dizolvă. Întorcându-ţi conştiinţa spre interior, miracolele se vor întâmpla cu adevărat.

Însă ego-ul procedează exact invers. El observă nevoia de iubire şi siguranţă, dar caută să răspundă acestei nevoi fără a se confrunta cu întunericul interior şi cu frica. Pentru a realiza acest lucru, el aplică un anumit „truc”: transformă nevoia de iubire în nevoia de aprobare şi recunoaştere din partea altor persoane. Transformă nevoia de unitate şi armonie în nevoia de a excela şi de a fi mai bun decât ceilalţi. Odată ce crezi că a fi iubit înseamnă a fi admirat pentru realizările tale, nu mai este nevoie să cauţi dragostea în interior; pur şi simplu, trebuie să munceşti mai mult! În acest fel, ego-ul se străduieşte să pună capacul pe oala cu frică.

Aspiraţia iniţială către iubire şi uniune fericită a devenit acum deformată în dorinţa de recunoaştere socială. Cauţi în mod constant validarea exterioară, care să-ţi ofere o oarecare siguranţă temporară. Conştiinţa este concentrată mai ales pe lumea exterioară. Te bazezi pe judecăţile altora şi eşti foarte sensibil la părerile oamenilor despre tine. Acestea sunt extrem de importante pentru tine, deoarece stima ta de sine depinde de ele. De fapt, simţul propriei valori scade din ce în ce mai mult, din cauză îţi cedezi puterea unor forţe exterioare care te judecă pentru performanţele tale exterioare, nu pentru adevărata ta fiinţă.

Între timp, sentimentul adânc înrădăcinat de abandonare şi de singurătate nu este deloc atenuat. Ba chiar, se înrăutăţeşte, deoarece refuzi să-l priveşti în faţă. Ceea ce nu vrei să vezi devine „umbra” ta. Frica, furia şi negativitatea bântuie în voie pe acolo şi te pot influenţa, intensificate de refuzul de a privi în interior. Ego-ul se poate încăpăţâna să nu-şi alunge anumite îndoieli, suspiciuni şi credinţe ale sale; nu va ceda controlul aşa de uşor.

Ceea ce percepi ca fiind „rău” în lume este întotdeauna rezultatul faptului că te agăţi de puterea personală. Al refuzului de a renunţa la control şi de a accepta frica şi întunericul interior.

Primul pas spre iluminare este să te abandonezi în faţa a „ceea ce este”. Iluminarea înseamnă că *permiţi* tuturor aspectelor fiinţei tale să intre sub reflectorul conştiinţei. Iluminarea nu înseamnă că eşti pe deplin conştient de tot ceea ce se află în tine, ci că *eşti dispus* să înfrunţi orice aspect în mod conştient.

Iluminarea este egală cu iubirea. Iubirea înseamnă că te accepţi aşa cum eşti.

Întunericul interior, acel sentiment de abandon din adâncul sufletului vostru, de care vă temeţi atât de mult, este temporar. Această etapă a ego-ului este doar un pas într-o dezvoltare şi desfăşurare amplă a conştiinţei. În acest stadiu, se face primul salt spre o *conştiinţă divină individualizată*.

Naşterea conştiinţei individuale, naşterea ta ca „suflet distinct", este însoţită de sentimentul de a fi lăsat singur, de a fi separat de Mama/Tatăl tău. Este comparabilă cu trauma naşterii în lumea fizică. În pântecele mamei, copilul simte un sentiment oceanic de unitate cu mama. Când se naşte, devine o unitate în sine.

Din cauza acestei traume la naştere – ne referim acum la naşterea sufletului – sufletul păstrează o senzaţie de fragmentare; a trebuit să se despartă de tot ceea ce i se părea că i se cuvine.

Sufletul nou-născut tânjeşte după o întoarcere la starea de semiconştienţă şi unitate din care a venit şi pe care o consideră a fi Acasă. Deoarece acest lucru este imposibil, sufletul experimentează o mare teamă şi sentimente de suferinţă şi îndoială. Această durere interioară şi dezorientare va forma treptat terenul propice pentru preluarea puterii de către ego. Sufletul trebuie să facă faţă fricii şi durerii, iar ego-ul îi promite o soluţie. Ego-ul îi prezintă conştiinţei sufletului perspectiva puterii şi a controlului. Sufletul, simţindu-se neputincios şi pierdut, cedează şi lasă ego-ul la comandă.

Ego-ul este acea parte a sufletului care este orientată spre lumea materială, externă. În esenţă, ego-ul este instrumentul sufletului pentru a se manifesta ca fiinţă fizică în timp şi spaţiu. Ego-ul oferă conştiinţei *focalizare*. El face conştiinţa să fie specifică în loc de oceanică, „aici şi acum" în loc de „peste tot". Ego-ul transpune impulsurile interioare într-o formă materială concretă. Este acea parte din tine care face legătura între partea spirituală non-fizică şi partea fizică.

Pentru suflet, ca fiinţă spirituală non-fizică, este destul de nefiresc să fie fixat în timp şi spaţiu. Sufletul este, în esenţă, independent de orice formă materială. Atunci când visezi că zbori, intri în contact cu această parte independentă şi liberă din tine. Ego-ul, pe de altă parte, *leagă şi fixează*. Îţi permite să funcţionezi în realitatea fizică. Ca atare, ego-ul joacă un rol foarte valoros care nu are nimic de-a face cu „binele" sau „răul". Atunci când funcţionează într-un mod echilibrat, ego-ul este un instrument neutru şi indispensabil pentru sufletul care locuieşte pe Pământ într-un corp fizic.

Însă când ego-ul începe să *domine* conştiinţa sufletului, în loc să funcţioneze ca un instrument al acesteia, sufletul se dezechilibrează. Atunci când ego-ul dictează sufletului (aceasta este caracteristica conştiinţei egotice), ego-ul nu doar va traduce impulsurile interioare într-o formă materială, ci *va controla şi va filtra selectiv* aceste impulsuri. Şi astfel, ego-ul îţi prezintă apoi o imagine distorsionată a realităţii. Ego-ul dezechilibrat este întotdeauna în căutarea puterii şi a controlului şi va interpreta toate faptele ca fiind pozitive sau negative în această lumină.

Este destul de instructiv să-ţi recunoşti motivaţiile de putere şi control în activitatea cotidiană. Încearcă să observi cât de des vrei să supui lucrurile sau oamenii voinţei tale, fie şi pentru o cauză nobilă. Cât de des te enervezi când lucrurile nu merg aşa cum doreşti? Este important să înţelegi că, sub nevoia de control, se ascunde întotdeauna teama de a pierde controlul. Aşadar, întreabă-te: ce risc renunţând la control, renunţând la nevoia de previzibilitate? Care este cea mai profundă frică a mea?

Preţul pe care îl plăteşti pentru a ţine lucrurile „sub control” este că atitudinea ta faţă de viaţă este una tensionată şi rezervată.

Atunci când îndrăzneşti să trăieşti conform inspiraţiei şi să faci doar ceea ce îţi aduce bucurie, o ordine naturală şi autentică se va instala în viaţa ta. Te vei simţi relaxat şi fericit, fără a fi nevoie să direcţionezi fluxul vieţii. Aceasta înseamnă a trăi fără teamă: să trăieşti cu încredere deplină în ceea ce-ţi aduce viaţa. Poţi să faci asta?

Pentru un suflet tânăr, este aproape inevitabil să cadă în capcana conştiinţei egotice. Ego-ul oferă o cale de ieşire din problema fricii şi a abandonului; el îţi mută atenţia de la „ceea ce există în interior” la „ceea ce poţi obţine din lumea exterioară”. Aceasta nu este o soluţie reală la problemă, dar pare să-ţi aducă o uşurare pentru ceva vreme. Exercitarea puterii şi a controlului asupra mediului înconjurător îţi poate oferi o satisfacţie temporară. Ai o scurtă senzaţie că eşti iubit, admirat şi respectat. Acest lucru îţi calmează suferinţa pentru puţin timp. Dar nu durează mult şi trebuie să cauţi apoi din nou să ieşi în evidenţă, să fii încă şi mai bun, mai drăguţ sau mai util.

Fii conştient că, sub stindardul ego-ului, poţi fi atât dulce, cât şi răutăcios, atât generos, cât şi receptiv, atât dominant, cât şi supus. De multe ori, dăruind aparent dezinteresat, ceri din partea primitorului, în mod subconştient, să fie atent sau iubitor cu tine şi să-ţi recunoască valoarea. Atunci când tot timpul îi îngrijeşti şi le dărui celorlalţi, pur şi simplu, te ascunzi de tine însuţi. Aşadar, pentru a înţelege ce înseamnă dominaţia ego-ului, nu trebuie neapărat să te

gândeşti la tirani cruzi precum Hitler sau Saddam Hussein. Pur şi simplu, observă-te pe tine însuţi în viaţa ta de zi cu zi. Dominaţia ego-ului poate fi recunoscută prin nevoia de a controla lucrurile. De exemplu, vrei ca unele persoane să se comporte într-un anumit fel. Pentru a le provoca reacţia, afişezi anumite tipare de comportament. De pildă, eşti îngăduitor şi agreabil şi încerci să nu le răneşti niciodată sentimentele. În spatele acestui comportament zace o nevoie de control. „Pentru că vreau să mă iubeşti, nu mă voi opune ţie cu nimic”. Această linie de gândire se bazează pe frică. Este frica de a fi pe cont propriu, frica de a fi respins şi abandonat. Aparenţa de amabilitate este, de fapt, o formă de negare de sine. Aşa lucrează ego-ul.

Atâta timp cât ego-ul îţi conduce sufletul, vei avea nevoie să te hrăneşti cu energia celorlalţi pentru a te simţi bine. Ţi se pare că trebuie să meriţi asentimentul altora, a unei autorităţi exterioare. Însă lumea din jur nu este fixă sau stabilă. Nu te poţi baza niciodată pe ceva exterior, fie că este vorba de soţ, şef sau părinţi. De aceea, trebuie să „munceşti” tot timpul, fiind mereu în căutarea unor „porţii de încuviinţare”. Aşa se explică starea tensionată şi nervoasă a minţii, specifică oricui este blocat în stadiul egotic.

Ego-ul nu-ţi poate oferi iubire adevărată şi stimă de sine. Soluţia pe care o oferă pentru trauma abandonului este, de fapt, o groapă fără fund. Adevărata misiune a conştiinţei sufletului tânăr este de a *deveni el însuşi părintele pe care l-a pierdut.*

Fii conştient de faptul că structura vieţii pământeşti, adică procesul prin care începi ca un copil neajutorat şi apoi creşti până ce devii un adult autonom, te invită să faci exact asta. Adeseori, cheia adevăratei fericiri în viaţă constă în asta: să devii propriul tată şi propria mamă şi să-ţi oferi singur dragostea şi înţelegerea care ţi-au lipsit şi nu-ţi vin de la ceilalţi. La nivelul mai înalt, metafizic la care am vorbit, asta înseamnă să ajungi să înţelegi că eşti Dumnezeu, nu doar una dintre oiţele sale pierdute. Aceasta este înţelegerea care te va aduce Acasă. Aceasta este realizarea care te va aduce în Inima a ceea ce eşti, anume, iubire şi putere divină.

Sfârşitul etapei egotice este aproape atunci când sufletul îşi dă seama că repetă acelaşi ciclu de acţiuni şi gânduri la nesfârşit. Ego-ul îşi pierde dominaţia atunci când sufletul oboseşte şi se plictiseşte să tot lupte pentru o comoară de negăsit. Sufletul începe atunci să bănuiască că promisiunile jocului în care este angrenat sunt false şi că nu există cu adevărat nimic de câştigat. Atunci când sufletul oboseşte să tot încerce şi să fie mereu la comandă, el *renunţă puţin la control.*

Cu mai puţină energie dedicată controlului gândurilor şi comportamentului, se deschide un spaţiu energetic care permite experienţe noi şi diferite. La început, când intraţi în această etapă, s-ar putea să vă simţiţi doar foarte obosiţi şi goi pe dinăuntru. Lucrurile pe care le consideraţi importante înainte pot părea complet lipsite de sens acum. De asemenea, pot ieşi la suprafaţă temeri fără cauze clare sau imediate. Poate fi vorba de o vagă frică de moarte sau de pierderea celor dragi. De asemenea, vă puteţi enerva în legătură cu situaţii de la locul de muncă sau din căsnicie. Tot ceea ce părea de la sine înţeles este acum pus sub semnul întrebării. Se întâmplă exact ceea ce conştiinţa egotică voia să împiedice.

Treptat, se ridică capacul de pe oală şi ies la lumina conştientului tot felul de emoţii şi temeri incontrolabile, presărând îndoială şi confuzie. Până în acel moment, funcţionai mai mult pe pilot automat. Multe tipare de gânduri şi emoţii se derulau în mod automat; le lăsai să se manifeste fără să le pui la îndoială. Acest lucru conferea unitate şi stabilitate conştiinţei tale. Însă când conştiinţa ta evoluează şi se extinde, personalitatea se împarte în două. O parte din tine se agaţă de vechile obiceiuri; cealaltă parte le pune la îndoială şi te confruntă cu emoţii inconfortabile, cum ar fi furia, frica şi îndoiala.

Prin urmare, expansiunea conştiinţei care are loc la sfârşitul stadiului egotic strică distracţia vieţii dinainte, este ca un intrus care incomodează. Această nouă conştiinţă tulbură tot ceea ce părea evident înainte şi îţi trezeşte emoţii cu care nu ştii cum să te descurci. Atunci când începi să te îndoieşti de tiparele de gândire şi de acţiune bazate pe ego, o cu totul altă latură a fiinţei intră în conştiinţă. Este o parte din tine care iubeşte adevărul în locul puterii.

Este foarte coercitiv să trăieşti sub dictatura ego-ului. Slujeşti un mic dictator fricos care urmăreşte puterea şi controlul, nu doar asupra mediului înconjurător, ci mai ales asupra ta. El îţi blochează curgerea spontană a simţirilor şi intuiţiilor. Ego-ului nu prea-i place spontaneitatea. Te reţine să îţi exprimi liber simţirile, deoarece sentimentele şi emoţiile sunt incontrolabile şi imprevizibile, ceea ce pare periculos pentru ego. Ego-ul foloseşte mereu măşti.

Dacă ego-ul îţi porunceşte: “fii amabil şi atent, pentru a câştiga simpatia oamenilor”, îţi vei reprima sistematic sentimentele de nemulţumire şi furie. Dacă însă începi să te îndoieşti de eficienţa acestui ordin, emoţiile reprimate se ivesc din nou imediat. Emoţiile nu sunt eliminate dacă sunt reprimate. Ele continuă să trăiască şi câştigă în intensitate cu cât le reprimi mai mult timp.

Odată ce sufletul simte deşertăciunea şi îndoiala, care sunt caracteristice stadiului de sfârşit al ego-ului, este posibil să înfrunte toate sentimentele şi

emoţiile ascunse în întuneric înainte. Aceste emoţii şi sentimente reprimate sunt poarta de intrare către Sinele Superior. Explorând ceea ce simţi cu adevărat, în loc de ceea ce ar trebui să simţi, îţi restaurezi spontaneitatea şi puritatea, acea parte din tine numită şi „copilul interior”. Intrând în contact cu adevăratele tale sentimente şi emoţii, o iei pe calea spre eliberare. Începi tranziţia către conştiinţa bazată pe Inimă.

De la ego la Inimă II

Explorarea rănilor interioare

Am distins patru paşi în transformarea conştiinţei bazate pe ego în conştiinţă bazată pe Inimă.

1) Nemulţumirea faţă de ce-ţi oferă conştiinţa bazată pe ego şi jinduirea după „altceva”: *începutul sfârşitului*.

2) Conştientizarea legăturilor tale cu conştiinţa bazată pe ego, recunoaşterea şi eliberarea emoţiilor şi gândurilor care o însoţesc: *mijlocul sfârşitului*.

3) Stingerea vechilor energii egotice din interiorul tău, ieşirea ta din cocon, devenind un nou sine: *sfârşitul sfârşitului*.

4) Trezirea conştiinţei bazate pe Inimă, motivată de iubire şi libertate; ajutarea celorlalţi să realizeze tranziţia.

În acest capitol, vom discuta despre pasul doi.

Atunci când nu te mai identifici cu ego-ul, intri mai întâi într-o stare de confuzie cu privire la cine eşti. Această confuzie poate fi profundă şi de natură foarte filozofică. Ajungi să îţi pui întrebări despre sensul vieţii, despre bine şi rău, despre ceea ce simţi şi gândeşti cu adevărat în contrast cu ceea ce te-au învăţat alţii să simţi şi să gândeşti. Aceste întrebări devin dintr-o dată foarte importante pentru tine şi îţi influenţează direct deciziile de viaţă. Te uiţi la tine şi te gândeşti: acesta sunt eu? Este asta ceea ce îmi doresc? Este greu să faci alegeri acum, deoarece nimic nu mai este foarte clar.

De fapt, acum faci un pas *înapoi, un* pas în adânc, un pas în interior. Devii conştient de părţi mai profunde din tine, părţi mai puţin condiţionate de educaţia primită de tine şi de societate. Ai străfulgerări despre cine eşti cu adevărat: despre unicitatea ta, individualitatea ta. Îţi aminteşti că există o parte din tine care nu depinde de nimic din jurul tău, de părinţii tăi, de munca ta, de relaţiile tale, nici măcar de corpul tău. Acesta este momentul în care – în mod vag – îţi simţi divinitatea, partea din tine care este complet liberă şi eternă.

De fapt, sunteţi cu toţii fiinţe multidimensionale; vă puteţi manifesta şi chiar vă manifestaţi în mai multe realităţi diferite în acelaşi timp. Nu sunteţi legaţi de un cadru temporal liniar. Personalitatea voastră actuală este doar un aspect al entităţii multidimensionale care sunteţi. Oricând vă daţi seama că

expresia voastră actuală ca fiinţă umană fizică este doar un aspect al vostru, atunci treceţi dincolo de ea şi puteţi intra în contact cu Sinele mai mare care sunteţi.

Dar înainte de a ajunge acolo, trebuie să vindecaţi părţile rănite din voi.

Trăind după poruncile şi cerinţele ego-ului, au apărut în tine nişte răni psihologice. Renunţarea la conştiinţa bazată pe ego îţi creează iniţial confuzie, îndoială şi dezorientare. După acest prim pas, intri într-o nouă etapă: este etapa de observare, înţelegere şi vindecare a rănilor interioare. Vom vorbi acum despre această etapă.

Cu ego-ul la comandă, acţiunile şi gândurile tale s-au bazat pe frică de mult timp. Într-un sens, ţi-ai urmărit fără milă dorinţa de putere, recunoaştere şi control. Prin aceasta, ţi-ai dezminţit propria natură. Comportamentul tău s-a bazat pe standarde exterioare în loc să se bazeze pe nevoile tale adevărate. De asemenea, nu ai reuşit să iubeşti cu adevărat pe altcineva, deoarece iubirea este complet opusă nevoii de a controla sau de a domina. Toată această stare de conştiinţă ţi-a atacat integritatea sufletului. Sufletul a suferit sub stăpânirea ego-ului.

Atunci când te desprinzi de strânsoarea ego-ului, această durere interioară îţi devine mai vizibilă. Ţi se expune goală şi nefardată, fără nicio mască. Însă nu ştii cum să-i faci faţă încă, din cauza confuziei şi dezorientării. De cele mai multe ori, treci printr-o etapă în care îţi judeci rănile interioare, pentru că par să te conducă spre comportamente negative: dependenţă, depresie, schimbări de dispoziţie incontrolabile, probleme de comunicare, dificultăţi în relaţiile intime.

Această judecată îi provoacă şi mai multă durere sufletului, care abia a început să se întoarcă spre Lumină. Sufletul renunţă la nevoia de putere şi de control, devine mai sensibil... dar apoi este prins în judecăţi de sine aspre.

Mulţi oameni rătăcesc în acest tărâm al nimănui dintre ego şi Inimă. Ei caută o realitate mai iubitoare, dar încă sunt atinşi de biciul ego-ului.

De fapt, nu durerea interioară este cea care te face să cazi pradă la ceea ce consideri a fi nişte „trăsături negative”. *Judecăţile tale asupra durerii* îţi provoacă negativitatea. Dacă te priveşti cu o atitudine de acceptare, atunci nu vei vedea o persoană dependentă, sau deprimată, sau ratată. Vezi doar o durere interioară care trebuie îngrijită cu toată blândeţea şi bunătatea.

Cel mai important pas în etapa a doua a tranziţiei de la ego la Inimă este *să fii dispus să îţi înţelegi durerea interioară:* să o accepţi, să îi înţelegi sursa şi să îi permiţi *să existe.*

Dacă poţi percepe nucleul de frică inerent în toate expresiile conştiinţei centrate pe ego, deja ai intrat în realitatea conştiinţei bazate pe Inimă. Oricât de reprobabil ar fi un comportament, dacă recunoşti durerea, singurătatea şi nevoia de autoprotecţie de la baza sa, atunci vei intra în contact cu *sufletul* care afişează acel comportament negativ. De îndată ce percepi sufletul înspăimântat, devii apt *să ierţi*. Acest lucru se aplică în primul rând în privinţa ta însuţi.

Alege ceva din tine ce deteşti cu adevărat, ceva care te enervează şi de care crezi că ar fi trebuit să scapi de mult timp. Poate fi vorba de nesiguranţă, de lene, de nerăbdare sau de o dependenţă: orice simţi că *nu ar trebui să existe*. Acum încearcă să înţelegi motivul real din spatele acestei trăsături sau tendinţe. Ce anume te împinge să simţi sau să faci acest lucru iar şi iar? Poţi percepe o teamă în motivaţia ta?

Observi că, de îndată ce-ţi dai seama că există o frică, te înmoi pe interior, simţind ceva de genul: „O, Doamne, nu ştiam că ţi-era atât de frică! Te voi ajuta". Devii tolerant acum. Apare iubirea şi iertarea.

Atâta timp cât declari un comportament bazat pe frică – cum ar fi agresivitatea, dependenţa, supunerea, vanitatea etc., - ca fiind „rău", „păcătos" sau „prostesc", atunci tu judeci. Dar însăşi judecata se bazează pe frică. Ai observat că, atunci când judeci, devii aspru şi dur lăuntric?! Ceva se strânge, cum ar fi buzele care se strâng una de alta şi ochii care devin reci. De unde nevoia asta să judecăm lucrurile? Ce-i cu acest impuls de a reduce lucrurile la bine şi rău? Ce teamă se ascunde sub nevoia noastră de a judeca? Este teama de a ne confrunta cu propriul nostru întuneric interior. În esenţă, este teama de *a trăi*.

Renunţând la conştiinţa bazată pe ego, vei dori să manifeşti un mod cu totul nou de a privi lucrurile. Acest mod de a privi poate fi descris cel mai bine ca fiind neutru, ceea ce înseamnă că doar observi *ceea-ce-este* şi nu este interesat de cum „ar trebui să fie" lucrurile. Observi cauzele şi efectele comportamentului bazat pe ego, recunoşti nucleul de frică lăuntrică şi astfel, ego-ul capătă transparenţă. Când ceva devine transparent pentru tine, poţi renunţa la el, dacă doreşti.

Orice fiinţă umană cunoaşte frica. Fiecare dintre voi cunoaşte întunericul şi singurătatea stării de frică. Atunci când frica se arată în mod deschis pe faţa unui copil, majoritatea oamenilor reacţionează instantaneu întinzându-i mâinile. Dar atunci când frica se arată indirect, sub masca violenţei şi

brutalităţii, pare de neiertat. Cu cât comportamentul este mai distructiv şi mai crud, cu atât este mai dificil să percepeţi frica şi nefericirea din spatele lui.

Şi totuşi, puteţi s-o faceţi.

Din adâncurile propriilor experienţe cu frica şi nefericirea, puteţi înţelege frica profundă din sufletele criminalilor, violatorilor şi infractorilor.

Este posibil să le *înţelegeţi* acţiunile. Şi dacă o faceţi pe baza experienţei cu umbra proprie, puteţi *să o lăsaţi să existe,* fără nevoia de a judeca. Dacă înţelegeţi ce putere are frica, pe care o cunoaşteţi temeinic prin experienţa voastră de viaţă, puteţi renunţa la judecăţi. Frica nu este nici bună, nici rea. Frica EXISTĂ şi are un anumit rol de jucat.

Într-un fel foarte greu de exprimat în concepte umane, frica este o binecuvântare, ca şi o tortură. În orice caz, *nu altcineva* a permis fricii să intre în realitatea voastră. Voi aţi fost Zeii, ca să zicem aşa, care i-aţi permis fricii să joace un rol de bază în realitatea voastră. Aţi făcut acest lucru nu pentru a vă tortura, ci pentru a *crea,* pentru a crea o realitate care are mai multă substanţă, mai multă „încărcătură” decât o lume bazată exclusiv pe iubire. Îmi dau seama că pare incredibil, dar poate că veţi intui ceea ce încerc să spun aici.

Frica este o parte viabilă a creaţiei. Acolo unde este frică, nu este iubire. Iar unde iubirea nu este, ea poate fi *găsită* în moduri noi şi imprevizibile. Poate fi explorată o întreagă gamă de emoţii, create chiar de absenţa iubirii. Absenţa iubirii poate fi *resimţită* într-o varietate de moduri. Prezenţa distinctă a iubirii poate fi simţită doar pe fundalul fricii. Altfel, ar fi atotcuprinzătoare şi nu aţi mai observa-o.

Astfel, creând frica, lansându-vă în afara oceanului de iubire care vă înconjura, aţi făcut posibil *să simţiţi iubirea pentru prima dată.*

Înţelegeţi?

Nu voi aţi creat iubirea, ci aţi generat *simţirea* iubirii. Pentru asta, aveaţi nevoie de un opus, altceva decât iubirea şi aţi folosit frica ca instrument. Noi, de cealaltă parte a vălului, putem vedea clar rolul spiritual pe care frica îl joacă în realitatea voastră. De aceea, vă implorăm, din nou şi din nou, să *nu judecaţi.* Vă rugăm să nu judecaţi frica şi întunericul pe care îl aduce, fie în voi înşivă, fie în alte fiinţe. Sunteţi cu toţii creaţi din iubire şi la iubire vă veţi întoarce.

Când intri în etapa a doua a procesului de transformare de la ego la inimă, te confrunţi cu durerea interioară, cu frica ta şi eşti invitat să o priveşti cu înţelegere şi îngăduinţă.

După ce ai devenit conştient de durerea şi frica interioară, este posibil să treci la început printr-o perioadă de autojudecată, în care să manifeşti un

comportament distructiv. S-ar putea să ţi se pară că dai înapoi în loc să avansezi. În acel moment, te afli într-o zonă periculoasă, acel tărâm al nimănui dintre ego şi Inimă. Ştii că vrei să scapi de vechi, dar încă nu poţi îmbrăţişa nici noul, aşa că eşti pradă îndoielii de sine şi judecăţilor de sine. Punctul de cotitură este atunci când încetezi să te mai judeci – măcar pentru o vreme.

Doar când eşti pregătit să te priveşti pe tine însuţi cu o atitudine de interes şi deschidere, atunci poţi intra în realitatea conştiinţei bazate pe Inimă. Înainte de asta, nu faci decât să te compari cu un standard artificial sau cu un ideal pe care, de cele mai multe ori, nu reuşeşti să-l atingi. Te învinovăţeşti pentru asta şi apoi te forţezi din nou să intri în tiparul pe care ţi l-ai creat în mintea ta.

Acest tip de perfecţionism, vă spun eu, este o armă criminală. Este exact opusul iubirii. Adevăr spun, iubirea nu compară şi, mai important, nu vrea niciodată să te forţeze să faci ceva sau să te schimbe în vreun fel. Iubirea nu este interesată de ceea ce *ar trebui să fie*. Însăşi noţiunea de „ar trebui" lipseşte din conştiinţa Inimii. Văzute din Inimă, categoriile morale sunt doar moduri de interpretare sau de „împărţire" a realităţii. Ele sunt doar nişte idei în cap şi, după cum ştiţi, pot fi foarte diferite de la un cap la altul. Însăşi nevoia de a stabili standarde şi de a defini binele este precursoarea conflictelor şi a războaielor. Nu atât ideile, cât mai ales nevoia subiacentă de a controla şi de a fixa definitiv lucrurile este cea care provoacă agresivitatea şi conflictul.

Idealurile politice, personale sau spirituale, standardele de sănătate, de frumuseţe şi de sănătate mintală, toate acestea vă oferă modele despre cum *ar trebui* să fie lucrurile, despre cum *ar trebui* să vă comportaţi. Toate încearcă să fixeze şi să definească ce este Binele.

Dar Iubirea nu este interesată să definească Binele. Nu este interesată de idei, ci de realitate. Iubirea se ocupă de ceea ce este real.

Inima este interesată de tot ceea ce există, de orice manifestare reală a ta, atât cele distructive, cât şi cele constructive. Doar ia act; doar este prezentă, te înconjoară cu prezenţa sa, dacă o laşi.

Dacă te deschizi la realitatea Iubirii, la realitatea Inimii, atunci renunţi la judecăţi. Te accepţi aşa cum eşti în acest moment. Îţi dai seama că eşti ceea ce eşti datorită unei multitudini de motive, pe care acum eşti gata să le analizezi şi explorezi.

Când soseşte acest moment, este o mare binecuvântare pentru suflet. De acum devii capabil să te vindeci singur. Din când în când, vei mai recădea în

judecata de sine, dar acum ai şi amintirea stării de iubire. Şi odată ce ai asta, te vei întoarce să o regăseşti, pentru a gusta din nou parfumul dulce de Acasă.

În cea de-a doua etapă a tranziţiei de la ego la Inimă, intri în contact mai strâns cu tine însuţi. Priveşti mai atent la bagajul trecutului. Retrăieşti amintiri dureroase din această viaţă sau poate şi amintiri din vieţile trecute. Identitatea ta actuală este constituită din bagajul psihologic provenit din toate vieţile tale, până în prezent. Poţi privi acest bagaj ca pe o valiză plină de haine. Ai jucat multe roluri în trecut, ai îmbrăcat multe identităţi, la fel ca pe nişte haine. Ai crezut atât de mult în unele roluri, încât ai ajuns să le consideri ca făcând parte din identitatea ta. „Acesta sunt eu”, te gândeşti la acele roluri sau „haine”.

Totuşi, atunci când analizezi cu adevărat ce legătură au aceste roluri cu tine, vei descoperi că *nu eşti tu*. Nu eşti rolurile sau identităţile psihologice pe care ţi le asumi. Nu eşti hainele tale. Te-ai *folosit* de aceste roluri, din nevoia sufletească de a experimenta.

Sufletul se bucură de toate experienţele, pentru că ele fac parte din procesul de învăţare în care s-a angajat. Toate experienţele sunt utile şi valoroase din acest punct de vedere.

Când îţi analizezi mai atent rolurile sau identităţile, observi curând că unele experienţe dureroase, chiar traumatice din trecut au rămas „lipite” de tine. Pari incapabil să renunţi la ele. Au devenit ca o „a doua piele” a ta, în loc să fie o simplă haină.

Acestea sunt elementele dificile din trecutul tău, piesele care te împiedică acum să trăieşti cu adevărat şi să te bucuri de viaţă. Te-ai identificat atât de mult cu aceste părţi, încât crezi că *ai fi* acestea. Din acest motiv, simţi că eşti o *victimă* şi tragi de aici concluzii negative despre viaţă. Dar aceste concluzii nu sunt valabile pentru viaţă în general; ele sunt valabile doar pentru părţile traumatizate din conştiinţa sufletului tău.

Aceste părţi au acum nevoie de vindecare. Poţi face acest lucru mergând din nou în trecut, dar cu o conştiinţă mai iubitoare şi mai înţeleaptă decât ai avut vreodată. În cea de-a doua etapă a procesului de transformare de la ego la Inimă, vindeci episoadele din trecut încercând să le înconjori cu conştiinţa ta actuală. Retrăindu-le în prezent, dintr-o poziţie centrată pe Inimă, vei renunţa la părţile traumatice ale trecutului.

Trauma apare atunci când trăieşti o mare pierdere, durere sau rău şi nu poţi înţelege de ce ţi se întâmplă asta. Cu toţii aţi trecut prin traume în multe dintre vieţile voastre. De fapt, conştiinţa sufletului în timpul stadiului egotic

este traumatizată încă de la început: din cauza pierderii de neînţeles a Unităţii sau Căminul de care îşi aminteşte.

Atunci când te întorci în imaginaţie la evenimentul traumatic iniţial şi îl îmbrăţişezi cu conştiinţa Inimii, *modifici reacţia iniţială* la acel eveniment. O schimbi de la oroare şi neîncredere la simpla observare detaşată a ceea ce se întâmplă. În regresie, *doar iei act* de ceea ce s-a întâmplat, iar asta *face loc pentru înţelegere,* loc pentru o înţelegere spirituală a ceea ce s-a întâmplat de fapt în acest eveniment. Atunci când există acest spaţiu, redevii stăpânul realităţii tale. Eşti acum apt să ajungi la o acceptare a întregului episod, deoarece înţelegi din Inimă că există un sens şi un scop în tot ceea ce se întâmplă. Poţi simţi din Inimă că există o liberă alegere în tot ceea ce se întâmplă, şi astfel îţi accepţi propria responsabilitate pentru acest eveniment. Atunci când îţi accepţi propria răspundere, devii liber să treci mai departe.

Doar când te raportezi la propriile identităţi din trecut aşa cum actorii se raportează la rolurile lor, atunci eşti liber să mergi unde vrei. Atunci eşti liber să accezi la conştiinţa Inimii. Nu te mai agăţi de niciun aspect avut în trecut: victimă sau agresor, bărbat sau femeie, negru sau alb, sărac sau bogat etc. Când poţi să nu mai iei aşa de în serios aspectele dualităţii şi, pur şi simplu, le foloseşti când îţi aduc bucurie şi creativitate, atunci ai înţeles sensul vieţii pe Pământ. Vei simţi o mare fericire şi un fel de întoarcere Acasă. Se întâmplă asta, pentru că intri în legătură cu conştiinţa care stă la baza diferitelor tale roluri şi identităţi. Iei din nou contact cu propria-ţi conştiinţă divină, conştientizezi faptul că totul este una: pe scurt, este realitatea Iubirii.

Vom încheia acest capitol oferindu-vă două meditaţii care vă pot ajuta să intraţi în contact cu curentul Unităţii, acel curent de conştiinţă divină care se află la baza tuturor experienţelor voastre.

Meditaţia 1

• Ce caracteristici psihologice pe care le consideraţi esenţiale pentru voi vă cauzează cele mai multe probleme în viaţă? Numiţi două astfel de caracteristici.

• Concentraţi-vă asupra opuşilor acestor caracteristici. De exemplu, dacă aţi ales „nerăbdarea” sau „nesiguranţa”, acum concentraţi-vă pe contrapărţile lor: răbdarea şi încrederea în sine. Simţiţi pentru o clipă energia acestor caracteristici.

• Mergeţi în interior şi căutaţi aceste energii lăuntrice. Numiţi trei cazuri când aţi manifestat aceste caracteristici pozitive.

• Acum, că sunteţi în contact cu aceste caracteristici pozitive, lăsaţi energia lor să curgă prin voi şi simţiţi cum vă echilibrează.

Meditaţia 2

• Relaxaţi-vă şi călătoriţi în imaginaţie înapoi în timp, la un moment în care v-aţi simţit foarte fericiţi. Luaţi prima amintire care vă vine în minte. Simţiţi din nou fericirea.

• Acum mergeţi la un moment în care v-aţi simţit extrem de nefericiţi. Simţiţi esenţa suferinţei de atunci.

• Sesizaţi ceea ce este comun la ambele experienţe. Simţiţi ceea ce este la fel în ambele momente.

Ambele meditaţii au scopul de a vă face conştienţi de conştiinţa fundamentală, acea senzaţie de „eu” mereu prezentă în toate experienţele. Acest vas al conştiinţei mereu prezent, purtător al experienţelor, este divinul Eu. Este poarta de acces în realitatea de dincolo de dualitate: realitatea Inimii.

De la ego la inimă III

Renunţarea la vechiul tu

Tranziţia de la conştiinţa ego-ului la conştiinţa Inimii se parcurge de-a lungul mai multor etape:

1) Eşti nemulţumit cu ceea ce-ţi oferă conştiinţa ego-ului şi tânjeşti după „altceva”: *începutul sfârşitului.*

2) Observi legăturile tale cu conştiinţa egotică, recunoşti şi abandonezi emoţiile şi gândurile care o însoţesc: *mijlocul sfârşitului.*

3) Laşi să se stingă vechile energii bazate pe ego din tine, arunci coconul, devii noul tău sine: *sfârşitul sfârşitului.*

4) Se trezeşte în tine conştiinţa Inimii, animată de iubire şi libertate; îi ajuţi şi pe alţii să facă această tranziţie.

Vom vorbi acum de etapa a treia. Dar înainte de asta, dorim să subliniem că tranziţia nu are loc pe o traiectorie dreaptă şi liniară. În unele momente, este posibil să vă întoarceţi la un stadiu pe care l-aţi lăsat deja în urmă. Dar o astfel de revenire vă poate conduce mai târziu la un mare pas înainte. Aşadar, ocolurile se pot dovedi a fi nişte scurtături. De asemenea, calea spirituală a fiecărui suflet este unică şi individuală. Prin urmare, schema pe care v-o propunem, cu cele patru etape diferite, trebuie privită doar ca o modalitate de a evidenţia unele puncte de cotitură ale procesului. Schemele şi categoriile sunt doar instrumente care pun în vedere o realitate care nu poate fi pricepută de mintea voastră.

După ce ţi-ai acceptat rănile interioare şi ţi-ai vindecat părţile traumatizate ale conştiinţei, aşa cum am descris în capitolul anterior, energia ta se schimbă. Renunţi la acel „tu” mai vechi. Faci loc pentru un mod total diferit de a fi şi de a trăi. În acest capitol, am dori să explicăm ce se întâmplă din punct de vedere *energetic* atunci când abandonezi conştiinţa centrată pe ego. Ceea ce se întâmplă din punct de vedere energetic atunci când treci de la dominaţia ego-ului la conştiinţa Inimii este că *chakra inimii capătă prioritate faţă de voinţă (cea de-a treia chakră).*

Chakrele sunt un fel de roţi de energie localizate de-a lungul coloanei vertebrale. Aceşti centri de energie sunt legaţi de anumite teme de viaţă, cum ar fi „spiritualitatea” (chakra coroanei), „comunicarea” (chakra gâtului) sau „emoţiile” (chakra buricului). Chakrele fac parte, într-o oarecare măsură, din

realitatea materială, deoarece sunt legate de zone specifice ale corpului omenesc. Dar ele nu sunt vizibile pentru ochiul fizic, aşa că se poate spune că ele se află între spirit şi materie; sunt o punte între acestea. Sunt poarta de intrare pentru spirit (conştiinţa sufletului), permiţându-i să ia formă fizică şi să creeze lucrurile care ţi se întâmplă în viaţă.

Chakra inimii, situată în mijlocul pieptului, este sediul energiei iubirii şi a unităţii. Inima poartă energii care unifică şi armonizează. Atunci când eşti atent la acest centru pentru un timp, s-ar putea să simţi căldură sau că ceva se deschide. Dacă nu simţi nimic, renunţă şi poate că vei încerca altă dată.

Chakra de sub inimă se numeşte „plexul solar" şi este situată în apropierea stomacului. Este sediul voinţei. Este centrul care îţi focalizează energia asupra realităţii fizice. Astfel, este chakra în legătură cu aspectele de creativitate, vitalitate, ambiţie şi putere personală.

Ego-ul şi voinţa sunt strâns legate între ele. Facultatea voinţei îţi permite să te concentrezi asupra a ceva exterior sau interior. Percepţia ta asupra realităţii, atât cea proprie, cât şi a celorlalţi, este influenţată în mare măsură de ceea ce vrei, de dorinţele tale. Dorinţele tale sunt adesea amestecate cu frică. Adeseori, vrei ceva pentru că simţi că ai nevoie de acel lucru; provine dintr-o senzaţie de lipsă sau de nevoie. Din cauza fricilor prezente în multe dintre dorinţe, plexul solar este adesea dominat de energia ego-ului. Ego-ul se manifestă în special prin plexul solar.

Prin intermediul facultăţii voinţei, ego-ul exercită literalmente o presiune asupra realităţii. Realitatea este comprimată sub forma a ceea ce ego-ul vrea să crezi. Ego-ul funcţionează plecând de la câteva presupuneri de bază despre cum ar fi realitatea, care sunt toate bazate pe frică. El îţi prezintă o imagine extrem de selectivă a realităţii, din cauză că viziunea sa este marcată de propriile nevoi şi temeri. În plus, el simte nevoia să emită judecăţi despre tot ceea ce observă. Nu-i loc doar pentru simple observaţii. Totul trebuie să fie împărţit în categorii, să fie etichetat ca fiind corect sau greşit.

Atunci când trăieşti din Inimă, nu interpretezi sau evaluezi faptele după nişte convingeri rigide. Nu mai ai convingeri puternice în legătură cu nimic. Ai devenit mai mult un observator. Amâni judecăţile morale asupra oricărei probleme, deoarece simţi că poate n-ai înţeles tot ce trebuia în legătură cu situaţia respectivă. Judecăţile au întotdeauna ceva definitiv în ele, dar inima nu este interesată de definiţii. Încearcă mereu să treacă dincolo de ceea ce pare definit şi stabilit. Inima este deschisă, exploratoare şi gata să reexamineze, gata să ierte.

Când foloseşti voinţa centrată pe ego, parcă simţi că ceva te trage de chakra plexului solar. Abordarea voinţei în acest mod este un fenomen energetic de care poţi fi conştient, dacă vrei. Ori de câte ori simţi această tragere, însoţită de dorinţa puternică ca lucrurile să fie cum vrei tu, atunci încerci să modelezi realitatea după dorinţele tale. Încerci să-ţi impui credinţele asupra realităţii.

Atunci când acţionezi din inimă, te laşi purtat de fluxul lucrurilor aşa cum sunt ele; nu împingi sau forţezi nimic.

Dacă munceşti din greu pentru a realiza ceva, dar nu reuşeşti niciodată să-ţi îndeplineşti obiectivele, întreabă-te din ce chakră acţionezi, din ce centru energetic. De asemenea, te poţi acorda la Inimă şi să întrebi de ce nu merge treaba bine sau de ce trebuie să depui atâta energie.

De multe ori, încerci să realizezi anumite obiective fără să te fi cufundat în interior şi să fi verificat prin Inimă dacă aceste lucruri îţi servesc cu adevărat pe calea ta interioară către înţelepciune şi creativitate. De asemenea, chiar dacă obiectivele tale reprezintă, într-adevăr, dorinţele cele mai profunde ale Inimii, este posibil să ai aşteptări nerealiste cu privire la cât de repede se vor întâmpla lucrurile. S-ar putea ca atunci să fi deviat pe o linie temporală a voinţei personale şi nu a Inimii.

Toate lucrurile au ritmul lor natural, care nu este neapărat ritmul dorit de tine. Realizarea obiectivelor tale necesită transformări energetice. Transformările energetice necesită adesea mai mult timp decât te aştepţi sau doreşti. De fapt, transformările energetice nu înseamnă altceva decât că *tu te schimbi*.

Când îţi vei fi atins obiectivele, nu vei mai fi acelaşi *tu*. Vei fi devenit o versiune extinsă a sinelui tău actual, plin de mai multă înţelepciune, mai multă iubire şi mai multă tărie interioară. Timpul necesar pentru a-ţi îndeplini obiectivele este cel necesar pentru a-ţi schimba conştiinţa, în aşa fel încât realitatea *dorită* să se potrivească cu realitatea ta *actuală*. Aşadar, dacă vrei să accelerezi lucrurile, concentrează-te mai mult pe tine şi nu atât de mult pe realitatea exterioară.

De multe ori, trebuie chiar *să renunţi la obiectivul tău,* pentru a te deschide să primeşti. Poate că sună paradoxal. Dar prin asta spunem că întâi trebuie să-ţi accepţi pe deplin realitatea actuală, înainte de a putea înainta spre alta nouă. Dacă nu îţi accepţi realitatea actuală şi te agăţi încordat de obiectivele tale, nu prea vei avansa.

Nu vei putea ieşi din realitatea ta, dacă nu o iubeşti. A iubi înseamnă „a elibera”.

Dacă nu-ţi îmbrăţişezi realitatea actuală şi nu o accepţi ca fiind creaţia *ta*, nu poţi scăpa de ea, pentru că negi o parte din tine însuţi. Spui „nu” părţii din tine care a creat această realitate. Ai vrea să-ţi tai această parte nedorită din tine şi să continui fără ea.

Dar nu poţi crea o realitate mai plină de iubire pornind de la ura de sine. Nu te poţi „propulsa” într-o nouă realitate dând la o parte părţile nedorite. Puterea voinţei nu-ţi ajută în această situaţie.

E nevoie să intri în legătură cu Inima. Energiile înţelegerii şi acceptării sunt adevăratele temelii ale unei realităţi noi şi mai satisfăcătoare.

Când abordezi realitatea din poziţia Inimii, atunci *laşi realitatea să fie aşa cum este*. Nu încerci să o schimbi; pur şi simplu, observi cu atenţie ceea ce există.

Când Inima devine majordomul fiinţei tale, atunci centrul voinţei (plexul solar) o va urma. Ego-ul, facultatea voinţei, nu va fi eliminat, căci îndeplineşte în mod natural rolul de a translata energia de la nivelul conştiinţei la cel al realităţii fizice. Când această translaţie sau manifestare este călăuzită de Inimă, atunci energia voinţei creează şi curge fără efort. Nu apare nicio presare sau sforţare. Şi acum apar *sincronicităţile*: acele coincidenţe remarcabile de întâmplări care ajută considerabil la realizarea obiectivelor tale. Ţi se pare de-a dreptul miraculos când lucrurile se îmbină într-un asemenea mod. Dar aşa se întâmplă oricând faci ceva din Inimă. Lipsa de efort este semnul distinctiv al acţiunii din Inimă.

Crearea din Inimă a realităţii

Adevărata creativitate nu se bazează pe fermitate şi pe o voinţă puternică, ci pe o Inimă deschisă. Este esenţial să fii deschis şi receptiv la nou şi necunoscut pentru a fi un creator autentic.

Prin urmare, una dintre secretele adevăratei creativităţi este capacitatea de *a nu face nimic:* de a te abţine de la a face, de a repara, de a te concentra. Este capacitatea de a-ţi pune conştiinţa într-un *mod de funcţionare foarte receptiv, dar vigilent*.

Numai neţinând la cunoaşterea ta, păstrând toate posibilităţile deschise, poţi crea spaţiul necesar pentru ca noul să intre în realitatea ta.

Acest lucru contravine la ceea ce spune o mare parte din literatura new age despre „crearea propriei realităţi”. Este adevărat că vă creaţi realitatea tot timpul. Conştiinţa voastră este creativă, fie că sunteţi sau nu conştienţi de acest lucru. Dar dacă vrei să vă creaţi propria realitate în mod *conştient,* aşa cum vă învaţă multe cărţi şi terapii, este esenţial să înţelegeţi că cea mai puternică formă de creaţie nu se bazează pe *voinţă (*a fi activ), ci pe *atenţie* (a fi receptiv).

Orice schimbare în lumea materială, de exemplu în domeniul muncii, al relaţiilor sau al mediului, este o reflectare a schimbărilor la nivel interior. Doar când aţi finalizat procesele de transformare interioară, abia atunci realitatea materială vă poate oglindi, modificând şi situaţiile de viaţă.

Când încercaţi să creaţi prin forţa voinţei, de exemplu, concentrându-vă sau vizualizându-vă obiectivele tot timpul, atunci nu mai ţineţi cont de transformarea interioară, care este condiţia prealabilă pentru schimbare. Creaţi într-un mod artificial şi veţi fi dezamăgiţi, cu siguranţă. Nu creaţi din adâncul sufletului.

Sufletul îţi vorbeşte în momentele de tăcere. Îi asculţi cu adevărat vocea atunci când *nu mai ştii nimic.* Adesea, sufletul îţi vorbeşte foarte clar în momentele în care renunţi şi te declari învins. Ceea ce se întâmplă atunci când *renunţi* şi disperi este că te deschizi către *nou.* Renunţi la toate aşteptările şi eşti cu adevărat receptiv la *ceea ce există.*

Disperarea este cauzată de convingerile puternice pe care le aveai despre *ce ar trebui să se întâmple* în viaţa ta. Atunci când realitatea nu corespunde acestor convingeri, la un moment dat, devii dezamăgit şi chiar disperat.

Însă dacă renunţi la marile aşteptări şi îndrăzneşti să fii deschis la nou, nu-i nevoie să ajungi la acel moment de disperare ca să intri din nou în legătură cu sufletul. Poţi deveni liniştit, receptiv şi deschis la ceea ce îţi spune acesta, fără a fi nevoit să treci mai întâi prin dezamăgire.

Atâta timp cât „ştii exact ce vrei”, deseori îţi limitezi singur posibilităţile care îţi stau la dispoziţie din punct de vedere energetic. Noua realitate pe care o cauţi, fie că este vorba despre un loc de muncă, o relaţie romantică sau o mai bună sănătate, conţine multe elemente care îţi sunt necunoscute. Adesea, crezi că ceea ce îţi doreşti (un loc de muncă frumos, un partener iubitor) este *ceva deja cunoscut de tine, dar proiectat în viitor.* Dar nu-i aşa. Când creezi o nouă realitate, ceea ce faci este să ieşi în afara graniţelor tale psihologice. Şi, deocamdată, *nu ai de unde şti* ce te aşteaptă dincolo de aceste graniţe.

Poţi simţi foarte clar că există acolo ceva foarte plăcut, dar nu trebuie să te chinui să vezi exact ce este. Pur şi simplu, aşteaptă cu nerăbdare, cu un sentiment de deschidere şi curiozitate.

Cu adevărat, pentru a-ţi crea realitatea cea mai dezirabilă, este mult mai importantă acceptarea de sine decât concentrarea gândurilor sau a voinţei. Nu poţi crea ceva ce nu eşti. Poţi recita mantre de o mie de ori şi poţi crea o mulţime de imagini pozitive în minte, dar atâta timp cât acestea nu reflectă ceea ce simţi cu adevărat (de exemplu, furie, depresie, nelinişte), ele nu creează decât confuzie şi îndoială. („Muncesc atât de mult, dar nu se întâmplă nimic".).

Acceptarea de sine este o formă de iubire. Iubirea este cel mai mare magnet pentru schimbări pozitive în viaţă. Dacă te iubeşti şi te accepţi aşa cum eşti, vei atrage circumstanţe şi oameni care reflectă iubirea ta de sine. Este foarte simplu.

Simte-ţi energia şi toate emoţiile. Simte cât de frumos şi sincer eşti acum, în mijlocul luptelor şi durerilor tale. *Eşti* deja frumos, cu toate „imperfecţiunile" şi „defectele" tale. Şi aceasta este singura realizare care contează.

Acceptă-te aşa cum eşti, împacă-te cu tine însuţi, chiar priveşte-ţi „multele tale defecte" cu umor. Să ştii că perfecţiunea nu poate fi un scop. Este doar o iluzie.

A-ţi crea realitatea din Inimă înseamnă să îţi recunoşti Lumina, aici şi acum. Recunoscând-o, devenind conştient de ea, pui o sământă care va creşte şi va lua formă la nivel fizic.

Când Divinitatea v-a creat ca suflete individuale, nu a făcut-o angrenându-şi voinţa. Pur şi simplu, era Ea însăşi şi, la un moment dat, a simţit că mai există ceva „acolo" care merită explorat. Nu ştia exact ce era, dar se simţea oarecum *îndrăgostită*. Şi a considerat, fără să mai stea pe gânduri, că merita să experimenteze această nouă şi promiţătoare realitate. Era un pic îndrăgostită şi de Ea însăşi!

Şi aşa aţi luat voi formă ca suflete individuale şi Dumnezeu a început să experimenteze viaţa prin voi. Cum s-a ajuns la toate acestea – detaliile procesului de creaţie – Divinitatea nu şi-a bătut capul cu ele. Pur şi simplu, s-a iubit pe sine şi a fost deschisă la schimbare. Şi acestea sunt singurele elemente necesare pentru ca şi voi să vă creaţi propria realitate perfectă: iubirea de sine şi disponibilitatea de a vă aventura în necunoscut.

Adaptarea la stilul de a trăi din Inimă

Crearea din Inimă este mai puternică şi necesită mai puţin efort decât crearea din ego. Nu trebuie să te preocupe detaliile; e suficient să fii deschis la *tot-ce-există,* atât în interior, cât şi în exterior.

Prin această deschidere, s-ar putea să simţi din când în când o anumită atracţie. S-ar putea să te simţi *atras* de anumite lucruri. Această atracţie este, de fapt, şoapta tăcută a Inimii tale; este intuiţia. Când acţionezi din intuiţie, atunci eşti *tras* în loc să *împingi.* Nu acţionezi până când nu simţi lăuntric că este potrivit să acţionezi.

Din cauză eşti foarte obişnuit să *împingi,* adică să-ţi foloseşti voinţa, trecerea energetică de la ego la Inimă este o adevărată provocare. Schimbarea necesită o „încetinire" extraordinară. Pentru a intra cu adevărat în contact cu fluxul intuiţiei, trebuie să faci un efort conştient de a „nu acţiona", de a *lăsa totul să fie aşa cum este.* Acest lucru contravine multor lucruri care ai fost învăţat şi cu care eşti obişnuit. Ai obiceiul de a-ţi baza întotdeauna acţiunile pe gânduri şi pe voinţă. Îţi laşi gândirea să-ţi stabilească obiectivele şi îţi foloseşti voinţa pentru a le realiza. Asta cam vine în contradicţie cu acţiunea venită din Inimă.

Când trăieşti din Inimă, îţi *asculţi* Inima şi apoi acţionezi în consecinţă. Nu gândeşti, ci doar asculţi atent şi deschis ce îţi spune Inima ta. Inima îţi vorbeşte prin intermediul emoţiilor, nu prin minte. Vocea Inimii poate fi auzită cel mai bine atunci când eşti liniştit, relaxat şi echilibrat.

Inima îţi arată calea către realitatea cea mai plină de iubire şi de fericire care îţi este menită în acest moment. Şoaptele şi sugestiile sale nu provin din gândirea raţională. Poţi recunoaşte vocea Inimii după relaxarea şi nota sa de bucurie. Este relaxată, pentru că Inima nu impune; nu există niciun fel de intenţii asunse în spatele sugestiilor sale. „Sinelui Inimii" nu-i pasă ce decizii vei lua şi te iubeşte orice ai face.

Să trăieşti din inimă nu înseamnă să devii pasiv sau letargic. Ai nevoie de multă putere ca să laşi lucrurile să fie aşa cum sunt, fără să le etichetezi ca fiind corecte sau greşite, fără să le împingi într-o anumită direcţie. Este puterea de *a fi total prezent,* de a accepta orice este acolo şi de a *observa, pur şi simplu.* Poate că te simţi pustiit, sau deprimat, sau nervos, dar nu încerci să alungi aceste sentimente. Tot ce faci este să *le îmbrăţişezi în conştiinţa ta.*

Voi nu înţelegeţi adevărata putere a conştiinţei. Conştiinţa voastră este făcută din Lumină. Când ţineţi ceva în lumina conştiinţei, se transformă.

Conştiinţa voastră este o forţă vindecătoare, dacă nu o înlănţuiţi de gândire şi de dependenţa voastră de „a face”.

Vieţile voastre sunt supuse dictaturii minţii şi a voinţei, de primatul gândirii şi al acţiunii.

Observaţi că atât mintea, cât şi voinţa lucrează după nişte reguli generale. Sunt regulile generale de gândire logică; regulile logicii. Există nişte strategii generale de a transpune gândirea în faptă; sunt regulile „managementului de proiect”.

Dar toate acestea sunt principii generale. Instrucţiunile şi regulile generale au întotdeauna o componentă *mecanică*. Sunt aplicabile în toate sau în majoritatea cazurilor; altfel, nu ar fi de mare folos.

Însă intuiţia funcţionează foarte diferit. Intuiţia se adaptează după persoană şi după moment. Este *extrem de specifică*. Prin urmare, nu poate fi supusă unei analize raţionale sau unor reguli generale.

Pentru a trăi şi a acţiona conform intuiţiei, trebuie să ai mare *încredere,* deoarece alegerile tale se bazează pe ceea ce simţi că este just, în loc de ceea ce afirmă regulile altora că ar fi corect.

Astfel, a trăi din Inimă îţi cere nu doar să renunţi la obiceiul de a-ţi folosi în mod excesiv mintea şi voinţa, ci te şi provoacă să ai cu adevărat încredere în tine însuţi.

Va fi nevoie de timp pentru a învăţa să-ţi asculţi Inima, să ai încredere în mesajele ei şi să acţionezi ca atare. Dar cu cât o vei face de mai multe ori, cu atât vei înţelege mai clar că, numai predându-ţi grijile şi îndoielile înţelepciunii Inimii, îţi vei găsi pacea lăuntrică.

Continuând pe această cale, vei intra în cea de-a treia etapă a transformării de la ego la Inimă, vei găsi pentru prima dată pacea interioară. Îţi vei da seama că nevoia de a controla realitatea prin gândire şi voinţă este cea care te agită şi te nelinişteşte.

Atunci când renunţi la control, permiţi ca magia vieţii să se desfăşoare în faţa ochilor tăi. Tot ce trebuie să faci este *să asculţi*. Fii atent la ceea ce se întâmplă în viaţă, la ceea ce simţi faţă de alte persoane, la ce visezi şi îţi doreşti. Când eşti atent la ceea ce se întâmplă în interiorul tău, realitatea îţi va oferi toate informaţiile de care ai nevoie pentru a acţiona în mod corespunzător.

De exemplu, poţi fi conştient de dorinţa Inimii tale de a avea o relaţie de iubire în care să comunici cu adevărat cu celălalt. Dacă *doar observi şi accepţi* această dorinţă, fără a încerca să acţionezi cumva, vei fi uimit de cum îţi va

răspunde universul. Fără să tragi nicio concluzie, ci doar menţinând dorinţa în Lumina conştiinţei, chemarea ta va fi auzită şi va primi un răspuns.

S-ar putea să dureze mai mult decât te aştepţi, pentru că trebuie să aibă loc anumite transformări energetice înainte ca unele dorinţe să se împlinească. Dar tu eşti stăpânul, creatorul realităţii tale energetice. Dacă o creezi din frică, realitatea va răspunde similar. Dacă o creezi din încredere şi abandon de sine, vei primi tot ceea ce îţi doreşti şi chiar mai mult.

De la ego la inimă IV

Deschiderea către Spirit

Am distins patru etape în tranziţia de la conştiinţa bazată pe ego la cea bazată pe Inimă:

1) Nu te mai satisface ce-ţi oferă conştiinţa bazată pe ego şi doreşti „altceva”: *începutul sfârşitului*.

2) Îţi dai seama cât eşti de legat de conştiinţa egotică, recunoşti şi înepi să elimini emoţiile şi gândurile caracteristice ei: *mijlocul sfârşitului*.

3) Laşi să moară vechile energii lăuntrice bazate pe ego, ieşi din cocon, devii noul tău sine: *sfârşitul sfârşitului*.

4) Se trezeşte în tine conştiinţa centrată în Inimă, motivată de iubire şi libertate; îi ajuţi şi pe alţii să facă această tranziţie.

Vom vorbi acum despre ultima etapă, a patra: deschiderea către Spirit.

Când ai intrat în etapa a patra, ai găsit deja pacea şi liniştea lăuntrică. Intri frecvent în contact cu acea linişte din Inimă care ştii că este a veşniciei. Orice altceva este incomparabil cu această Fiinţă nelimitată şi atotcuprinzătoare.

Această pace şi linişte din interior a fost numită Spirit.

În tradiţiile ezoterice, se face o distincţie între spirit, suflet şi corp.

Corpul este locuinţa fizică a sufletului pentru o perioadă limitată de timp.

Sufletul este ancora psihologică, non-fizică, a experienţei. El poartă cu sine experienţele din multe vieţi. Sufletul se dezvoltă în timp şi se transformă încet într-o frumoasă piatră preţioasă cu multe faţete, fiecare faţetă reflectând un alt tip de experienţă şi cunoştinţele specifice ei.

Spiritul nu se schimbă şi nu evoluează în timp.

Spiritul este în afara timpului şi a spaţiului. Spiritul este partea eternă, atemporală din tine, care este Una cu Dumnezeul care te-a creat. Este conştiinţa divină care stă la baza manifestării tale în spaţiu şi timp. Te-ai născut dintr-un tărâm al conştiinţei pure şi ai purtat o parte din această conştiinţă cu tine de-a lungul tuturor manifestărilor tale în forme materiale.

Sufletul face parte din dualitate. El este afectat şi transformat de experienţele sale în dualitate. Spiritul este în afara dualităţii. El este fundalul pe care totul se dezvoltă şi evoluează. Este Alfa şi Omega, şi s-ar putea numi, pur şi simplu, Fiinţa sau Sursa.

Tăcerea, exterioară, dar mai ales cea interioară, este cea mai bună poartă de acces pentru a simţi această energie mereu prezentă, care eşti Tu în profunzimea ta. În tăcere, poţi atinge cel mai miraculos şi mai evident lucru care există: Spiritul, Dumnezeu, Sursa, Fiinţa.

Sufletul poartă amintiri din multe încarnări. El ştie şi înţelege mult mai multe decât personalitatea ta pământească. Sufletul este conectat la surse extrasenzoriale de cunoaştere, cum ar fi personalităţile din vieţile anterioare şi ghizii sau cunoştinţele din planurile astrale. În ciuda acestei conexiuni, sufletul poate fi confuz, ignorându-şi adevărata sa natură. Sufletul poate fi traumatizat de anumite experienţe şi, prin urmare, poate rămâne în zone întunecate pentru o perioadă de timp. Sufletul evoluează continuu şi înţelege dualitatea inerentă vieţii pe Pământ.

Spiritul este punctul nemişcat în cadrul acestei evoluţii. Sufletul poate fi într-o stare de ignoranţă sau de iluminare. Nu şi spiritul. Spiritul este Fiinţa pură, conştiinţa pură. Există atât în întuneric, cât şi în lumină. Este unimea care stă la baza dualităţii. Când ai ajuns la etapa a patra a transformării de la ego la Inimă, eşti în contact cu Spiritul. Eşti în contact cu Divinitatea ta.

Conectarea cu Dumnezeul lăuntric este ca şi cum ai fi scos din dualitate, rămânând în acelaşi timp pe deplin prezent şi ancorat în realitate. În această stare, conştiinţa îţi este umplută de un extaz profund, dar liniştit: un amestec de pace şi bucurie.

Îţi dai seama că nu depinzi de nimic din afara ta. Eşti liber. Cu adevărat, eşti în lume, dar nu îi mai aparţii.

Conectarea cu spiritul din tine nu se întâmplă o dată pentru totdeauna. Este un proces lent şi gradual, în care te conectezi, te deconectezi, te reconectezi... Treptat, accentul conştiinţei se mută de la dualitate la unitate. Ea se reorientează, descoperind că, de fapt, este atrasă mai degrabă de tăcere decât de gânduri şi emoţii. Prin tăcere înţelegem a fi pe deplin centrat şi prezent, într-o stare de conştienţă fără judecăţi.

Nu există metode sau mijloace prestabilite pentru a ajunge acolo. Cheia pentru a te conecta cu Spiritul nu este să urmezi o anumită *disciplină* (cum ar fi meditaţia sau postul etc.), ci să *înţelegi* cu adevărat – să înţelegi că tăcerea este cea care te aduce Acasă, nu gândurile sau emoţiile.

Această înţelegere sporeşte treptat, pe măsură ce devii tot mai conştient de mecanismul gândurilor şi emoţiilor tale. Renunţi la vechile obiceiuri şi te deschizi către noua realitate a conştiinţei Inimii. Iar conştiinţa egotică se ofileşte şi moare încet.

Nu tu provoci această moarte, ci doar îi permiţi să se întâmple. Te abandonezi procesului morţii. Moartea este un alt cuvânt pentru schimbare, transformare. Asta este întotdeauna. Moartea este întotdeauna o eliberare a vechiului şi o deschidere către nou. În acest proces, nu apare nici măcar un singur moment în care să „nu exişti", adică în care să fii mort după definiţia voastră. Moartea, aşa cum o definiţi voi, este o iluzie. Doar frica de schimbare vă face să vă temeţi de moarte.

Vă este teamă nu numai de moartea fizică, ci şi de moartea emoţională şi mentală din timpul vieţii. Dar fără moarte, lucrurile ar deveni fixe şi rigide. Aţi deveni prizonierul formelor vechi: un corp uzat, tipare de gândire învechite, reacţii emoţionale limitative. Insuportabil, nu-i aşa? Moartea eliberează. Moartea este ca un puhoi de apă proaspătă care sparge porţile vechi şi ruginite şi vă aruncă în noi experienţe.

Nu vă temeţi de moarte. Nu există moarte, ci doar schimbare.

Trecerea de la conştiinţa egotică la trăirea centrată în Inimă este, în multe privinţe, o experienţă similară morţii. Cu cât te identifici mai mult cu Spiritul, cu Dumnezeul din tine, cu atât te eliberezi de lucrurile de care obişnuiai să te îngrijorezi sau în care investeai multă energie. Îţi dai seama, la niveluri din ce în ce mai profunde, că nu ai nimic *de făcut,* decât *să fii.* Când te identifici cu fiinţa ta profundă, în loc de gândurile şi emoţiile trecătoare care trec prin tine, viaţa ta se schimbă imediat. Spiritul nu este ceva abstract. Este o realitate pe care o poţi aduce cu adevărat în viaţa ta. Intrarea ta în contact cu această sursă dintre cele mai pure va schimba totul în viaţa ta în cele din urmă. Dumnezeu sau Sursa sau Spiritul este, prin natura sa, creativ, dar în moduri care vă sunt aproape de neînţeles.

Spiritul este tăcut şi neschimbat şi, totuşi, creativ. Realitatea divină nu poate fi cu adevărat înţeleasă de minte. Ea poate fi doar simţită. Dacă îi permiţi să intre în viaţa ta şi o recunoşti în şoaptele Inimii, totul începe să se aşeze la locul său încet-încet. Când eşti acordat la realitatea spiritului, la conştiinţa tăcută care se află în spatele tuturor trăirilor tale, atunci nu te mai sforţezi, nu-ţi mai impui voinţa asupra realităţii. Laşi ca lucrurile să se aşeze în starea lor firească. Devii Sinele tău natural şi adevărat. Şi toate se întâmplă într-un mod armonios şi plin de sens. Vezi cum lucrurile se îmbină într-un ritm natural, o curgere naturală. Tot ce trebuie să faci este doar să te armonizezi cu acest ritm divin şi să renunţi la temerile şi neînţelegerile care te-ar îndemna să intervii.

Ajutarea celorlalţi de la nivelul Spiritului

Atunci când ai făcut tranziţia de la conştiinţa bazată pe ego la cea bazată pe Inimă, eşti în contact permanent cu fluxul divin al fiinţei interioare, mai mult sau mai puţin. În această stare, nu apare nevoia sau dorinţa de a-i ajuta pe ceilalţi, ci acest lucru decurge în mod natural. Vine spre tine, dar nu prin voinţă. Din punct de vedere energetic, emiţi acum anumite vibraţii. Ceva din câmpul tău energetic atrage oamenii către tine. Nu este ceva ce faci, ci ceva ce eşti. Există o anumită vibraţie în energia ta care îi poate ajuta să intre în contact cu propriul lor Sine divin.

Ai putea fi pentru ei o oglindă în care pot vedea cum o problemă sau o stare dificilă dispare şi este transformată în soluţie. Ei pot simţi energia soluţiei, care provine întotdeauna din contactul cu Sinele divin din fiinţa ta.

Se pare că poţi să-i înveţi ceva, iar învăţătura are loc doar *prin faptul că eşti tu însuţi*. Nu-i înveţi şi nu-i vindeci prin transmiterea de cunoştinţe sau prin folosirea anumitor metode. Prezenţa ta devine extrem de utilă prin faptul că îţi permiţi să fii exact cine eşti şi să te exprimi exact aşa cum te bucură cel mai mult. Prin faptul că-ţi împărtăşeşti fiinţa cu ceilalţi, le pui la dispoziţie un spaţiu de vindecare, în care ei pot alege să intre sau nu. Asta depinde numai de ei.

În calitate de vindecător sau terapeut, e suficient să păstrezi legătura cu fluxul divin interior, cu conştiinţa tăcută care este Spiritul. Tocmai această conexiune îi mişcă pe oameni şi îi ridică într-o stare de conştiinţă mai înaltă şi mai liberă, dacă ei o aleg. Iar dacă o fac, se va produce într-un ritm şi curgere specifice fiinţei lor.

A-i ajuta pe ceilalţi în acest fel are o nuanţă foarte neutră. O faci cu detaşare, fără dorinţa personală de a-i schimba sau „vindeca” pe ceilalţi. O astfel de dorinţă – manifestată de toţi lucrătorii pentru Lumină la un moment dat – nu provine din adevărata înţelegere a căii interioare pe care doresc oamenii să o parcurgă pentru a-şi găsi propriul adevăr. Cei mai mulţi oameni au nevoie să ajungă la fundul prăpastiei înainte de a fi pregătiţi să scape de problemele lor. În acest fel, ei „deţin” cu adevărat soluţia problemei, iar asta le oferă o profundă satisfacţie. Poate că recunoaşteţi acest lucru în propria voastră viaţă şi în problemele cu care v-aţi luptat. Vă rugăm să fiţi conştienţi de acest lucru şi să nu încercaţi a-i împiedica pe oameni să „ajungă la fundul prăpastiei”. Dacă sunt hotărâţi să ajungă acolo, vor ajunge, în ciuda a tot ceea ce faceţi sau spuneţi.

Este mai bine să nu vă implicaţi emoţional în ajutarea oamenilor. Implicarea emoţională atrage după sine voinţa personală de a-i vindeca sau transforma. Această dorinţă personală nu îi ajută; ea poate chiar provoca blocaje în procesul de vindecare. Ori de câte ori vreţi ca oamenii să se schimbe, nu acţionaţi cu iubire şi îngăduinţă. Iar ei simt asta. Poate credeţi că voi îi observaţi şi îi citiţi bine, dar şi ei vă citesc foarte clar!

În etapa a patra a tranziţiei de la ego la Inimă, este vorba de depăşirea nivelului sufletului şi de ridicarea la nivelul spiritului. Desigur, nu vrem să spunem că sufletul este în vreun fel „mai puţin" decât spiritul. Ideea este că tu eşti mai mare şi mai cuprinzător decât sufletul tău. Sufletul este un vehicul pentru experienţe. Identificându-te cu Spiritul din tine, cu sinele tău divin, toate lucrurile pe care le-ai trăit în multele tale vieţi capătă un sens. Te ridici deasupra experienţelor prin faptul că nu te identifici cu niciuna dintre ele. Acest lucru are un efect de vindecare asupra sufletului.

Timpul, multidimensionalitatea şi Sinele de lumină

În capitolele anterioare ale seriei „Lucrătorul pentru Lumină”, am povestit mai mult sau mai puţin cronologic despre istoria şi dezvoltarea interioară a sufletelor de lucrători pentru Lumină. Această poveste vă poate da impresia că vă dezvoltaţi *în timp* din punctul A în punctul B, de la întuneric la lumină, de la ignoranţă la înţelepciune.

Şi, în anumite privinţe, aşa este.

Cu toate acestea, în acest capitol de încheiere, dorim să vă atragem atenţia asupra unei perspective diferite, un mod diferit de a vă privi pe voi înşivă, o perspectivă care vă scoate în afara timpului, în afara acestei istorii, şi care vă familiarizează cu existenţa voastră atemporală, cu alte cuvinte cu *multidimensionalitatea* voastră.

Există o parte din voi care este complet independentă de spaţiu şi timp. Această parte este liberă în orice moment să intre în orice dimensiune sau zonă de experienţe pe care o doreşte. Este liberă să aleagă întunericul sau lumina în orice moment.

Din perspectiva voastră pământeană, călătoriţi din punctul A în punctul B într-un mod liniar. De exemplu, călătoriţi prin cele patru etape de dezvoltare interioară pe care le-am discutat, pas cu pas.

Însă dintr-o perspectivă atemporală, multidimensională, adevăratul tu nu evoluează în timp, ci este cel care *asistă la această evoluţie*. Adevăratul tu *nu are nevoie* să evolueze. El permite această experienţă prin decizia sa liberă. Iar motivul este înţelegerea profundă a imensei valori a experienţei în dualitate.

Din perspectiva Sinelui tău spiritual, atemporal, eşti liber în orice moment să experimentezi orice punct de pe linia de la A la B la Z şi dincolo. Poţi activa orice realitate a conştiinţei, în orice moment, căci ideea că ai fi blocat într-un anumit stadiu de dezvoltare interioară este, în fond, doar o iluzie.

Motivul pentru care dorim să vă atragem atenţia asupra acestei perspective este că ea vă poate ajuta să depăşiţi barierele interioare. Vă poate ajuta să străpungeţi vălul iluziei şi să intraţi în contact direct cu Sinele vostru de Lumină: *energia îngerului care sunteţi cu adevărat.*

Pentru a înţelege mai bine această perspectivă, vom face o scurtă expunere despre noţiunea de timp.

Timpul

La cel mai înalt nivel al Unimii, nu există timp. Acesta este nivelul Spiritului, al lui Dumnezeu, al existenţei pure. La acest nivel, nu există *dezvoltare* sau *evoluţie,* nu există „devenire", ci doar „fiire".

La nivelul cel mai de jos al Unimii, la care se simte cel mai puternic separarea, se foloseşte o noţiune seacă, liniară a timpului. Prin „seacă" înţeleg o noţiune ştiinţifică, abstractă a timpului, complet lipsită de subiectivitate şi de simţire. În acest context, timpul este o structură obiectivă în exteriorul vostru. Timpul este ceva plasat peste experienţele voastre ca un cadru extern.

De exemplu, un „curriculum vitae", pe care îl trimiteţi atunci când solicitaţi un loc de muncă, constă adesea dintr-o astfel de cronologie obiectivă a faptelor. În anul cutare am făcut asta, în anul cutare am absolvit studiile etc. Puneţi accentul pe partea vizibilă, externă a lucrurilor. Latura interioară a lucrurilor – motivaţia, sensul, subiectivitatea – este lăsată deoparte.

La nivelurile energetice dintre Unime şi separare, timpul este o realitate care „fluctuează" odată cu experienţa. Timpul este o noţiune experienţială: un mod de a modela experienţa. La aceste niveluri, există timp, dar nu ca ceva independent sau exterior experienţelor voastre.

De exemplu, în planurile astrale, unde călătoriţi în timpul somnului şi după moarte, nu există un „timp măsurabil cu ceasul". Timpul măsurabil cu ceasul este extrema tentativă de a despărţi timpul de subiectivitate, adică de voi şi de experienţele voastre. Este o mare iluzie. În planurile astrale, timpul este *ritmul experienţelor voastre*. Uneori vă odihniţi, acum vă întâlniţi cu cineva, apoi studiaţi intelectual, etc. Momentul în care se termină o etapă şi începe alta nu este stabilit de timpul ceasornicului – adică de ceva exterior – ci de fluxul interior de simţăminte, de ceea ce vi se pare firesc.

Acest simţ natural al timpului sau al ritmului face parte şi din viaţa terestră. Cunoaşteţi cu toţii subiectivitatea timpului, adică faptul că timpul

poate fi simţit diferit în diferite circumstanţe. Spuneţi că „timpul zboară” atunci când vă distraţi, în timp ce timpul pare să se oprească atunci când vă aflaţi în sala de aşteptare la dentist sau la coadă la supermarket.

Acum, scepticul din voi ar putea spune: timpul este perceput ca trecând încet atunci când circumstanţele sunt resimţite ca negative, dar se scurge aparent mai repede atunci când circumstanţele sunt pozitive. Dar timpul în sine este întotdeauna acelaşi, ticăind în acelaşi mod rigid, indiferent de modul în care simţim noi lucrurile.

Aceasta este noţiunea de timp „obiectiv”, numită şi noţiunea liniară a timpului. Ea provine dintr-o abordare raţionalistă, ştiinţifică a timpului.

Imaginaţi-vă însă că nu ar exista ceasuri, nici zi şi noapte, nici influenţe naturale precum soarele, luna şi mareele prin care să se măsoare timpul. Atunci nu v-aţi putea baza decât pe simţul subiectiv al timpului.

Măsura obiectivă a timpului – ceasul – nu se bazează pe ceva cu adevărat extern; este produsul minţii umane care doreşte să împartă şi să clasifice. Mintea umană a dedus o anumită ordine a lucrurilor din fenomenele naturale de pe Pământ. Dar nu există „timpul în sine”, independent de factorul uman. Este o iluzie produsă de tipul de conştiinţă dependentă de credinţa în separare.

Timpul este, în esenţă, subiectiv. Timpul este un mod de a modela experienţa în aşa fel încât să îi puteţi da un sens. De exemplu, puteţi spune despre cineva: „este un suflet bătrân”. Vă referiţi la numărul de ani sau de vieţi atunci când vorbiţi de bătrâneţea sa? Sau prin „bătrân” vreţi să spuneţi că el manifestă anumite calităţi, cum ar fi înţelepciunea, echilibrul şi seninătatea, şi nu neapărat o anumită măsură de timp? În expresia „suflet bătrân”, de fapt, referinţa la *timp* vizează *experienţa*.

Timpul, în sensul deplin al cuvântului, este „dinamica devenirii” la nivel interior. Poate fi un concept util în măsura în care vă ajută să exprimaţi ritmul sau fluxul natural al lucrurilor. Dar atunci când este conceput ca ceva obiectiv, care stă deasupra voastră, tinde să vă limiteze şi să vă distragă. Nu sunteţi limitaţi la o anumită linie temporală. Nu sunteţi o fiinţă liniară. Există niveluri ale fiinţei aflate în afara cadrului temporal pe care îl trăiţi în prezent. Şi asupra acestui aspect al vostru, adică multidimensionalitatea, dorim acum să vă atragem atenţia.

Multidimensionalitatea

Conform noţiunii liniare de timp, nu poţi fi prezent în mai multe locuri în acelaşi timp. Prin „tu”, conceptul liniar se referă la corpul, la creierul şi la conştiinţa ta, care este cumva legată de corp/creier. (Ştiinţa nu poate explica încă modul exact în care corpul şi conştiinţa sunt „legate”, dar susţine – în general – că conştiinţa nu poate exista fără un corp fizic).

Conform conceptului de timp „total”, subiectiv, eşti prezent oriunde se află conştiinţa. Locul în care vă aflaţi în timp şi în spaţiu este determinat de focalizarea conştiinţei voastre, nu de locul corpului vostru.

De exemplu: te afli în gară, aşteptând sosirea trenului. Va mai dura încă ceva timp, aşa că te aşezi şi priveşti în gol pentru o vreme şi, fără să-ţi dai seama, intri într-o stare de conştiinţă uşor modificată. Te gândeşti acum la cineva cu care ai vorbit ieri. Îţi aminteşti cu uşurinţă acea conversaţie şi îi aminteşti foarte clar cum te-a afectat. Retrăieşti anumite aspecte din acea conversaţie, atrăgând-o din trecut în momentul tău Acum. Ceea ce faci, de fapt, este că mergi în trecut şi vizitezi din nou energiile acelui moment. Energia ta de Acum interacţionează cu energia trecutului, creând, eventual, schimbări în experienţa acelui moment şi modificând astfel trecutul.

Prin alterarea trecutului nu ne referim la modificarea faptelor fizice, ci la suprapunerea unei interpretări sau perspective diferite. Totuşi, modificându-ţi simţirile dintr-un eveniment trecut, într-un sens, chiar modifici evenimentul pentru tine.

Gândiţi-vă la acest exemplu.

Ai avut o discuţie cu cineva care s-a simţit foarte ofensat de o remarcă a ta care nu avea nicio intenţie critică. Persoană cu care vorbeai a început să te certe şi apoi a plecat. La rândul tău, te-ai simţit jignit şi înţeles greşit, furios şi şocat în acelaşi timp. După ce ai ajuns acasă, te-ai simţit tulburat timp de câteva ore, dar apoi ai lăsat-o baltă şi ai dormit bine. A doua zi dimineaţă, în gară, aşteptând trenul, ţi-ai amintit brusc de acea conversaţie ciudată, în care lucrurile s-au desfăşurat neaşteptat de prost. Acum priveşti dintr-o altă perspectivă şi, brusc, îţi dai seama de ce omul s-a simţit atât de ofensat de remarca ta. Îţi aminteşti unele fapte despre trecutul său pe care, pur şi simplu, le uitaseşi înainte de a avea acea conversaţie. Acum înţelegi reacţia sa emoţională într-o cu totul altă lumină, mai ales că nu are nimic de-a face cu tine. Nu tu i-ai provocat durerea; tu doar ai declanşat o durere veche din interiorul lui. Această perspectivă generează un răspuns emoţional diferit în

interiorul tău. Simţi un sentiment de uşurare, de înţelegere şi da... de iertare. „O, înţeleg... acum înţeleg... bietul om."

În acest moment, tu recreezi trecutul. Îi suprapui o interpretare diferită a faptelor, care înlocuieşte reacţia ta iniţială. Să fie clar, asta nu înseamnă că reacţia iniţială nu a existat, ci că energiile de furie, şoc şi neînţelegere au fost transformate în înţelegere şi iertare. A avut loc o „alchimie spirituală" prin interacţiunea dintre trecut şi prezent.

Faptele fizice nu sunt chiar atât de importante. Ci simţămintele trezite de situaţie, reacţia ta energetică, asta îţi modelează cu adevărat viaţa şi realitatea. Prin urmare, putem spune, pe bună dreptate, că poţi modifica trecutul călătorind în timp către energiile trecutului care încă mai au nevoie de rezolvare.

În timp ce aştepţi în staţie şi faci călătoria în timp, un strat al conştiinţei este încă prezent în corp. S-ar putea să simţi „undeva în minte" că ţi se răcesc mâinile sau că nişte tineri din spatele tău vorbesc tare.

Conştiinţa este capabilă să se divizeze. Se poate afla în locuri diferite în acelaşi timp, ceea ce înseamnă că conştiinţa se poate afla în realităţi energetice diferite în acelaşi timp.

Asta înseamnă multidimensionalitatea. Conştiinţa nu este limitată în spaţiu şi timp. Deşi ai făcut un acord pentru durata vieţii tale pe Pământ, ca o parte a conştiinţei tale să fie întotdeauna conectată cu corpul pământesc, totuşi, conştiinţa nu îţi este limitată la un anumit moment din timp. Nu eşti limitat de trecut sau de viitor, deoarece nu sunt fixe. Ele sunt câmpuri fluide de experienţă. Sunt schimbătoare şi poţi interacţiona cu ele din Acum.

Conştiinţa este multidimensională chiar şi atunci când crezi că ai fi închis în corpul fizic. Cunoaşteţi expresia: „A rămas cu mintea în trecut?" Acel om nu poate renunţa la trecut, iar conştiinţa sa este plină cu experienţe trecute şi de emoţii precum regretul, remuşcările sau mâhnirea. Acea persoană „nu este prezentă aici". Ea trăieşte, literalmente, în trecut. Ca în exemplul de mai sus, ea interacţionează cu trecutul din momentul prezent, dar nu într-un mod eliberator, alchimic. Corpul ei este prezent aici şi acum, dar ea este blocată în trecut. Pentru ea, timpul a stat pe loc, pe când ceasul ticăie şi măsoară trecerea săptămânilor şi a lunilor. Iar cauza este că ea nu se mişcă odată cu experienţa.

Ea nu curge cu procesele naturale ale vieţii şi ale experienţelor. Acesta este un exemplu de multidimensionalitate. Chiar şi atunci când îţi limitezi focusul atenţiei într-un mod atât de îngust, eşti multidimensional. Prin aceasta

vreau să spun că multidimensionalitatea nu este ceva ce devii, ci ceva ce eşti. Este natura voastră; este starea voastră naturală de a fi.

Adevărata întrebare este: cum poţi fi multidimensional într-un mod eliberator şi transformator? Cum poţi să-ţi foloseşti multidimensionalitatea în aşa fel încât să te poţi mişca liber prin dimensiuni şi să nu pierzi contactul cu spiritul tău divin? A fi multidimensional într-o stare înţeleaptă şi trează: acesta este destinul vostru spiritual. Sunteţi sortiţi a deveni creatori multidimensionali pe deplin conştienţi.

A fi multidimensional în mod conştient înseamnă să renunţi la iluzia timpului liniar, ceea ce înseamnă, de asemenea, să renunţi la ideea că nu ai fi decât un corp.

A fi multidimensional în mod conştient înseamnă a te identifica cu spiritul (Dumnezeu) din tine, care este absolut liber să intre în orice domeniu de experienţă (dimensiune), pe care o alege.

A fi multidimensional în mod conştient este o parte esenţială a realităţii Noului Pământ.

Motivul pentru care nu înţelegeţi conceptul de multidimensionalitate este că vă gândiţi la „a fi în două locuri diferite în acelaşi timp" la modul fizic. Iar corpul vostru fizic nu poate fi în două locuri fizice în acelaşi timp. Însă dimensiunile nu sunt locuri fizice, nu sunt „porţiuni de materie", ca să zicem aşa. Dimensiunile sunt tărâmuri ale conştiinţei, sfere ale conştiinţei care respectă anumite legi energetice.

Conştiinţa poate fi prezentă în diferite dimensiuni în acelaşi timp. Iar asta se întâmplă ACUM. Realităţile trecutului, ale viitorului, ale planurilor astrale, ale vieţilor trecute, ale îngerului interior şi mult mai multe se intersectează şi se întâlnesc înlăuntrul tău aici-şi-acum. *Eşti deja* multidimensional acum, dar oare eşti multidimensionali într-un mod conştient? Oare permiţi dimensiunilor să curgă prin tine, accepţi energiile pe care ţi le aduc şi le poţi recunoaşte ca fiind ale tale?

Este adevărat că interacţionezi tot timpul cu celelalte dimensiuni de care aparţii, dar dacă o vei face într-un mod conştient şi voluntar, vei transforma acele realităţi dimensionale. Acceptând energiile blocate sau inhibate din acele dimensiuni şi menţinându-le în lumina conştiinţei, eliberezi şi integrezi părţi din Sinele tău şi îţi schimbi prezentul.

Multe tărâmuri ale conştiinţei se întâlnesc în interiorul tău şi, în esenţă, tu eşti stăpânul care alege pe care le vei experimenta. Eşti liber să călătoreşti

prin oricare dintre ele, repede sau încet, mai aproape sau mai departe. Atâta timp cât te identifici cu Spiritul interior, vei simţi că eşti liber.

Dar când eşti blocat în gânduri limitative, având convingeri de genul „asta nu-i posibil”, „asta nu-i permis”, „asta va merge prost” etc., atunci te scufunzi în iluzia separării. Eşti prins în iluzia timpului liniar, în iluzia că ai fi un corp, în iluzia că ai fi separat de Dumnezeu. În acest fel, sufletul se „leagă” temporar de un anumit tărâm de experienţă. Sufletul uită de adevăratele sale origini, de divinitatea sa şi de libertatea sa.

Această stare de a fi captiv sau „legat” se mai numeşte şi *karma*.

„Dezlegarea” sau deblocarea se desfăşoară adesea de-a lungul unui număr de etape sau stadii, numite de voi „evoluţie interioară”. Din punct de vedere liniar uman, vă „eliberaţi de karmă” şi vă transformaţi încet, conform celor patru etape de dezvoltare interioară pe care le-am descris în această serie „Lucrătorul pentru Lumină”. Însă din punctul de vedere al Spiritului, pur şi simplu, vă întoarceţi în starea voastră naturală de conştiinţă divină. Din acest punct de vedere, eliberarea de karmă nu este altceva decât amintirea propriei divinităţi.

Sinele de Lumină

În interiorul tău se reunesc multe dimensiuni, multe tărâmuri ale conştiinţei. Iar tu eşti cu adevărat maestrul, creatorul întregului câmp de dimensiuni. Eşti o stea cu multe raze, o conştiinţă sufletească cu multe manifestări. Eşti liber să activezi orice realitate vrei.

Dacă renunţi la noţiunea de timp liniar sau cronologie, îţi permiţi să crezi că trecutul sau viitorul nu te determină. Atunci poţi simţi că te afli în centrul unui câmp vibrator de dimensiuni, toate emanând de la o singură sursă divină şi atemporală: tu.

Imaginează-te în centrul tuturor acestor realităţi, al tuturor acestor posibilităţi şi apoi alege-o pe cea care poartă cea mai multă Lumină.

Alege cea mai strălucitoare, cea mai frumoasă rază din câmp, iar acum, pentru o clipă, intră în ea şi simte cum este să FII acea rază.

Acesta este Sinele tău de Lumină. Aceasta este partea din tine care seamănă cel mai mult cu Dumnezeu. În mod tradiţional, fiinţele cele mai apropiate de Dumnezeu sunt numite arhangheli. Şi asta sunteţi voi, în acea dimensiune, chiar acum. Cu adevărat, sunteţi toţi arhangheli.

Arhanghelii sunt fiinţe foarte apropiate de Spirit sau de Dumnezeu, dar nu sunt complet una cu El. Sunt la un pas de conştiinţa absolută, de Fiinţa pură, adică cea fără diferenţiere, devenire sau individualitate.

Arhanghelii au un fel de *individualitate*. Există o unicitate a fiecăruia. Se poate spune că un arhanghel are caracteristici specifice. Nu se poate spune acelaşi lucru despre Dumnezeu sau Spirit. Dumnezeu este Totul şi Nimic. Astfel, arhanghelii au intrat pe „tărâmul separării", pe tărâmul lui „Eu" versus "Celălalt". Ei fac parte din dualitate, oricât de puţin.

Un arhanghel este un aspect al lui Dumnezeu care s-a manifestat ca o Fiinţă specifică, o Formă particulară. Filozoful grec Platon folosea termenul de Idee, care, în termenii noştri, este o realitate energetică fundamentală sau „arhetipală" care transcende lumea fizică. Arhanghelii sunt, în acest sens, Idei platonice. Există un arhanghel (Idee) al Iubirii, al Adevărului, al Binelui etc., fiecare dintre ei întruchipând energia unui aspect particular al lui Dumnezeu. Arhanghelii nu sunt atât nişte persoane, cât nişte câmpuri energetice cu o nuanţă individuală.

De ce a exteriorizat Spiritul sau Dumnezeu aspecte ale sale în acest fel?

A făcut-o din bucuria creativităţii.

Energiile arhanghelilor sunt expresia bucuriei creatoare nesfârşite a lui Dumnezeu.

Arhanghelii nu există în afara lui Dumnezeu. Nimic nu este în afara lui Dumnezeu. Dumnezeu este în toate. Dumnezeu este prezent în toate energiile create ca „aspectul spiritual". De aceea, toate aceste energii sunt *una*.

Ceea ce *separă* o fiinţă de alta, ceea ce o face diferită şi unică, este „aspectul sufletesc". Aspectul sufletesc se referă individualitatea fiinţei.

Toate fiinţele create care au individualitate sunt o îmbinare a Spiritului şi a Sufletului, a conştiinţei (spirit) şi a experienţei (suflet).

Creaţia este un dans al Spiritului şi Sufletului.

Arhanghelii sunt, ca să zicem aşa, primii copii născuţi ai lui Dumnezeu. Nu „primii" în sens temporal, ci în sensul că sunt foarte apropiaţi de Dumnezeu. Ei au o conştiinţă profundă a divinităţii lor, „aspectul spiritual". Oamenii îi percep pe arhangheli ca pe o Lumină strălucitoare şi pură.

Există diferiţi arhangheli. Fiecare arhanghel emană energie precum razele de lumină ale soarelui. Emiţând aceste raze din ce în ce mai departe, arhanghelul ajunge în spaţii necunoscute, pe tărâmuri de experienţă care îi sunt noi. Energia arhanghelului se expansionează şi, în această mişcare spontană şi creatoare, se împiedică de ceea ce este Altfel decât el, de ceea ce nu

este lumină, ci întuneric. Aici, întuneric înseamnă doar: mai departe de Unime/Spirit, atras în domeniul individualităţii.

Dumnezeu sau Spiritul nu este nici întuneric, nici lumină. Dumnezeu *doar este.* Arhanghelii sunt fiinţe de lumină. Creând Lumina, Dumnezeu a creat şi Întunericul. Iar arhanghelii se află în dualitate, în afara Unităţii. Ei au un simţ al individualităţii. Crearea Sinelui de Lumină (îngerul) a adus cu sine crearea Sinelui de Întuneric, partea din Sine în care lumina este absentă. Există o frumuseţe în această polaritate, căci ea produce dinamica creaţiei.

Dumnezeu, fiinţa şi conştiinţa pură, dorea *să aibă experienţe,* pe care le dobândeşte prin intermediul universului creat, prin prezenţa sa în aspectele luminoase şi întunecate ale acestuia.

Ce anume urmau să experimenteze arhanghelii, după intrarea lor în tărâmul dualităţii, Dumnezeu nu ştia. Iată ce dorea El: nu să *ştie* totul, ci să *experimenteze* ceva nou.

Ieşind din Unitate, arhanghelii au intrat într-un spaţiu gol, un spaţiu al potenţialităţii, un spaţiu al posibilităţilor nesfârşite.

Arhanghelii au descoperit că pot crea multe forme şi că pot trăi în ele. Fiecare formă pe care o locuiţi ca fiinţe conştiente are un anumit punct de vedere sau perspectivă care-i permite „conştiinţei fără formă” să experimenteze lucrurile într-un mod specific.

Întregul proces de aventurare a arhanghelilor în vederea unor experienţe poate fi descris ca o imensă cascadă de lumină strălucitoare. Energia arhanghelilor s-a revărsat din Dumnezeu/Sursa precum un flux masiv de apă strălucitoare şi scânteietoare, mergând în toate direcţiile. În acest uriaş curent de apă, s-au separat fluxuri mai mici, care s-au împărţit în fluxuri şi mai mici, până când au devenit mici picături de lumină lichidă. Aceste picături pot fi comparate cu unităţile individuale de conştiinţă, fiecare cu propriul set de experienţe.

Dansul dintre Spirit şi Suflet începuse cu adevărat!

Unităţile individuale de conştiinţă, pe care noi le numim suflete, şi-au continuat călătoria. Ele purtau în adâncul lor energia Spiritului sau a Sursei, precum şi energia arhanghelului din care proveneau. Dar, pe măsură ce călătoreau din ce în ce mai departe, au ajuns să uite de originile lor, de divinitatea lor şi să se piardă în întuneric şi iluzie. Această polaritate a întunericului şi a luminii putea fi cel mai bine experimentată ca fiinţă umană, trăind pe Pământ.

Când descriem procesul prin care arhanghelii emană din Sursă şi apoi devin oameni, se pare că spunem o poveste liniară, cronologică. Dar nu este aşa. Emanaţia sau cascada de energie de la Dumnezeu are loc *chiar Acum*. Această poveste vă vorbeşte despre identităţile care vă sunt disponibile Acum, nu despre cine aţi fost într-un trecut îndepărtat. Chiar în acest moment, există un strat de energie pură de arhanghel în interiorul vostru, un strat de Lumină pură. Dar există şi straturi de confuzie şi frică acolo. Totuşi, puteţi alege în orice moment să fiţi Sinele de Lumină, îngerul care chiar sunteţi. Nu-i ceva ce trebuie să *dezvoltaţi* în voi, ci pur şi simplu, face parte din fiinţa voastră.

Este important să înţelegeţi că nu trebuie să căutaţi cu privirea la maeştri spirituali, la ghizi sau la îngeri. *Nu există nicio autoritate deasupra voastră*. Voi înşivă vă număraţi printre „primii născuţi", stând lângă tronul lui Dumnezeu. Voi înşivă sunteţi Dumnezeu şi înger.

Cel mai simplu mod de a intra în contact cu Sinele tău de Lumină este să te conectezi cu stratul de conştiinţă pură, de Spirit pur din interiorul tău. Poţi face asta devenind tăcut la nivel interior şi exterior. Tăcerea pe care o trăieşti atunci era deja prezentă dintotdeauna în tine; trebuie doar să devii conştientă de ea.

Când eşti conectat la tăcere, acea dimensiune lăuntrică a eternităţii, poţi simţi dorinţa Spiritului *de a experimenta*. Din această dorinţă s-a născut Sinele tău de Lumină.

Sufletul simte cea mai mare bucurie în jocul dintre Spirit şi experienţă, în interacţiunea dintre divinitate şi umanitate. Acesta este secretul universului.

Când eşti Spirit pur, realitatea ta este statică. Nimic nu se schimbă. Experienţa şi mişcarea apar doar atunci când ai o relaţie cu *ceva din afara ta/Spirit*. Atunci când percepi altceva decât tine, este o invitaţie de a explora, de a simţi, de a afla. Dar pentru a experimenta altceva în afară de tine, trebuie să ieşi din Unitatea absolută, din Dumnezeu/Spirit. Iar făcând asta, devii un suflet individual.

Eşti un suflet unic: cu un picior în domeniul Absolutului, şi cu celălalt picior în domeniul Relativului (adică dualitatea).

În explorarea relativităţii (dualităţii), s-ar putea să te îndepărtezi atât de mult de Acasă, încât să pierzi contactul cu elementul Spiritului din interior. Sufletul tău se pierde atunci în iluzia fricii şi a separării.

Cea mai mare bucurie este posibilă atunci când faci parte din domeniul Experienţei, rămânând în acelaşi timp conectat cu Spiritul, cu Acasă.

Interacţiunea echilibrată dintre Spirit şi Suflet este sursa celei mai mari creativităţi şi iubiri.

Din acest punct de vedere, vă găsiţi cu toţii pe drumul vostru spre găsirea echilibrului corect între Unitatea absolută şi calitatea de suflet individual. Aceia dintre voi care sunt lucrători pentru Lumină lucrează în prezent întru o mai mare conştientizare a unităţii lor cu Spiritul. Ei au călătorit mult şi departe în dualitate, iar ei – adică *voi,* dragii mei cititori – sunt pregătiţi să se întoarcă Acasă. Nu însă la un Cămin static al Unităţii Pure, ci la o realitate dinamică, creatoare a oamenilor divini, multidimensionali, ale căror trăiri vor fi pline de bucurie şi lumină.

În voi, toţi cei care citiţi aceste rânduri, există un dor intens de Acasă şi o hotărâre profundă de a afla cine sunteţi cu adevărat. Păstraţi-vă vii aspiraţia şi determinarea şi aveţi încredere în ele, căci vă vor aduce Acasă.

Partea a doua (fragment)

Note despre channeling – o mică demitizare

de Pamela Kribbe, medium şi autor

În concluzie, aş dori să fac câteva remarci generale despre fenomenul de channeling (mediumnitate). Poate că, fiind olandeză (un popor considerat foarte cu picioarele pe pământ!) şi fiind încă destul de sceptică în legătură cu unele dintre chestiile new age pe care le întâlnesc, aş dori să pun într-o perspectivă corectă câteva lucruri despre channeling.

Relaţia dintre channeler (medium) şi entitatea canalizată

Eu privesc channeling-ul ca fiind o cooperare între fiinţa umană şi o entitate non-fizică care are rolul de învăţător. Învăţătorul oferă fiinţei umane inspiraţie şi o viziune mai largă, iar fiinţa umană traduce energia entităţii spirituale în cuvinte şi concepte specifice educaţiei, pregătirii şi culturii sale. Nu cred că este posibil şi nici de dorit ca mediumul să se lase complet deoparte pentru a canaliza exclusiv energia entităţii non-fizice. Cred că este inevitabil ca mentalitatea, conştiinţa şi vocabularul mediumului să influenţeze foarte mult ceea ce se transmite. Chiar dacă intră într-o stare de transă profundă, mediumul este receptorul, recipientul şi, prin urmare, co-creatorul materialului. Cred că am fi naivi să credem că un medium poate primi vreun mesaj complet din exterior, fără a contribui cu nimic la el. Eu cred că mesajele vin din interiorul mediumului, conştiinţa sa fiind *lărgită* de cea a maestrului spiritual, şi că calitatea channeling-ului nu depinde atât de măsura în care mediumul se poate autoanula, cât de nivelul de conştiinţă pe care îl are atât mediumul, cât şi entitatea. Channeling-ul este, în esenţă, o co-creaţie.

Cum să judecăm calitatea informaţiilor obţinute prin channeling

Mesajele primite prin channeling pot fi frumoase şi inspirate. Dar tot prin channeling se pot primi şi fraze goale, fără sens sau melodrame moralizatoare şi înfricoşătoare. În cel mai rău caz, poate duce la venerarea unor pretinse autorităţi care nu au nimic în afară de un nume sau rang într-o ierarhie spirituală invizibilă. Dar oare nu ne-au avertizat toţi învăţătorii spirituali să nu căutăm autorităţi exterioare obscure?!

Faptul că informaţia a fost primită prin channeling nu spune absolut nimic despre calitatea acesteia. În filosofia ştiinţei – acea ramură a filosofiei care cercetează ce anume face ca teoriile să fie ştiinţifice sau demne de încredere – se face o distincţie utilă între „cadrul descoperirii" şi „cadrul justificării". Ceea ce duce la *descoperirea* unei teorii ştiinţifice nu are nicio legătură cu *justificarea* valorii ei. Oamenii de ştiinţă pot inventa orice teorie doresc, bazându-se pe vise, asociaţii de idei sau reverii personale, dar odată ce au formulat teoria, ea va fi judecată de colegii lor pe baza unor criterii general recunoscute, cum ar fi confirmarea empirică, coerenţa, puterea explicativă etc. Aşadar, în cadrul descoperirii, *totul este permis,* în timp ce în cadrul justificării, teoria trebuie să se ridice la anumite standarde de calitate pentru a fi apreciată de comunitatea ştiinţifică.

Cred că acelaşi lucru este valabil şi pentru materialul primit prin channeling. Mesajele transmise prin mediumi ar trebui judecate după aceleaşi standarde ca şi textele spirituale ale „oamenilor obişnuiţi": este informaţia clară, adaugă ea noi perspective la cunoştinţele tale, te inspiră să te iubeşti mai mult, te simţi iluminat şi înălţat de mesaj? Cred că, dacă răspunsul este afirmativ, întrebarea cine l-a canalizat şi cum a apărut (contextul descoperirii) este relativ lipsită de importanţă. Dovada este în gustul budincii, nu în presupusul rang sau statut al bucătarului.

Experienţa mea de medium

Când îl canalizez pe Jeshua, simt că mă fac mai mare în loc să mă micşorez. Simt că energia lui mă ajută să mă ridic la măreţia propriului meu Sine Superior. Cred că, de fapt, el mediază între micul eu de zi cu zi şi Marele Eu, ajutându-mă să Îl întruchipez ceva mai mult. De fiecare dată când face acest lucru şi eu îi permit, îmi extind încă puţin conştiinţa, ceea ce mă ajută în

propria-mi evoluţie şi împuternicire. Odată, am făcut un channeling („Relaţiile în Noua Eră”) în care am simţit atât de puternic prezenţa Sinelui meu Superior sau eul mai mare (pe care o numesc Aurelia), încât chiar mă îndoiam că mai sunt în contact cu Jeshua. L-am întrebat în acea seară, înainte de a merge la culcare, iar el mi-a spus ceva minunat: «Aminteşte-ţi întotdeauna: *Eu sunt aici pentru tine, nu tu eşti aici pentru mine*». Asta mi-a limpezit ideile. Cu toţii suntem meniţi să ne întruchipăm şi să ne manifestăm pe deplin Sinele nostru mai mare aici, pe pământ. Învăţătorul vine să ne ajute pe calea noastră şi, dacă este un învăţător autentic, ne va ajuta atât timp cât avem nevoie, iar apoi se va da la o parte.

Jeshua încă este alături de mine, deşi simt că nu mai „conversez” cu el la fel de mult ca la început. Adeseori, când îi pun o întrebare personală, el mă întreabă: dar tu ce simţi în legătură cu treaba asta? Iar când mă concentrez asupra chestiunii, găsesc răspunsul în propria mea cunoaştere lăuntrică şi intuiţie. Aşadar, Jeshua ne încurajează pe toţi să ne asumăm propria putere şi să privim channeling-ul ca pe un mijloc şi nu ca pe un scop. Poate că, într-o bună zi, voi fi capabilă să îmi canalizez propriul meu Sine Cristic şi nu mă voi mai baza pe Jeshua. Sunt sigur că el ar fi primul care m-ar aplauda!

Jeshua despre channeling

Voi încheia cu un „channeling despre channeling”, câteva cuvinte de la Jeshua despre relaţia sa cu mine ca medium.

«Channeling-ul este o modalitate de a te apropia de tine însuţi cu ajutorul unei alte fiinţe, una non-fizică. Această fiinţă joacă temporar rolul unui învăţător. Energia învăţătorului te ajută să ajungi la un nivel mai profund al tău. Energia învăţătorului te ridică deasupra temerilor care menţin un voal peste propria ta lumină.

Un învăţător îţi arată propria ta lumină. El este mai conştient de lumina ta decât tine. De îndată ce această lumină, cunoaşterea ta interioară, îţi devine accesibilă, învăţătorul devine inutil. Eşti atunci capabil să-ţi canalizezi propria lumină. Învăţătorul nu mai trebuie să acţioneze ca o punte între tine şi Sinele tău Superior.

Îţi reamintesc, pentru o vreme, de propria ta lumină. Îţi oglindesc propria ta măreţie în forma lui Jeshua ben Joseph. În mine te vezi pe tine însuţi, pe Sinele tău Cristic, dar încă nu îţi dai seama de asta pe deplin. Eu sunt ca o

referinţă pentru tine; energia mea serveşte rolul de far călăuzitor. Te ajut să te familiarizezi mai profund cu propriul tău Sine Cristic. Acesta va veni încet în prim-plan, iar eu mă voi muta în fundal. Asta-i în regulă. Aşa trebuie să se întâmple. Nu uita: în relaţia noastră, eu sunt aici pentru tine, nu tu, pentru mine. Eu nu sunt scopul, ci un mijloc. Renaşterea lui Cristos înseamnă trezirea Sinelui tău Cristic, nu al meu.

Acţionez în funcţie de ceea ce serveşte Sinelui tău Superior. Scopul meu final este ca să devin de prisos pentru tine. Atunci când mă canalizezi, nu încerca să te faci măruntă sau invizibilă. Vreau să devii mai mare, să simţi cum adevărata ta forţă curge din tine şi să străluceşti asupra lumii.

Un învăţător îţi arată drumul, dar tu eşti cel care îl parcurge. După un timp, te trezeşti că mergi singur, lăsându-l în urmă pe învăţător. Acesta este un moment măreţ şi sacru. Învăţătorul va rămâne cu tine, va trăi în inima ta ca o prezenţă interioară, dar acea persoană separată va dispărea.

Rămânem în legătură, dar, pe măsură ce evoluezi, mă vei vedea din ce în ce mai puţin sau vei dori să apelezi la mine ca la o fiinţă separată. Voi deveni încet-încet o parte din propria ta energie. Şi, la un moment dat, nu mă vei mai recunoaşte ca fiind separat de tine. Ăsta va fi indiciul că mă auzi şi vezi cu adevărat.»

Pamela Kribbe
www.jeshua.net